

Giới thiệu Vô Định Dị Giới

Thể loại: huyền huyền

Câu chuyện xoay quanh nhân vật tên là Huỳnh Phong năm nay cậu 27 tuổi là một chuyên gia IT chuyên nghiệp và cũng là một FAN hâm mộ của các bộ phim kiếm hiệp.Sau một lần nghịch dại vào các website ngầm, cậu bị phát hiện và truy sát. Nhưng đáng hận thay người vợ sắp cưới của cậu lại chính là người hại chết cậu. Nhưng ông trời thương xót cho linh hồn cậu xuyên tới dị giới thỏa niềm đam mê thể giới kiếm hiệp của cậu.

Bạn đang đọc truyện *Vô Định Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Khởi đầu hành trình mới

Tháng 4 năm 2018, Sài Gòn 23h.Tại một khu phố vắng một thanh niên, trên tay với một con dao đối mặt với một nhóm người lạ mặt.

Cậu là Huỳnh Phong 27 tuổi là một chuyên gia IT chuyên nghiệp và cũng là một FAN hâm mộ của các bộ phim kiếm hiệp.Sau một lần nghịch dại vào các website ngầm, cậu bị phát hiện và truy sát. Với kinh nghiệm 15 năm học karate cậu vẫn đang dùng hết sức bình sinh để chống lại kẻ thù, vì cậu nghĩ rằng buông xuôi chính là chết. Nhưng việc một người chống lại nhóm người là điều khó khăn. Một người rồi lại một người ngã xuống với các ngón võ của cậu, nhưng cậu cũng không khá hơn khi mà tay chân cũng đã rã rời. Các vết thương đã ngày càng chảy máu nhiều hơn. Đau nhức cùng rã rời, đôi mắt đã mờ đi nhưng Huỳnh Phong vẫn cắn răng gắng gượng.Đôi tay vẫn cố gắng vùng lên, bỗng Mỹ Như vợ sắp cưới của cậu từ trên chiếc inova bước xuống trên tay cô là chiếc súng ngắn với nụ cười cong trên môi khoe ra một gương mặt xinh đẹp mà lạnh lùng nhìn Huỳnh Phong đã kiệt sức sắp ngã gục.Cô lên tiếng:

- Anh không ngờ phải không, chính tôi đã làm lộ thông tin cùng vị trí của anh đây

Huỳnh Phong nghe vợ sắp cưới của mình nói mà như sét đánh bên tai cậu thần thò đáp:

- Tại sao cô lại làm vậy?

Mỹ Như nở một nụ cười lớn:

- Haha. Vì tôi cần tiền tôi muốn giàu có anh hiểu không..

Huỳnh Phong cười.....cậu nở một cười chua chát trên gương mặt đã vấp bao cay đắng cuộc đời. Cô nở súng với mong muốn kết thúc cuộc đời của cậu nhằm lấy số tài sản khổng lồ mà cậu đang nắm giữ. Khi viên đạn bắn xuyên đầu cậu,một cảm giác mơ hồ và choáng váng làm cậu mất đi ý thức của mình.Sau khi Cậu ngất đi trong nỗi thức của cậu xuất hiện một luồng sáng nhẹ bao bọc lấy linh hồn cậu và biến mất.Khi tỉnh dậy cậu phát hiện mình vẫn chưa chết...Huỳnh Phong đưa tay nheo tay mình thì cảm giác đau truyền tới, vậy đây là thật. Đột nhiên cậu ngẩng người, làn da tay cậu là một màu trắng sữa của trẻ tầm 14 15 tuổi thôi,Huỳnh Phong vội tìm chiếc gương soi mình thì trước gương là 1 cậu bé với gương mặt sáng sủa xinh trai vs làn da trắng,Huỳnh Phong sững sờ thốt lên:

-không phải mình đã bị bắn rồi ư,đây là đâu và người này là ai.

Bỗng con nhóc đầu dữ dội khiến cậu ngất đi.Trong thức hải của cậu đang từ từ dung hợp hai linh hồn lại, mọi ký ức và trí nhớ trước đây của cậu và người này đang dung hòa làm một. Thời gian trôi qua cậu bỗng giật mình tỉnh giấc vì như có ai đó lay mình, cậu mở mắt trước mặt cậu là một người con gái. Tuy còn nhỏ nhưng cô gái này đã có nét xinh đẹp hứa hẹn sẽ là một cô nương nghiêng nước nghiêng thành khi lớn. Còn cô gái thì thấy Huỳnh Phong cứ nhìn mình bèn lên tiếng:

-Tiểu Phàm, mặt tỳ có dính gì hả sao để nhìn ngây ngốc ra vậy.

Huỳnh Phong ngây ngốc nghĩ Tiểu Phàm ư thanh niên này là Trương Tiểu Phàm, vậy chẳng lẽ mình đã xuyên không đến thế giới TRU TIÊN Huỳnh Phong ngây ngốc không ngờ cậu lại được xuyên không lại còn xuyên không đến thế giới mà cậu hằng mơ ước, vậy người này là Điền Linh Nhi sư muội của Tiểu Phàm. Một Hành trình mới đối với cậu đã bắt đầu.

vì mới lần đầu viết truyện các đồng đạo đọc có sai sót chỗ nào mong cmt cho bản đạo biết để bản đạo sửa chữa cho các chương sau đc hay hơn

Mong nhận được sự ủng hộ từ các đồng đạo

Bạn đang đọc truyện *Vô Định Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Ngày đầu ở Tru Tiên Dị giới

Ngày đầu ở Tru Tiên Dị giới

Điền linh nhi đến để gọi Trương Tiểu Phàm đi chặt trúc nhưng lại thấy tiểu sư đệ của mình thân thờ thì đâm ra lo lắng bèn nhẹ nhàng hỏi:

- Tiểu phàm(từ đây bản đạo xin chuyển tên sang Tiểu Phàm để các đồng đạo dễ hiểu nhé) đệ sao vậy, đệ không khỏe chỗ nào à, nói tỷ tỷ biết đi.

Tiểu phàm giật thót tỉnh lại sau bao suy nghĩ vội vả trả lời người tỷ tỷ trong lòng mình:

-Đệ không sao tỷ à, mà tỷ sang tìm đệ có gì không.

-Đến giờ đi chặt trúc mà không thấy đệ nên ta sang gọi

-Vậy chúng ta cùng đi

Trong ký ức của Tiểu Phàm thì đây đã là năm thứ hai lên thanh vân sơn công pháp thái cực huyền thanh đạo của cậu chỉ mới đạt tầng một của ngọc thanh cảnh làm tiền thân của cậu đầu đầu không thôi. Trong thâm tâm của cậu quyết định mình phải trở nên mạnh mẽ hơn. Ban ngày chặt trúc ban đêm luyện công nhưng thành tựu rõ rệt nhất vẫn là công pháp của người thầy bắt đầu đi truyền cho cậu là đại phạm bát nhã. Cũng vì vậy mà mỗi lần dẫn khí nhập thể thì môn võ công này lại đóng tất cả kinh mạch lại mọi công sức thành công cốc. Nhưng với một linh hồn mới đã mở ra một cuộc đời trên con đường tu luyện của cậu bé Tiểu Phàm này. với thân thủ hiện tại của mình cậu đã có thể chặt đc 3 đến 4 cây trúc 1 ngày không như trước kia chỉ chặt được mỗi ngày 1 cây, điều này làm vị sư tỷ xinh đẹp điền linh nhi choáng váng vs sự thay đổi của cậu. Giờ cơm tối tại thủ tinh đường ngồi giữa là vị thủ tọa điền bất dịch bên cạnh ông là tô như một người vừa xinh đẹp vừa giỏi giang, dưới đó là các vị sư huynh tỷ đang chờ cơm của Tiểu Phàm. Với tài nấu ăn cả mình, đến điền bất dịch cũng phải gấp lấy gấp để làm Tiểu phàm thấy thật hạnh phúc. Đêm đến sau giờ cơm mọi người đều trở về phòng tu luyện, Tiểu Phàm cũng vậy Bất quá cậu cảm thấy trong cơ thể hôm nay có biến hóa kỳ lạ. Thái cực huyền thanh đạo đột ngột đạt đến hậu kỳ của tầng hai làm tiểu phàm rất bất ngờ còn đại phạm bát nhã cũng sắp đến đại thành. Đại hội thất mạch hội võ 1 giáp lớn mới tổ chức 1 lần, chỉ còn vài năm nữa là đến kỳ đại hội rồi cả đại trúc phong ai cũng vội vả lo luyện tập. Cậu bỗng cảm thấy có gì đó ở l-ng ngực, vội móc ra thì Tiểu phàm mới nhớ ra rằng đây là phệ huyết châu vật chí tá được hắc tâm lão nhân dùng huyết khí luyện thành vào 8 trăm năm trước. Cậu xếp bằng lại bắt đầu luyện công thì chuyện bất ngờ diễn ra,nội công đại phạm bát nhã và thái cực huyền thanh đạo dung hợp cùng võ công tiền thế của cậu dung hòa lại với nhau. Bỗng một hương thơm quen thuộc sóng vào mũi làm cậu mở mắt ra trước mắt cậu là điền linh nhi vị sư tỷ thân yêu. Cậu bèn hỏi:

- Tỷ chưa ngủ hả, mà khuya rồi tìm đệ có chuyện gì nè.

Điền Linh Nhi cúi vô tay Tiểu Phàm 1 tờ giấy trên đó chỉ chút chữ rồi nói:

- Đây là khẩu quyết của tầng thứ 3 thứ 4 thứ 5 của ngọc thanh cảnh.

- Cảm ơn tỷ, mà tỷ đưa cho đệ pháp quyết như vậy sư phụ sư nương thì sao

- Đệ không phải lo cùng lắm thì họ la vài câu thì thôi, ngược lại đệ không được phụ lòng của tỷ nhé.

Tiểu Phàm vội gạt đầu dùng ánh mắt kiên định thề rằng Cậu phải lớn mạnh hơn nữa để có thể bảo vệ được người mình yêu thương, đột nhiên cậu ngước lên người tỷ tỷ của mình đang dùng ánh mắt triều mến nhìn mình, bèn nói:

-Tỷ tỷ còn gì nữa không, trời cũng khuya rồi đây.

bên ngoài trời gió to và mưa cửa sổ vì không đóng nên từng cơn gió lạnh thổi vào phòng đôi vai nhỏ của điền linh nhi khe khẽ run lên, Tiểu Phàm thấy vậy bèn lấy chiếc áo khoác mình đang mặc vội khoác cho vị tỷ tỷ của mình bỗng tym cậu đập nhanh hơn, bèn ôm lấy linh nhi vào lòng, cô ngước nhìn lên bắt gặp ánh mắt triều mến của Tiểu phàm thì dựa hẳn vào lòng cậu. Không một lời nói không một tiếng động, Trời vẫn mưa khung cảnh thật lãng mạn, bỗng Tiểu phàm lên tiếng Linh Nhi nàng biết không từ lúc lên núi thì ta đã có cảm như không thể thiếu nàng rồi. Linh Nhi đỏ bừng khuôn mặt nhỏ giọng nói:

- sao lại nói vậy chứ người ta mất cỡ mà

- Linh Nhi hứa với ta trọn đời này bên ta nhé dù chuyện gì xảy ra

- Ta đồng ý Chẳng cũng phải hứa yêu luôn thương ta nhé

-Cảm ơn nàng ta thật sự rất hạnh phúc.

Tiểu phàm nở nụ cười tươi trên khuôn mặt điển trai không vương bụi trần, Điền Linh Nhi nằm trong lòng Tiểu Phàm như 1 chú mèo con Thiếp đi lúc nào không hay, cậu bèn bế cô nangngây thơ này lên chiếc giường nhỏ của mình đắp chăn rồi hôn lên trán cô. Cậu ra giữa phòng bắt đầu xếp bằng vận công vì đã có pháp quyết mà linh nhi đã đưa tốc tu độ luyện của cậu tăng nhanh chỉ sau 1 đêm ngọc thanh cảnh là đã là hậu kỳ của tầng thứ bốn.

Sáng sớm cậu vào phòng gọi Linh Nhi dậy, cô bé này vẫn còn cuộn mình trong chăn sau một lúc kêu gọi thì Tiểu Phàm mới lười lười kéo được cô nàng này dậy. Trước khi về phòng Linh Nhi bỗng hôn lên môi Tiểu Phàm rồi cười tít mắt chạy đi trong sự ngỡ ngàng của cậu thanh niên tiểu phàm. Cậu lên núi chặt trúc, đang mải mê chặt thì có vài quả sồi ở đâu ném lên đầu cậu xoay hấy ai cậu lại tiếp tục chặt thì lần nữa những quả sồi ấy lại nhắm đầu cậu mà tới. Cậu nhớ ra rằng nguyên hung thủ là Tam Nhân Linh Hồn, bèn quay lại chú ý tìm kiếm trên các ngọn cây. Một con khi lông xám trên tay đang cầm những quả sồi nhìn cậu mà cười khệt khệt, cậu bèn nói là mày à, đúng lúc này Linh Nhi cười Hồ Phách Chu Lăng đến rồi nhìn Tiểu Phàm sau đó nhìn con khi. Tiểu Phàm nói:

-Linh Nhi giúp ta bắt nó nhé.

Cô mỉm cười nhẹ nhàng gật đầu rồi gọi hồ phách chu lăng đuổi theo vì trong rừng này không thể bay nhanh được làm hai người không thể ngay tức khắc bắt nó. Đến gần bờ sông thì thấy con khi đang nằm rạp trên bãi đá nhìn hai người với ánh mắt cầu xin, Linh Nhi hiểu kỳ nên gọi hồ phách chu lăng bay đến khi còn cách con khi vài bước cô đột nhiên rơi xuống thất khiếu chảy máu làm tiểu phàm vội vã phi thân đến đưa cô ra ngoài vội dùng nội lực giúp cô rồi đặt cô nằm dưới gốc cây gần đấy. Sau đó cậu vận dụng nội công rồi bước lại gần con khi khi cách con khi chỉ vài bước chân cậu đã cảm nhận linh hồn đau nhức nhưng vẫn cắn răng bước lên, khi đến chỗ con khi cũng là lúc mà tầng bảo hộ của Tiểu Phàm bị tan vỡ đầu óc đau buốt kinh mạch nhộn nhạo muốn vỡ tung lúc cậu đến cực hạn thì phế huyết châu bay ra phát ra quang mang màu xanh, đột nhiên 1 cây hắc bổng trong lòng hồ bay ra lúc này cậu mới nhớ lại rằng đây là nhiếp hồn bổng con đau nhức cũng từ nó mà làm ra sau khi xuất hiện nó cùng phế huyết châu giao thủ cũng giúp cho Tiểu Phàm bớt nổi thống khổ vội kéo con khi tránh xa bờ hồ đến chỗ linh nhi.

Mong nhận được sự ủng hộ của các đồng đạo để bản tọa có động lực viết tiếp

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Hướng tới thất mạch hội võ

Tiểu phàm sau khi đưa con khi tới chỗ Linh Nhi, quay lưng lại nhìn hai tà vật tối thượng vẫn đang hăng say đánh nhau đằng xa, bèn dùng dao nhỏ cắt lên hai tay mình để hai dòng máu nhỏ chảy xuống. Vận nội lực đại phạm bắt nhả lên cậu vội chạy lại dùng tay nắm cả phế huyết châu lẫn nhiếp hồn bổng dùng máu của chính mình để dung hợp nó, sau khi tiếp xúc với chỗ máu chảy cả hai vật không ngừng hấp thu tinh huyết làm Tiểu Phàm choáng váng đầu óc sau đó thì ngất đi. Không biết thời gian trôi qua bao lâu Tiểu Phàm tỉnh lại điều đặc biệt là nhiếp hồn và phế huyết châu đã dung hợp làm một và hai vết thương trên tay cũng đỡ liền từ khi nào, cậu nhặt cây nhiếp hồn còn lại rồi vội vã chạy lại công Linh Nhi lên rồi gọi con khi dậy vội vã trở về vì mặt trời đã xuống núi từ lúc nào. Điền Bất Dịch cùng vợ đang đi qua đi lại ở thủ tinh đường khi giờ này cô con gái bé bỏng và gã đồ đệ khờ khạo của mình vẫn chưa về, từ nãy đã bảo các đồ đệ khác vội vã đi tìm nhưng đến giờ vẫn chưa thấy, Điền Bất Dịch gương mặt đỏ bừng giận dữ nói:

- Khi về phải giáo huấn hai đứa này mới được.

- Hai đứa nó sáng nay lên núi chặt trúc chắc lại la cà đâu đó thôi, ông đừng la tội chúng nó

- Bà cứ dung túng cho nó để nó hư thế này đây.

Nói vậy chứ gương mặt của ông cũng giãn ra đôi chút. Trong lúc này Tiểu Phàm công Linh Nhi bước từ từ trên còn đường nhỏ ánh trăng sáng chiếu lên đôi thân ảnh nhỏ bé Linh Nhi tỉnh giấc thì thấy đang được Tiểu Phàm công thì tựa hẳn lên lưng cảm nhận sự ấm áp trên người hắn. Tiểu Phàm nói:

-Nàng tỉnh rồi à, làm ta lo lắng lắm đây.

Linh Nhi đỏ mặt mỉm cười nói khẽ:

- Chàng có mệt không để thiếp xuống thiếp tự đi được.

- Không được Nàng mới bị thương một lúc nữa là tới nơi rồi.

Linh Nhi tựa vào lưng Tiểu Phàm rồi lại thiếp đi môi nở nụ cười hạnh phúc, khi đến trước cửa đại trúc phong mọi người vẫn đang chờ trên gương mặt rất lo lắng. Khi thấy hai người trở về tất cả mọi người liền vây quanh đưa Điền Linh Nhi về phòng nghỉ ngơi, lúc này điền bất dịch mới nhìn Tiểu Phàm rồi nói:

-Lão thất đến phòng ta, ta có chuyện muốn hỏi ngươi.

-Vâng sư phụ.

Trong lòng Tiểu Phàm lo lắng hay là sư phụ đã phát hiện ra gì rồi, cậu vội theo sau Điền Bất Dịch. Đến phòng của mình ông liền nói:

- Lão thất người ngồi xuống đi.

- Vâng.

Tiểu Phàm ngồi xuống bên cạnh ông, ngược nhìn vị sư phụ của mình. Ông tuy đã hơn 200 trăm tuổi nhưng vì là người tu tiên nên nhìn ông chỉ lấm tấm ít sợi tóc bạc. Ông nghiêm mặt nói:

- Lão Thất con đến đại trúc phong ta bao lâu rồi
- Thừa sư phụ con lên núi đã gần ba năm rồi ạ.
- Con tu luyện thế nào rồi?

Tiểu Phàm ấp úng ngược nhìn ông rồi lại cúi đầu sau đó thưa:

- Thừa sư phụ đệ tử vô năng vô tri nên làm sư phụ thất vọng mong người quả trách ạ.
- Vô năng Vô tri, Ngọc Thanh cảnh của ngươi đã là tầng năm hậu kỳ có dấu hiệu thăng tiến tầng sáu, người là cho ta lớn tuổi lắm cảm sao.

Thấy gương mặt ông vắn vẹo tức giận cậu vội nói:

- Đệ tử không dám mong sư phụ người bớt giận.
- Người trả lời cho lão nhân gia biết tầng 3 đến tầng 5 có phải là Linh Nhi đưa pháp quyết cho ngươi phải không.
- Thừa sư phụ là do con đã ép tỷ ấy đưa con pháp quyết sư phụ sư nương xin đừng trách tỷ ấy.
- Vậy ngươi nói cho ta biết hôm nay hai người các ngươi đi đâu, duyên cớ vì sao Linh Nhi lại bị thương tất cả nói chi tiết cho ta.

Thế là Tiểu Phàm bắt đầu kể lại chuyện đổi theo con khi rồi đến chuyện ở bờ hồ, Điền bất dịch nghe xong liền nói:

-Được rồi chuyện này ta và sư nương ngươi sẽ bàn luận lại sau, giờ ngươi trả lời ta ngươi và Linh Nhi đã đến đâu rồi.

Cậu ngạc nhiên nhìn sư phụ, Điền Bất Dịch mới nói:

- Ngươi cho rằng sư phụ già lắm cảm nên không biết chuyện gì sao.
- Dạ ý đệ tử không phải vậy
- Vậy ý người làm sao.

Điền Bất Dịch trừng mắt nhìn Tiểu Phàm làm cậu giật thót một cái rồi bèn đáp:

-Dạ thì con với nàng chỉ mới bắt đầu

Cậu lắp bắp trả lời sư phụ, Điền Bất Dịch mới lấy ra 1 cuộn trúc trên đó ghi Pháp Quyết rồi nói:

-Đây là pháp quyết ngươi hãy nhận lấy, đừng làm sư phụ sư nương thất vọng.

Rồi ông phát tay ý bảo cậu trở về phòng đi, Tiểu Phàm hiểu ý liền lui về phòng. khi về đến phòng đã thấy Linh Nhi nằm ngủ rồi cậu bèn nhẹ nhàng đắp chăn cho cô rồi ra phòng chính bắt đầu tu luyện trong lúc tu luyện cậu giữ cuốn pháp quyết mà sư phụ đưa cho trong đó bao gồm tất cả võ học của thanh vân môn làm cậu vui mừng cực kỳ. Sáng hôm sau Tiểu Phàm thu công kiểm tra lại nội lực riêng về ngọc thanh cảnh bất thành linh đã đạt đến tầng thứ 9 trong sự ngỡ ngàng và vui mừng của cậu còn đại phạm bát nhã cũng đã đến đại thành khắp kinh mạch của cậu lấp lánh kim quang. Vợ và kêu Linh Nhi dậy rồi cùng mọi người dùng bữa sau đó ai cũng vội vã đi luyện tập riêng tiểu phàm thì dẫn Linh Nhi đến sau núi tập luyện riêng. Tại đây Tiểu Phàm hướng dẫn từng cách tu luyện cho Linh Nhi giúp cô nàng này tu vị Tăng nhanh chóng. Còn con khi được đưa về hôm nọ hai người quyết định đặt cho nó là tiểu hoi, con khi vẫn đang đưa giữa các ngọn trúc trên ghẹo cùng chú chó đại hoàng làm đại trúc phong náo nhiệt hăng lên. Bỗng Trên trời có hai luồng một trắng một xanh nhìn kỹ thì đó là hai đệ tử đất ý nhất của Thương Tùng Đạo nhân là Tề Hạo cùng Lâm kính Vũ. Lâm kính Vũ là huynh đệ thân thiết của Trương Tiểu Phàm hai người coi nhau như người một nhà. Tiểu Phàm vội dắt Linh Nhi trở về để gặp lại người huynh đệ này của mình.

Mong được các đồng đạo ủng hộ để bản đạo có cảm hứng viết tiếp, mọi lỗi xin mọi người góp ý để bản đạo sửa lại cảm ơn mọi người

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Thất mạch hội võ

Tề Hạo và Kính Vũ Thi lễ với Điền Bất Dịch Rồi nói:

- Toạ Hạ đệ tử Thương Tùng chân nhân núi long thủ phong Tề Hạo cùng Lâm Kính Vũ bái kiến Điền Sư bá.

Ông ngược nhìn hai người trẻ tuổi này riêng Tề Hạo thân đã là Ngọc Thanh 7 tầng còn Kính Vũ cũng đã là 6 tầng. Ông nghĩ chắc hẳn lão Thương Tùng muốn ra oai nên mới phái hai gã đệ tử đất ý của mình đến đây liền nở nụ cười lạnh nói:

- Thương Tùng Lão huynh phái hai người các ngươi sang đây có việc gì mau nói.

- Sư phụ thương Tùng nhận sự ủy thác của Chương Môn đến thông báo cho Đại Trúc Phong mọi người chút thay đổi trong kỳ này.

Tô Như mới hỏi:

- Là thay đổi như thế nào mau nói.

- Bấm sư nương các lần đại hội trước mỗi chi phái cử 4 người chi chính thêm 4 người nữa là đủ 32 người chia cặp rồi rút thăm cặp đấu, người thắng vào vòng trong, cứ thế qua năm vòng, người chiến thắng cuối cùng chính là nhân tài kiệt xuất trong thế hệ trẻ của Thanh Vân Môn, sẽ được các vị sư trưởng quan tâm bồi dưỡng.

Tô Như chum chim cười, phong tư đoan trang, nói:

- Nhắc đến kỳ đại thí lần trước, con là nhân vật rất nổi, ta còn nhớ đến phút cuối con giành bằng nhân! Nếu không phải vì bên chi phái chính đưa gã Tiêu Dật Tài đó ra, chưa chừng chính con đã đoạt được giải vô trạng nguyên của Thanh Vân Môn rồi!

Tề Hạo sắc mặt không thay đổi, cười đáp: - Tô sư thúc quá khen, trong kỳ đại thí lần trước Tiêu Dật Tài Tiểu sư huynh bên chi phái chính là kỳ tài trời phú, tu đạo tinh thâm, con đây kém xa, tâm phục khẩu phục nhận thua, chẳng có gì để nói nữa cả. Có điều kỳ Thất Mạch Hội Võ hai năm tới đây, gia sư và chương môn chân nhân sau khi bàn bạc, đã sửa đổi chút ít quy tắc, đặc mệnh con đến thông báo với hai vị sư thúc.

Điền Bất Dịch và Tô Như gương mặt nghiêm túc hỏi:

- Là sửa đổi như thế nào.

Tề Hạo đáp:

- Gia sư Thương Tùng Chân Nhân cho rằng, đại thí Thất Mạch Hội Võ vốn là để phát hiện ra nhân tài trong số đệ tử của các chi phái, sau đó bồi dưỡng thêm. Đến nay, Thanh Vân Môn đệ tử đông tới gần một nghìn người, trong đó lớp đệ tử trẻ mới vào đặc biệt nhiều, không thiếu gì những nhân vật thiên tài xuất chúng. Với suy nghĩ như thế, xét thấy cơ hội sáu mươi năm mới có một lần, mà chỉ cho mỗi chi phái đưa ra vốn vẹn có bốn người, thật là ít quá. Vì vậy gia sư mới đề cử, bảy chi phái đều đưa ra chín đệ tử, trong đó chi phái chính nhân số đồng nhất, thì đưa thêm một người nữa, là thành sáu mươi tư người, trên cơ sở ấy lại bắt thăm cặp đấu như trước kia, trải qua sáu vòng, chọn ra người chiến thắng. Như thế khỏi phải nuối tiếc là để sót ngọc quý giữa lòng biển khơi.

Điền Bất Dịch và Tô Như đưa mắt nhìn nhau, gương mặt trông rất khó coi. Đại Trúc Phong bọn họ nhân số ít, thoát nhìn thì tưởng rằng là có ưu thế, nhưng thực tế thì những chi phái đông đúc nhiều người như Thông Thiên Phong chi phái chính và Long Thủ Phong của Thương Tùng đạo nhân lại có rất nhiều thuận lợi. Tô Như thấy thần sắc của trưởng phụ rất khó coi, khe khẽ lắc đầu, đưa mắt ra hiệu. Điền Bất Dịch trong lòng làm gì mà không rõ ý tứ của bà, chuyện này đã do chương môn sư huynh và Thương Tùng thương nghị rồi, thì coi như đã được quyết định, có tranh biện cũng vô ích, bèn lạnh lùng bảo:

Như vậy càng tốt, ta chẳng có ý kiến gì cả.

Tề Hạo mỉm cười đáp:

- Thế thì hay quá. Trước lúc lên đường, gia sư có dặn con một chuyện, Lâm sư đệ và Trương sư đệ là toạ hạ đệ tử của Điền sư thúc vốn là bạn cũ biết nhau từ trước, hi vọng Điền sư thúc để bọn họ hàn huyên lại chuyện xưa.

Điền Bất Dịch trong lòng tuy giận dữ nhưng nghe đến Tiểu Phàm ông lại thả lỏng gương mặt rồi cười xua tay nói:

- Được rồi, được rồi.

Đúng lúc này Tiểu Phàm và Linh Nhi dắt tay nhau trở về. Tiểu Phàm cúi người hành lễ:

- Đệ tử bái kiến sư phụ sư nương.

Sau đó cậu quay lại thăm đánh giá hai nam tử đang đứng giữa chính điện. Tề Hạo 1 Thân trường bào màu xanh ẩn hiện nét tiêu sái, còn người huynh đệ kính vũ này cũng đã lớn ngọc Thanh cảnh cũng đã sáu tầng. Lúc này Kính vũ cũng quay lại bắt gặp Tiểu Phàm đang nhìn mình bèn nở cười nói:

- Ta với người kiếm chỗ nào đó nói chuyện lúc chứ.

- Được.

Cậu bèn ngược nhìn sư phụ, Điền Bất Dịch thấy vậy bèn phát tay ý bảo đi đi. Hai người vội vã rời đi, đến sau núi cậu nói:

- Kính Vũ người này lớn quá rồi.

- Tiểu Phàm người cũng vậy, à thăm án năm đó ở thôn người có manh mối gì chưa.

Tiểu Phàm giật mình nhớ lại, Cậu biết hung thủ là ai nhưng cậu lại không thể nói. Bèn nói rằng:

- Ta đã cố nhưng còn chưa tìm ra, thế còn mi thì sao.

- Ta cũng vậy.

Hai người trầm lặng nhìn nhau một lúc.

Lúc này trên đại điện Tề Hạo nhìn khắp đệ tử Đại Trúc Phong, cuối cùng dừng ánh mắt tại người của Tổng Đại nhân cười nói:

- Vị này là Tổng sư huynh đúng không! kỳ đại hội trước có gặp mặt qua.

Tổng Đại nhân bèn đáp lễ:

- Tề huynh trí nhớ thật tốt, vẫn còn nhớ tới tay bại tướng này.

Lời này vừa rơi xuống, chúng đệ tử nhún mặt lại. Điền Linh Nhi mới hỏi mẹ:

- Mẹ ơi! đại sư huynh bại dưới tay y ư?

Tô Như gật đầu, khe khẽ đáp:

- Phải. Năm đó đại sư huynh con năm đó khó khăn cực kỳ mới thắng được hai trận làm cha con rất vui, ai ngờ đến trận thứ ba lại gặp phải y, ci vài lần va chạm đã thua.

Linh Nhi lè lưỡi nói:

- Thế chẳng phải là y rất lợi hại sao.

Tô Như không trả lời ngay, mà nhìn Bất Dịch vẫn đang không có biểu hiện gì mới khẽ đáp:

- Tư chất của Tề Hạo thực sự vượt xa sư huynh con, hôm đó tỷ thí chẳng sử dụng đến bao nhiêu chiêu cộng với thanh kiếm hàn băng của y là dùng băng tinh vụn nằm trên bắc cực mà luyện thành uy lực rất lớn, đại sư huynh của con không thể bằng.

Linh Nhi khe khẽ nhìn ngắm người sư huynh Tề Hạo này, đúng lúc cậu ta cùng nhìn cô thế là cô đỏ mặt cúi gằm đầu xuống.

Truyện thế nào ạ. Mọi người ủng hộ nhé. Bản đạo sẽ cố ra sớm nhất các tập tiếp theo cho mọi người cùng đọc nhé

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Di Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Thất mạch hội võ 2

Tề Hạo trong lúc vô tình đưa mắt về phía Điền Linh Nhi nãy giờ vẫn đứng sau lưng Tô Như, tức thời nhìn thấy Hồ Phách Chu Lăng quần quanh hông cô ta, ánh mắt liền sáng lên, mỉm cười nói:

- Vị cô nương này chẳng hay có phải là Điền Linh Nhi Diên sư muội đại danh鼎鼎.

Điền Linh Nhi nhiều mây hỏi:

- Huynh làm sao biết ta.

- Linh Nhi muội mười sáu tuổi tu luyện thái cực huyền thanh đạo đã đạt đến cảnh giới cao, chuyện này khắp phái ai cũng biết, ta vốn ngưỡng mộ từ lâu. Hôm nay được gặp, quả nhiên danh bất hư truyền.

Điền Linh Nhi đỏ mặt mỉm cười đáp:

-Huỳnh chưa thấy ta động thủ sao biết ta danh bất hư truyền.

Tề Hạo ngó người ra một lát, rồi lập tức cười đáp lại:

-Điền sư muối không chỉ có dung mạo như hoa, mà tâm tư cũng rất mẫn tuệ, làm sư huynh ta phải hổ thẹn không thôi.

Điền Linh Nhi thấy y đứng trước mặt mình, thân hình anh tuấn cao nhả, miệng thì tán dương mình xinh đẹp, trong lòng đột nhiên cảm giác rất ngọt ngào, nhưng ngoài mặt lại tỏ ra hờn dỗi khế nói:

Chỉ giỏi linh tinh, chẳng giống sư huynh chút nào, không biết xấu

Tô Như nghe vậy quát lên:

-Linh Nhi, không được nói bậy.

Tề Hạo vội vã đỡ lời nói với Tô Như: Sư thúc ngàn vạn lần đừng nên trách mắng sư muội, đều là tại con nói năng không đúng, mạo phạm sư muội.

Nói tới đây, Tề Hạo trầm ngâm, rồi thò tay vào trong bọc lấy ra một cái hộp gấm, đưa Điền Linh Nhi, rồi nói:

-Điền sư muối, trong cái hộp nhỏ này là Thanh Lương Châu, do mấy năm trước ta theo gia sư Thương Tùng Chân Nhân hành hiệp, tiêu trừ một nhóm hung đồ ma giáo mà lấy được, tuy chẳng phải là vật gì kỳ trân dị bảo, nhưng mà mang bên mình có thể chống đỡ nóng phòng hộ rét, còn nghe nói đối với nữ nhân nó còn có tác dụng giữ gìn nhan sắc và bảo vệ làn da. Hôm nay sư huynh xin tặng cho sư muội, tạm coi là sư huynh tạ tội với muội. Khuôn mặt Linh lại đỏ lên, Tô Như bèn đáp:

- Tề sư đệ, Thanh lương châu này cũng là một bảo vật, Linh Nhi không Nhận nổi đâu, con mau cất vô đi.

Tề Hạo mỉm cười:

-Sư thúc có chút không rõ, Thanh Lương Châu này đối với con không có tác dụng nhiều, chỉ như là gân gà mà thôi. Nhưng Điền sư muội thanh xuân mỹ mạo, dùng thì rất phù hợp, cũng coi như một chút thành ý nhỏ nhoi của con, chỉ mong Điền sư muội đừng ghét bỏ con.

Điền Linh Nhi nhìn Tề Hạo, vẻ mặt hết sức dịu dàng, giờ tay đón lấy cái hộp nhỏ, khe khẽ nói:

-Đa tạ Tề sư huynh.

Tề Hạo hết sức vui mừng, rạng rỡ, nói:

-Không cần đa tạ, không cần đa tạ, sư muội thiên tư thông tuệ, tương lai tiền đồ không thể tiên lượng. Trong Thanh Vân Môn, nhân tài tuy nhiều, nhưng có được tư chất như muội đây thì lại quá ít, ta cũng cam bái hạ phong thôi.”

Điền Bất Dịch nghe lọt tai, khuôn mặt lần đầu tiên nở nụ cười, Điền Linh Nhi nói:

Sư huynh quá khen rồi.

Tề Hạo lắc đầu đáp:

Đâu có, ta từ nhỏ đã được ân sư độ hoá thượng sơn, nhưng khi bằng tuổi muội thì tu hành vẫn còn kém rất xa. Chỉ là có điều là.....

Điền Linh Nhi là thiếu nữ, đang nghe Tề Hạo khen ngợi trong lòng nảy sinh thiện cảm, nhưng thấy Tề Hạo nói đến chỗ Có điều không nén được liền truy vấn:

-Có điều làm sao?

Điền Bất Dịch và Tô Như cũng ngoảnh đầu lại, muốn nghe xem chữ “có điều” của Tề Hạo rốt cục là ý gì.

Tề Hạo nói:

-Có điều nếu chỉ luận về tư chất, còn một người có thể sánh được với Điền sư muội.

Linh Nhi liền hỏi:

- Là ai vậy???

- Chính là vị Lâm sư đệ đó của ta. Ba năm trước y được gia sư Thương Tùng Chân Nhân thu nạp, chỉ mấy năm ngắn tiến cảnh đã kinh người, là một kỳ tài trời phú trên con đường tu chân, chẳng ai trong chi phái có thể theo kịp, trong ba năm nay đã đột phá được tầng thứ sáu của Ngọc Thanh Cảnh, ngàn năm trước cũng chưa từng nghe qua có nhân vật nào như thế. Nói đến đây, khuôn mặt y lộ đầy vẻ yêu mến, tiếp:

- Gia sư khen ngợi Lâm sư đệ không ngớt, Còn nói là kỳ tài ngàn năm mới có một lần, hầu như có thể so sánh với Thanh Diệp tổ sư năm xưa.

Nghe đến đây Điền Bất Dịch nhớ đến Tiểu Phàm gã đệ tử bất thành linh đặt chân lên tầng 9 thì mỉm cười vì nếu so sánh vậy thì gã đệ tử của mình hơn cả Thanh Diệp tổ sư ư. Bỗng có hai người đi vào là Kinh Vũ và Tiểu Phàm, Điền Linh Nhi thấy vậy vội gọi hô phách chu lăng ra rồi nói Kinh Vũ:

- Ta nghe nói đệ được mọi người xưng tụng có thể so với Thanh Diệp tổ sư gia, Ta muốn so đấu với ngươi.

Không đợi Kinh Vũ trả lời cô nàng đã thôi động Hô phách chu lăng lao lên. Tề Hạo và Tô Như thất sắc bèn quát:

-Linh Nhi mau dừng tay.

Nhưng Hô Phách Chu Lăng nhanh như chớp xẹt, nháy mắt đã lao tới trước mặt Lâm Kinh Vũ. Lâm Kinh Vũ ngạc nhiên nhưng không có biểu hiện bối rối, thấy trước mắt ngũ sắc rực rỡ, biết là pháp bảo của tiên gia, lập tức thoái lui ba bước, tay trái chìa lên trời, tay phải chọc xuống đất, nắm kiếm quyết, hô lớn:

-Lên

Tiếng rống gầm tức thời vang dội trong Thủ Tinh Đường, chỉ thấy Lâm Kinh Vũ toàn thân bao bọc thanh quang, một đạo tiên kiếm xanh biếc, hào quang rọi xa vạn trượng xuất hiện, lưỡi kiếm lóng lánh như thu thủy, thủy khí cuộn cuộn, giây lát là chặn được luồng rắng tà đang ồ ạt lao đến từ Hô Phách Chu Lăng, rọi ánh xanh biếc lên mặt tất cả mọi người đang đứng ở đây.

Điền Bất Dịch thốt nhiên hừ một tiếng, lạnh lùng nói:

-Thương Tùng thật chẳng còn tiếc gì, lại đem cả Trảm Long Kiếm ra truyền cho y.

Tề Hạo thấy Lâm Kinh Vũ không bị thương thì yên tâm, đứng một bên mỉm cười:

-Gia sư từng nói, sư đệ thiên tư hơn người, tất thành đại khí, vì vậy hết lòng dạy dỗ cũng là điều phải thôi.

Sắc mặt Điền Bất Dịch đã khó coi.Lúc này trong sảnh, Hô Phách Chu Lăng và Trảm Long Kiếm đang gườm nhau chưa thôi, Điền Linh Nhi tròn tròn đôi mắt đẹp, hai tay khẽ vẩy, hồng y phiêu phất, thân hình chậm chậm vút lên giữa không trung, hai tay trái phải bắt chéo trước ngực, làm thành cánh hoa lan, miệng hô:

-Trời!

Tiếng hô vừa dứt, chỉ thấy rắng tà trái mũi ra, Hô Phách Chu Lăng dài chừng ba thước đang ở phía trên, thoát lui lại, bay đến dừng trước Điền Linh Nhi, một tiếng lanh lảnh vang dội, rắng tà đại thịnh, gặp gió trương mũi ra, nhanh vô cùng, trong chớp mắt không biết là dài thêm biết bao nhiêu lần, ầm ập quanh không gian Thủ Tinh Đường, lập tức áp đảo thanh quang của Trảm Long Kiếm, phút chốc, biến thành muôn vạn dải nhỏ lao đến Lâm Kinh Vũ, vây gả vào giữa, kín đến nỗi gió cũng không lọt. Tô Như hét lớn:

-Linh Nhi ngươi còn không mau dừng tay

Giữa tiếng la của bà ta, dải lụa đỏ vạn trượng đã vây chặt quanh Lâm Kinh Vũ, mọi người chẳng những không nhìn thấy Lâm Kinh Vũ đâu, mà đến bóng dáng Điền Linh Nhi đang lơ lửng trên không cũng bị tầng tầng lớp lớp lụa đỏ che kín. Chợt nghe sau lưng có tiếng người khen ngợi:

-Hô Phách Chu Lăng, quả thật danh bất hư truyền!

Hắn ngoái đầu coi, thì ra chính là Tề Hạo đang nhìn không chớp mắt vào trong sảnh, miệng lẩm bả lẩm bảm, nhưng chẳng có vẻ lo lắng một tiếng vang cực lớn, như tiếng rống gào thét tức giận, động đến chín tầng trời, nháy mắt lỗ hồng kia rộng lên hàng trăm lần, thanh quang đại thịnh xé rách lụa đỏ phút ra, Mọi người tưởng Điền Linh Nhi chắc thắng rồi, bỗng đâu nghe một tiếng “xoàn xoạt” chói tai, giữa tầng tầng lớp lớp lụa đỏ đột nhiên xuất hiện một lỗ hồng, rọi ra lấp lánh thanh quang. Ai nấy thất sắc, Điền Linh Nhi kinh hãi nhưng không hoảng loạn, song thủ yểm hộ trước ngực, theo Thái Cực Đồ, hư không vạch xuống thật nhanh, nháy mắt tầng tầng lớp lớp lụa đỏ quay về trước mặt, biến thành vô số churóng ngai. Tiếng rách vỡ vang chói tai không ngớt, Trảm Long Kiếm của Lâm Kinh Vũ đâm toạc hết lớp lụa đỏ này tới lớp lụa đỏ khác, tốc độ hơi chậm đi, nhưng khí thế không hề sút giảm, xem ra hai người đang quyết phân tranh sinh tử thắng bại.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5-2: Thất Mạch Hội Võ 2

Tề Hạo trong lúc vô tình đưa mắt về phía Điền Linh Nhi nãy giờ vẫn đứng sau lưng Tô Như, tức thời nhìn thấy Hô Phách Chu Lăng quán quanh hông cô ta, ánh mắt liền sáng lên, mỉm cười nói:

- Vị cô nương này chẳng hay có phải là Điền Linh Nhi Điền sư muội đại danh鼎鼎.

Điền Linh Nhi nhiều mày hỏi:

-Huynh làm sao biết ta.

-Linh Nhi mười sáu tuổi tu luyện thái cực huyền thanh đạo đã đạt đến cảnh giới cao, chuyện này khắp phái ai cũng biết,ta vốn ngưỡng mộ từ lâu. Hôm nay được gặp, quả nhiên danh bất hư truyền.

Điền Linh Nhi đỏ mặt mỉm cười đáp:

-Huynh chưa thấy ta động thủ sao biết ta danh bất hư truyền.

Tề Hạo ngó người ra một lát, rồi lập tức cười đáp lại:

-Điền sư muội không chỉ có dung mạo như hoa, mà tâm tư cũng rất mẫn tuệ, làm sư huynh ta phải hổ thẹn không thôi.

Điền Linh Nhi thấy y đứng trước mặt mình, thân hình anh tuấn cao nhả, miệng thì tán dương mình xinh đẹp, trong lòng đột nhiên cảm giác rất ngọt ngào, nhưng ngoài mặt lại tỏ ra hờn dỗi khẽ nói:

Chỉ giỏi linh tinh, chẳng giống sư huynh chút nào, không biết xấu

Tô Như nghe vậy quát lên:

-Linh Nhi, không được nói bậy.

Tề Hạo vội vã đỡ lời nói với Tô Như: Sư thúc ngàn vạn lần đừng nên trách mắng sư muội, đều là tại con nói năng không đúng, mạo phạm sư muội.

Nói tới đây, Tề Hạo trầm ngâm, rồi thò tay vào trong bọc lấy ra một cái hộp gỗ, đưa Điền Linh Nhi, rồi nói:

-Điền sư muội, trong cái hộp nhỏ này là Thanh Lương Châu, do mấy năm trước ta theo gia sư Thương Tùng Chân Nhân hành hiệp, tiêu trừ một nhóm hung đồ ma giáo mà lấy được, tuy chẳng phải là vật gì kỳ trân dị bảo, nhưng mà mang bên mình có thể chống đỡ nóng phòng hộ rét, còn nghe nói đối với nữ nhân nó còn có tác dụng giữ gìn nhan sắc và bảo vệ làn da. Hôm nay sư huynh xin tặng cho sư muội, tạm coi là sư huynh tạ tội với sư muội. Khuôn mặt Linh lại đỏ lên, Tô Như bèn đáp:

- Tề sư đệ, Thanh lương châu này cũng là một bảo vật, Linh Nhi không Nhận nổi đâu, con mau cất vô đi.

Tề Hạo mỉm cười:

-Sư thúc có chút không rõ, Thanh Lương Châu này đối với con không có tác dụng nhiều, chỉ như là gân gà mà thôi. Nhưng Điền sư muội thanh xuân mỹ mạo, dùng thì rất phù hợp, cũng coi như một chút thành ý nhỏ nhoi của con, chỉ mong Điền sư muội đừng ghét bỏ con.

Điền Linh Nhi nhìn Tề Hạo, vẻ mặt hết sức dịu dàng, giờ tay đón lấy cái hộp nhỏ, khe khẽ nói:

-Đa tạ Tề sư huynh.

Tề Hạo hết sức vui mừng, rạng rỡ, nói:

-Không cần đa tạ, không cần đa tạ, sư muội thiên tư thông tuệ, tương lai tiền đồ không thể tiên lượng. Trong Thanh Vân Môn, nhân tài tuy nhiều, nhưng có được tư chất như sư muội đây thì lại quá ít, ta cũng cam bái hạ phong thôi.”

Điền Bất Dịch nghe lọt tai, khuôn mặt lần đầu tiên nở nụ cười, Điền Linh Nhi nói:

Sư huynh quá khen rồi.

Tề Hạo lắc đầu đáp:

Đâu có, ta từ nhỏ đã được ân sư độ hoá thượng sơn, nhưng khi bằng tuổi sư muội thì tu hành vẫn còn kém rất xa. Chỉ là có điều là.....

Điền Linh Nhi là thiếu nữ, đang nghe Tề Hạo khen ngợi trong lòng nảy sinh thiện cảm, nhưng thấy Tề Hạo nói đến chỗ Có điều không nên được liên truy vấn:

-Có điều làm sao?

Điền Bất Dịch và Tô Như cũng ngoảnh đầu lại, muốn nghe xem chữ “có điều” của Tề Hạo rốt cục là ý gì.

Tề Hạo nói:

-Có điều nếu chỉ luận về tư chất, còn một người có thể sánh được với Điền sư muội.

Linh Nhi liền hỏi:

- Là ai vậy???

- Chính là vị Lâm sư đệ đó của ta. Ba năm trước y được gia sư Thương Tùng Chân Nhân thu nạp, chỉ mấy năm ngắn tiến cảnh đã kinh người, là một kỳ tài trời phú trên con đường tu chân, chẳng ai trong chi phái có thể theo kịp, trong ba năm nay đã đột phá được tầng thứ sáu của Ngọc Thanh Cảnh, ngàn năm trước cũng chưa từng nghe qua có nhân vật nào như thế. Nói đến đây, khuôn mặt y lộ đầy vẻ yêu mến, tiếp:

- Gia sư khen ngợi Lâm sư đệ không ngớt, Còn nói là kỳ tài ngàn năm mới có một lần, hầu như có thể so sánh với Thanh Diệp tổ sư năm xưa.

Nghe đến đây Điền Bất Dịch nhớ đến Tiểu Phàm gã đệ tử bất thành linh đặt chân lên tầng 9 thì mỉm cười vì nếu so sánh vậy thì gã đệ tử của mình hơn cả Thanh Diệp tổ sư ư. Bỗng có hai người đi vào là Kinh Vũ và Tiểu Phàm, Điền Linh Nhi thấy vậy vội gọi hồ phách chu lãng ra rồi nói Kinh Vũ:

- Ta nghe nói đệ được mọi người xưng tụng có thể so với Thanh Diệp tổ sư gia, Ta muốn so đấu với ngươi.

Không đợi Kinh Vũ trả lời cô nàng đã thôi động Hồ phách chu lãng lao lên. Tề Hạo và Tô Như thất sắc bèn quát:

-Linh Nhi mau dừng tay.

Nhưng Hồ Phách Chu Lãng nhanh như chớp xẹt, nháy mắt đã lao tới trước mặt Lâm Kinh Vũ. Lâm Kinh Vũ ngạc nhiên nhưng không có biểu hiện bối rối, thấy trước mắt ngũ sắc rực rỡ, biết là pháp bảo của tiên gia, lập tức thoái lui ba bước, tay trái chìa lên trời, tay phải chọc xuống đất, nắm kiếm quyết, hô lớn:

-Lên

Tiếng rống gầm tức thời vang dội trong Thủ Tinh Đường, chỉ thấy Lâm Kinh Vũ toàn thân bao bọc thanh quang, một đạo tiên kiếm xanh biếc, hào quang rọi xa vạn trượng xuất hiện, lưỡi kiếm lóng lánh như thủy, thủy khí cuộn cuộn, giây lát là chặn được luồng rắng tà đang ồ ạt lao đến từ Hồ Phách Chu Lãng, rọi ánh xanh biếc lên mặt tất cả mọi người đang đứng ở đây.

Điền Bất Dịch thốt nhiên hừ một tiếng, lạnh lùng nói:

-Thương Tùng thật chẳng còn tiếc gì, lại đem cả Trảm Long Kiếm ra truyền cho y.

Tề Hạo thấy Lâm Kinh Vũ không bị thương thì yên tâm, đứng một bên mỉm cười:

-Gia sư từng nói, sư đệ thiên tư hơn người, tất thành đại khí, vì vậy hết lòng dạy dỗ cũng là điều phải thôi.

Sắc mặt Điền Bất Dịch đã khó coi.Lúc này trong sảnh, Hồ Phách Chu Lãng và Trảm Long Kiếm đang gườm nhau chưa thôi, Điền Linh Nhi tròn tròn đôi mắt đẹp, hai tay khẽ vẩy, hồng y phiêu phất, thân hình chậm chậm vút lên giữa không trung, hai tay trái phải bắt chéo trước ngực, làm thành cánh hoa lan, miệng hô:

-Trớ!

Tiếng hô vừa dứt, chỉ thấy rắng tà trải mãi ra, Hồ Phách Chu Lãng dài chừng ba thước đang ở phía trên, thoát lui lại, bay đến dừng trước Điền Linh Nhi, một tiếng lanh lảnh vang dội, rắng tà đại thịnh, gập gió trương mãi ra, nhanh vô cùng, trong chớp mắt không biết là dài thêm biết bao nhiêu lần, ầm ập quanh không gian Thủ Tinh Đường, lập tức áp đảo thanh quang của Trảm Long Kiếm, phút chốc, biến thành muôn vạn dải nhỏ lao đến Lâm Kinh Vũ, vây gã vào giữa, kín đến nỗi gió cũng không lọt. Tô Như hét lớn:

-Linh Nhi ngươi còn không mau dừng tay

Giữa tiếng la của bà ta, dải lụa đỏ vạn trượng đã vây chặt quanh Lâm Kinh Vũ, mọi người chẳng những không nhìn thấy Lâm Kinh Vũ đâu, mà đến bóng dáng Điền Linh Nhi đang lơ lửng trên không cũng bị tầng tầng lớp lớp lụa đỏ che kín. Chợt nghe sau lưng có tiếng người khen ngợi:

-Hồ Phách Chu Lãng, quả thật danh bất hư truyền!

Hắn ngoái đầu coi, thì ra chính là Tề Hạo đang nhìn không chớp mắt vào trong sảnh, miệng lầm bầm, nhưng chẳng có vẻ lo lắng,một tiếng vang cực lớn, như tiếng rống gào thét tức giận, động đến chín tầng trời, nháy mắt lỗ hồng kia rộng lên hàng trăm lần, thanh quang đại thịnh xé rách lụa đỏ phụt ra,Mọi người tưởng Điền Linh Nhi chắc thắng rồi, bỗng đâu nghe một tiếng “xoàn xoạt” chói tai, giữa tầng tầng lớp lớp lụa đỏ đột nhiên xuất hiện một lỗ hồng, rọi ra lấp lánh thanh quang.Ai nấy thất sắc, Điền Linh Nhi kinh hãi nhưng không hoảng loạn, song thủ yểm hộ trước ngực, theo Thái Cực Đồ, hư không vạch xuống thật nhanh, nháy mắt tầng tầng lớp lớp lụa đỏ quay về trước mặt, biến thành vô số chướng ngại. Tiếng rách vỡ vang chói tai không ngớt, Trảm Long Kiếm của Lâm Kinh Vũ đâm toạc hết lớp lụa đỏ này tới lớp lụa đỏ khác, tốc độ hơi chậm đi, nhưng khí thế không hề sút giảm, xem ra hai người đang quyết phân tranh sinh tử thắng bại.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Di Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Thất mạch hội võ 3

Thấy Diên Linh Nhi gặp nguy hiểm Tiểu Phàm hai tay bắt pháp quyết một luồng sáng đỏ hồng mang lóe lên "cạch" một tiếng, một trận nhiệt khí lướt qua, Trảm Long Kiếm Như trúng tà, bị dội lại. Lâm Kinh Vũ kinh hãi thất sắc ngược đầu lên nhìn, chỉ thấy trong chớp lát không khí bị đốt nóng rực vẩn vèo do nhiệt độ cao ngay lúc này Tô Như vội vã kéo Linh Nhi trở lại bên kia tề hạo cũng đã kéo Lâm Kinh Vũ trở lại bên mình rồi ngược nhìn, giữa không trung đang lơ lửng một thân ảnh. Là Trương Tiểu Phàm tay cầm xích điểm kiếm vẫn sang lóe ánh sáng quang mang ánh hồng rực, điều này làm Tô Như, Diên Linh Nhi và mọi người sững sốt, Xích Điểm tiên kiếm là món pháp bảo cực kỳ lợi hại của Diên Bất Dịch vậy mà hôm nay nó nằm trong tay của Tiểu Phàm đủ biết ông hi vọng ở cậu thế nào. Đến Ông cũng bất ngờ khi mà Xích Điểm ông chỉ mới đưa cho nó có vài ngày vậy mà nó đã điều khiển nắm bắt tốt như vậy, kỳ này Đại Trúc Phong đạt hạng nhất có hi vọng rồi

Trong đại sảnh, hai món tiền gia pháp bảo chẳng còn ai điều khiển, tắt dần hào quang, tự động bay về tay chủ nhân.

Thủ Tinh Đường, một bầu tịch mịch.

Diên Bất Dịch đứng dậy, nhìn Lâm Kinh Vũ một lượt từ trên xuống dưới, sắc mặt khó coi vô cùng, lạnh lẽo nói “Hảo bản sự! Hảo sát khí!”

Tề Hạo khe khẽ bảo Lâm Kinh Vũ: “Sư đệ, mau tạ lỗi đi.”

Lâm Kinh Vũ tuổi nhỏ khí cường, chau đôi mày lại, đạp lên một bước, nhưng là để đối diện với Diên Linh Nhi:

-Linh Nhi là lúc nay ta không tốt đã ra tay không biết kiềm chế, mong muội bỏ qua cho.

Mọi người trong Đại Trúc Phong đều biến sắc, Diên Bất Dịch lòng ngập tràn giận dữ, thốt tiến lên một bước, một làn khí đỏ thoảng qua trên mặt.

Tề Hạo tái mét người, không như Lâm Kinh Vũ, hấn vào Thanh Vân Môn đã lâu, biết rõ thực lực của Đại Trúc Phong tuy kém sáu chi phái còn lại, nhưng thủ toạ Diên Bất Dịch và thế tử Tô Như thì đúng là thần thông quảng đại, các chi phái kia từ xưa tới nay chưa từng có ai dám xem thường họ. Thương Tùng Đạo Nhân nhìn xa trông rộng, trước lúc lên đường ông đã dặn:

-Diên Bất Dịch khí lượng nhỏ nhen nhưng tu hành rất cao thâm, thêm phụ nhân lão cũng là tài nữ nổi danh của Thanh Vân Môn, đến chương môn Đạo Huyền Chân Nhân còn phải kính vợ chồng họ ba phần, vì vậy không đến mức vạ bất đắc dĩ thì tuyệt nhiên đừng trêu vào lão.

Nhưng Lâm Kinh Vũ thì hoàn toàn không hay biết việc này, có điều xem thái độ già, thì dù có biết e là cũng chỉ để trong lòng, tuổi còn nhỏ, nhưng ngạo khí đã ngất trời, nghĩ lại phần lớn cũng là do quen được Thương Tùng Đạo Nhân nuông chiều quá.

Diên Bất Dịch thấy bộ dạng già càng thêm tức giận, đang định xuất thủ, chợt một bóng người bay ra, Tô Như đã vọt đến bên mình trợ lực, thò tay giữ lão lại, khoé miệng cười nhẹ, thì thầm nói:

-Tuổi tác thế này rồi lại va chạm với hậu bối của đồng môn, còn ra cái thể thống gì?

Diên Bất Dịch sững lại, dừng bước, Tề Hạo vội vàng án lên trước mặt sư đệ, cười vuốt:

-Diên sư thúc đại nhân đại lượng, xin hãy nể mặt gia sư, đừng bận lòng đến đám văn bối kém hiểu biết chúng con.

Lúc này Tiểu Phàm cầm Xích Điểm kiếm đứng ra nói:

- Tề huynh nghe nói tu hành cao thâm Tiểu Phàm đệ muốn so vài chiêu.

Tề Hạo vội thi lễ rồi cười, lúc này Y đã thấy người này xuất thủ, Tịnh tu tập thái cực huyền thanh đạo không dưới mình cộng kèm với kiếm pháp kỳ quái và Xích Điểm kiếm thì mình khó lòng ăn cậu ta cho được nhưng mình là sư huynh không đồng ý không được bèn bảo:

- Được ta tiếp đệ vài chiêu

Tiểu Phàm Không nói nhiều lời hai tay bắt pháp quyết Xích Điểm đã lơ lửng bay vòng giữa không trung. Lúc này Tề Hạo đã thất sắc vì muốn điều khiển pháp bảo bay như vậy thì cảnh giới và kiếm pháp phải cao thâm mới làm được, lúc này đột nhiên thanh kiếm này bay đến trên đầu của Tiểu Phàm nổi ánh sáng rực rỡ cực kỳ, cậu hô to Vạn Kiếm Quy Tông, từ thanh kiếm chủ hàng ngàn ánh kiếm xuất hiện ợp cả Thủ Tinh Đường đây là cậu đã ước lượng nếu không thì thời đã của chiêu thức này là ba nghìn hai trăm ánh kiếm nhưng như vậy thôi cũng đủ làm cho tất cả xúng sò, đặc biệt là Tề Hạo cậu đứng trước làn sóng kiếm này chịu một áp lực cực đại làm họ hấp cậu bắt đầu rối loạn. Tề Hạo vung kiếm các bức tường bằng ngày càng dày đặc giúp cậu giảm bớt áp lực cũng như tự tin lên được đôi chút. Tiểu Phàm thấy vậy bắt đầu xuất kiếm hàng ngàn ánh kiếm bay theo một đường thẳng Phá tang lớp phòng ngự kiên cố của Tề Hạo trong Chớp mắt, làm cậu sững sờ. Tiểu Phàm thu kiếm rồi nói:

- Đa tạ

Tề Hạo hành lễ rồi kéo Lâm Kinh Vũ chào phụ thê Diên Bất Dịch rồi rời đi, trước khi rời khỏi Thủ Tinh Đường hắn nghe một câu nói từ người thanh niên đó:

-Chúng ta sẽ gặp lại ở đại hội hi vọng người không làm ta thất vọng.

Tề Hạo Với Kính vũ khởi pháp bảo bay đi còn lại người của thủ lĩnh đường. Mọi người ai cũng nhìn vị sư đệ của mình, Tiểu Phàm bước ra rồi nhìn Linh Nhi một cái sau đó bước đi không cười như trước kia nữa. Cậu đến phòng của Phu thê Điền Bất Dịch:

- Sư phụ sư nương con đến đây là muốn xin phép hai người, con sẽ bế quan một thời gian.

- Ta hiểu ý người bất quá người hãy trở về chùng bị sáng sớm mai hẳn bế quan.

- Vâng thưa sư phụ

Tiểu Phàm ngắm nhìn hai người rồi trở về phòng mình bắt đầu thu xếp tất cả chỉ còn có hai năm nữa là tới kỳ đại hội Thất Mạch Hội Võ một giáp lớn mới có một lần, tuy bây giờ cậu cũng đạt thành tựu không nhỏ nhưng ngoài kia biết bao nhiêu kẻ kỳ nhân dị sĩ biết bao nhiêu cao thủ mai danh ẩn tích. Cậu cũng biết rằng mình vẫn còn nhỏ bé cực kỳ, nên muốn bế quan nhanh chóng tăng cao đạo pháp và pháp pháp vì cậu biết rõ vị trí của các quyền ma pháp thiên thư ngũ quyền đang ở đâu nên cậu có một bí mật muốn đi lấy chúng mà không được để ai biết. Sáng sớm hôm sau cậu đã đến động phủ sau núi chuyển tất cả đồ đạc của mình lên đó rồi đặt một kết giới cực đại ngay cửa động. Mọi người biết được thì rất bất ngờ vì gã sư đệ của mình đột nhiên bế quan không rõ lý do, lại thấy một kết giới cực đại trước cửa thì đành trở về cũng bắt đầu bế quan tu tập nhằm ngày đại hội thì mới xuất quan.

Thời gian thấm thoát đưa lối đã là hai năm rồi, Trong bí mật tiểu phàm đã lấy được ba quyền thiên thư một quyền ở vạn quốc bảo quật, một quyền ở Giới Bích của thiên âm tự một quyền ở Vạn Đế Bảo Khố. Thái cực huyền thanh đạo đã đạt tới thượng thanh cảnh giới có giấu hiệu đạt tới thái thanh cảnh, Đại Phạm Bát Nhã đã đến chung cực võ công ba nhà đã dung hợp làm cho cậu tăng trưởng một đoạn dài, với một thân võ công hiện tại thì đến các trường bối như Điền Bất Dịch mới có thể thắng được, chỉ còn hai ngày là đến kỳ đại hội mọi người đang tất bật chùng bị mọi thứ, một luồng áp lực áp lên tất cả mọi người, ai cũng quay lại một thanh niên võ người nhỏ nhắn với bộ trường bào màu đen tuyên toát lên vẻ thanh cao lại lạnh lùng cùng với uy áp khủng khiếp của cậu làm cho tất cả sùng sốt, người này không ai khác chính là Trương Tiểu Phàm. Tiểu Phàm nhìn mọi người một lượt rồi mỉm cười đã hai năm rồi cậu không thấy mọi người, lúc này Điền Bất Dịch cùng Tô Như từ trong đại sảnh bước ra nhưng mà cậu không thấy bóng hình ấy người con gái cậu luôn mong ngóng gặp lại vậy mà cô ấy không có ở đây. vậy Linh Nhi đang ở đâu

Mọi người ủng hộ tại hạ nhé để tại hạ có động lực bước tiếp trên con đường sáng tác cho các đồng đạo thỏa lòng

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Kỳ đại hội thứ 20

Sau khi trở về Tiểu Phàm gặp mặt mọi người cùng sư phụ và sư nương, nhưng hình bóng người con gái áo đỏ thướt tha mà yêu kiều đâu mất, trong lòng cảm thấy thấy hụt hẫng và trống trải bất giác không kiềm được cổ khí thế khủng khiếp của cậu. Điền Bất Dịch và Tô Như liếc nhìn nhau rồi lại nhìn gã đệ tử sau cùng này, năm năm trước kia hẳn cùng người huynh đệ Lâm Kính Vũ bái vào Thanh Vân môn, cũng vào lúc đó mọi người đều không chú ý đến cậu, một đứa trẻ ngốc nghếch khờ dại còn Lâm Kính Vũ một đứa trẻ cùng tuổi lại thông minh lanh lợi, còn hiểu biết nhiều, biết lấy lòng trường bối nên mọi người ai cũng thương mến nên Thương Tùng Đạo Nhân mới lên tiếng thu làm đệ tử. Còn không tiếc truyền lại Trảm Long Kiếm cho cậu. Đột nhiên Điền Bất Dịch nhớ tới mình cũng truyền lại Xích Diễm, bất giác nở nụ cười trời cũng đã tới mọi người cũng đã com nước tom tất. Đã hai năm cả Đại Trúc Phong mới vui vẻ như vậy Điền Linh Nhi lúc này trở về thấy mọi người còn có cả vị đệ đệ hai năm trước đột nhiên bế quan làm nằng lo lắng không thôi nhưng giờ thì mọi chuyện đã ổn rồi trong trái tim bé nhỏ của cô vị sư huynh thanh nhã biết lấy lòng người khác. Linh Nhi mới lên tiếng nói:

- Tiểu Phàm đệ mới xuất quan đấy à, thôi mọi người ăn tối đi.

Sau đó cô về phòng nằm ngủ trong giấc mộng bóng hình của Tề Hạo. Đêm trôi qua, sáng sớm trước Thủ Lĩnh Đường mọi người đang háo hức chùng bị Trong tất cả mọi người, chỉ có đại sư huynh Tổng Đại Nhân, lão nhị Ngô Đại Nghĩa, lão tam Trịnh Đại Lễ và lão tứ Hà Đại Trí là đã từng tham gia kỳ Thất Mạch Hội Võ trước, còn lão ngũ Lữ Đại Tín, lão lục Đỗ Tất Thư đều là các đệ tử mới được sư phụ Điền Bất Dịch thu nạp trong vòng mấy chục năm gần đây, còn Điền Linh Nhi và Trương Tiểu Phàm tuổi còn rất trẻ, thì càng chưa được chứng kiến sự kiện quan trọng một giáp mới diễn ra một lần này bao giờ.

Điền Linh Nhi là cao hứng nhất, nhân lúc cha mẹ đang hoàn tất những chuẩn bị cuối cùng, cứ xoắn lấy Tổng Đại Nhân vốn nhiều kinh nghiệm, tia lia hỏi không ngừng:

-Đại sư huynh, Thất Mạch Hội Võ quả thật có nhiều đồng môn sư huynh tỷ đi như vậy ư?

Tổng Đại Nhân mỉm cười, hiển nhiên là tâm trạng đang rất vui vẻ, đáp:

-Không sai, Thất Mạch Hội Võ là sự kiện lớn nhất của môn phái ta, đồng môn ở các chi phái ai cũng coi nó như đại sự hàng đầu. Những người đại diện lên tỷ thí ai cũng là nhân vật nổi bật xuất chúng, còn cái vẻ trắng lệ lộng lẫy ở đó thì càng không phải nói.

Đúng Lúc đó lão tứ Hà Đại Trí đứng một bên nghe thấy, bèn bước đi lại, rồi khẽ nháy mắt với Điền Linh Nhi, cười nói:

-Tiểu sư muội, muội có chút không rõ, kỳ thực đại sư huynh vẫn có chuyện chưa nói ra hết.

Điền Linh Nhi kêu á, không để ý đến vẻ kinh ngạc của Tổng Đại Nhân, liền vội hỏi:

-Là chuyện gì, tứ sư huynh?

Hà Đại Trí mỉm cười:

-Tại nơi diễn ra đại tỷ thí hội võ, giữa lớp lớp đồng môn vây xung quanh có thể đông tới hàng trăm, người thắng cuộc đứng trên đài cao với tiếng vỗ tay như sấm động, tất nhiên là rất đặc ý rồi, nhưng nếu có một vài vị sư tỷ muội trẻ tuổi và xinh đẹp ở chỉ phái khác tiến đến tỏ vẻ hoàn toàn bị chinh phục trước đại sư huynh, rồi cất tiếng hoan hô, thế chẳng phải càng là một chuyện sung sướng lớn của đời người ư?

Nói đến đây, y lấy vẻ mặt đứng đắn nghiêm trang mà quay sang Tổng Đại Nhân, hỏi:

-Đại sư huynh, huynh bảo có phải không?

Khuôn mặt Tổng Đại Nhân chợt nhiên đỏ bừng.

Điền Linh Nhi trông thấy, rất lấy làm lạ, hỏi:

-Đại sư huynh, sao bỗng dừng lại đỏ mặt?

Tổng Đại Nhân lắc đầu như con rối, đáp vội vàng:

-Không có, không có, ta đâu có đỏ...

Hà Đại Trí ho một tiếng, thấy xung quanh các sư huynh đệ khác không biết đã xúm cả lại từ khi nào. Mấy người trẻ như Đỗ Tất Thụ và Trương Tiểu Phàm thì chưa hiểu mô tê gì, nhưng Ngô Đại Nghĩa và Trịnh Đại Lễ đều đang mỉm cười, Hà Đại Trí bèn cười nói:

-Ôi dà, nhị sư huynh và tam sư huynh cũng ở đây, độ này trí nhớ của đệ không được tốt lắm, hình như trong kỳ đại thí lần trước, lúc đại sư huynh thắng liền hai trận tiến vào vòng thứ ba, có một vị sư muội đồng môn trẻ trung kiều diễm, í, tên là gì quên bống mất...

Ngô Đại Nghĩa lập tức nối theo:

-À, ta nhớ cũng không rõ lắm, nhưng hình như là một vị sư muội đồng môn bên Tiểu Trúc Phong, dung mạo rất là mỹ miều, có điều tên thì...

Trịnh Đại Lễ vẻ mặt rất tươi, nói:

-Tên, thì chúng ta đã quên cả, nhưng trong trận hôm đó người ấy vỗ tay to nhất, lại thêm cái vẻ đầu mày cuối mắt với đại sư huynh, chúng ta đều nhớ rành rành.

"Ồ!"

Lời vừa nói ra, mọi người ồn ào cả lên, Điền Linh Nhi tra khảo trước nhất:

-Đại sư huynh, là vị sư tỷ đồng môn nào, lại đối xử tốt với huynh như vậy?

Tổng Đại Nhân lúng ta lúng túng, lườm Hà Đại Trí một cách dữ tợn, rồi cười khan:

-Không, làm gì có chuyện ấy, muội đừng nghe tứ sư huynh nói bậy. Văn Mẫn sư muội bên Tiểu Trúc Phong chỉ vì kính trọng sư nương mình, mới cổ vũ chúng ta nhiệt tình hơn một chút mà thôi.

"Í?" Hà Đại Trí lập tức hét lên:

-Đại sư huynh, thế thì lạ thật nhỉ, đệ và nhị sư huynh tam sư huynh đều không biết tên họ của người ấy, làm sao huynh lại đọc ngay ra được danh tính người ta? Nói gì thì cũng tại Văn Mẫn sư tỷ đối với đại sư huynh tốt thế kia mà...

Mọi người cười ầm lên, Tổng Đại Nhân tự biết là lỡ lời, càng biết là lộn về miệng lưỡi thì không sao theo kịp Hà Đại Trí vốn thông minh nhất ở Đại Trúc Phong này, càng nói nhiều càng sai nhiều, lập tức hừ một tiếng, làm mặt dầy, cười khan bảo:

-Toàn những người vô tích sự, ha ha, ta đi xem sư phụ sư nương xong xuôi chưa?

Điền Linh Nhi còn muốn truy vấn, nhưng Tổng Đại Nhân chuồn lẹ hơn gió, nháy mắt đã chẳng thấy bóng dáng đâu nữa, cô đành nắm lấy Hà Đại Trí, cặp mắt to long lanh đầy háo hức, hỏi: "Tứ sư huynh, huynh nói mau, Văn Mẫn sư tỷ đó rốt cục hình dáng ra sao?"

Hà Đại Trí cười đáp:

-Tiểu sư muội, chẳng phải là muội thường cùng sư nương về bên Tiểu Trúc Phong thăm Thủy Nguyệt Đại Sư hay sao, chẳng lẽ từ xưa tới giờ chưa từng gặp qua Vân Mẫn sư tỷ, người ấy là đệ tử đắc ý nhất của Thủy Nguyệt Đại Sư đây.

Điền Linh Nhi lắc đầu:

-Khi muội và mẹ sang Tiểu Trúc Phong đều tìm thẳng đến Thủy Nguyệt Đại Sư, quen biết rất ít sư tỷ đồng môn, huynh nói mau đi!

Hà Đại Trí cười đáp:

-Vội gì, vội gì, hôm nay chúng ta tới chỉ phái chính Thông Thiên Phong tham gia Thất Mạch Hội Võ, chắc là muội sẽ gặp được người ấy thôi.

Điền Linh Nhi "ồ" một tiếng, đảo mắt, tựa hồ nhớ ra điều gì, nói:

-Thảo nào vừa sớm đã thấy đại sư huynh hơn ha hơn hờ, thì ra là trong lòng đã nuôi sẵn mưu đồ!

Mọi người ngậy ra, rồi sực hiểu, cùng phá lên cười lớn, Điền Linh Nhi cũng cười, những căng thẳng về Thất Mạch Hội Võ theo đó đều tan biến cả. Ánh mắt cô chuyển từ người này sang người khác, thấy ai cũng rạng rỡ, tâm trạng rất tốt. Nhưng khi nhìn đến Trương Tiểu Phàm, lòng bỗng chững lại, Trương Tiểu Phàm tuy cười, nhưng mấy năm thân thiết với nhau giúp Điền Linh Nhi vừa nhìn là nhận ra ngay dáng vẻ hắc có chút lơ đãng.

Nhằm lúc mọi người cười nói âm ỹ, Điền Linh Nhi rón rén lại bên Trương Tiểu Phàm, khe khẽ hỏi:

-Tiểu Phàm, đệ có chuyện gì à?

Trương Tiểu Phàm ngậy người, khoé miệng mấp máy, tay phải vô tình xoa xoa ngực, rớt cục chỉ nói:

-Không có đâu, sư tỷ.

Hà Đại Trí sau lưng nói:

-Sư phụ và sư nương đến.

Mọi người quay mình lại, thấy từ trong Thủ Tĩnh Đường, Điền Bất Dịch và Tô Như đi ra. Điền Bất Dịch toàn thân mặc trường bào màu thiên thanh, khí độ trang nghiêm, nếu không phải thân hình hơi thấp một chút, bụng lại hơi to một chút, thì đúng là có khí phái tông sư khiến người ta phải kính ngưỡng. Còn Tô Như thì nhìn mà loá mắt, vẫn đáng điệu và tư thái hơn người, hôm nay bà khoác tấm áo dài lục nhạt, trên đầu cài ngọc chạm hình hoa, kim thoa, hàng mi dôi phần, làn da mỡ đông, ánh mắt như nước, bờ môi hàm tiếu, quả thật là khuynh đảo chúng sinh.

Tổng Đại Nhân đi phía sau họ, gương mặt trang nghiêm. Bọn sư đệ vừa nhìn thấy y, ai nấy trên mặt đều không thể giữ được sự ngay ngắn, có vẻ kỳ quái như cười mà không phải cười. Sau lưng Tổng Đại Nhân là con chó vàng và con khỉ xám. Tiểu Hôi bây giờ dường như đã quen với việc ngồi trên lưng Đại Hoàng, lúc này thấy Trương Tiểu Phàm đứng ở đằng trước, nó bèn kêu lên mấy tiếng chí chí chí chí, từ trên lưng Đại Hoàng tụt phắt xuống, chạy đến chỗ Trương Tiểu Phàm, lọ mà lọ mọ trèo lên vai hắn.

Điền Bất Dịch nhìn bọn đệ tử, gật gật đầu, nói:

-Đi thôi.

Rồi lão phát tay phải, dẫn kiếm quyết, thanh quang lóe lên phiêu hốt tiêu thất, Tiểu Phàm cũng dẫn Kiếm quyết xích diễm phiêu hốt tiêu thất. Mọi người ai cũng kinh hãi với võ học của cậu bấy giờ. Tiểu Phàm đứng trên Tiên Kiếm Chỉ thấy núi non xanh tươi nơi Đại Trúc Phong cách mình mỗi lúc một xa, hốt nhiên trước mặt loá sáng, họ xuyên vào một dải mây trắng mênh mang, dày đặc, không nhìn rõ gì nữa cả.

Lúc ấy trên-dưới, trước-sau đều là mây trắng bồng bềnh, gió lớn rú gào không ngừng, Trời bao la như đại dương úp ngược, xanh trong thuần khiết, vô cùng vô tận, hùng vĩ tráng quan. Khi vọt ra khỏi biển mây mù, thấy mây trắng tuột khỏi chân như bọt nước, quyền luyện trái dài mãi theo đà lướt, lại như sóng nhỏ, gợn lên giữa từng không.

Trời trong trẻo như vừa được gột rửa, Xích Diễm tiên kiếm vọt lên, đến độ cao cách biển mây mênh mang dưới chân chừng ba trăm trượng, Tiểu Phàm mới giữ thân kiếm theo phương ngang, nhằm thẳng hướng Thông Thiên Phong lướt tới.

Nơi xa, một ngọn núi cao ngập, không, một ngọn núi hùng vĩ cao ngập trong mây, ngạo nhiên sừng sững. Ở đó mây trắng thấp thoáng, vắng vắng có tiếng chuông ngân nga giữa trời đất. Thông Thiên Phong, đúng là ngọn thông đến thanh thiên.

Trương Tiểu Phàm nín thở, phóng mắt nhìn, dưới bầu trời xanh vô tận, bên ngọn núi hùng vĩ, vùn vụt bay lượn vô số vệt sáng nhiều màu sắc, càng đến gần Thông Thiên Phong, càng thấy những vệt sáng ấy dày đặc.

Trương Tiểu Phàm biết đó đều là pháp bảo do các đệ tử Thanh Vân Môn khu dụng, vì pháp bảo phân theo ngũ hành nên sinh ra nhiều màu sắc khác nhau, trông rực rỡ rất đẹp. Những vệt sáng như mưa đá màu, chảy ào ào về phía ngọn núi, cảnh tượng thật tráng lệ. Trương Tiểu Phàm ngự kiếm hạ xuống một quảng trường rất lớn. Vừa chạm đất, con khỉ Tiểu Hôi đã nghiêng đông ngó tây, rồi tụt khỏi vai Trương Tiểu Phàm, đi tới đi lui trên quảng trường, tỏ vẻ cao hứng. Trương Tiểu Phàm mặc kệ nó, phóng mắt nhìn, thấy nơi đây lan can bạch ngọc, tiên khí phảng phất, giữa quảng trường có chín cái đình đồng lớn, xếp thành ba hàng, mỗi hàng ba cái. Điều khiến người ta kinh ngạc nhất là, nơi này rất nhiều mây, mây phủ quanh mỗi bước đi, khiến người ta có cảm giác như mình là tiên vậy.

Trương Tiểu Phàm ngắm cảnh, cảm thấy rất quen mắt, sức nhớ ra đây là Vân Hải thuộc Thanh Vân Lục Cảnh mà hắn đã từng đến trong ngày đầu lên núi Thanh Vân. Năm năm không gặp, nơi này vẫn như xưa, chẳng thay đổi gì, chỉ có điều cái vẻ mỹ lệ mơ màng ấy, hôm nay so với năm năm về trước thì náo nhiệt hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Di Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Kỳ đại hội thứ 20 2

Trên quảng trường lúc này sôi động vô cùng, những đệ tử đến tham dự Thất Mạch Hội Võ xưa nay chắc là dùng nơi này để tạm nghỉ chân, nhìn ra xa, thấy nhấp nhô toàn là đầu người, dễ phải có đến hàng trăm. Những người đứng nơi đây, phần lớn đều khoác trang phục Thanh Vân Môn, đạo có tục có, nam có nữ có, trong đó lớp trẻ tuổi tương đối nhiều, anh khí dào dạt, có thể thấy mấy năm nay Thanh Vân Môn rất chú ý gây dựng sự nghiệp, đã cất công bồi dưỡng đệ tử mới.

Quảng trường tụ tập hàng trăm người mà xem ra vẫn rất rộng rãi. Tổng Đại Nhân đưa mắt ngoảnh quanh, chợt nghe đằng xa có tiếng gọi:

-Đại sư huynh, bọn muội ở đây này.

Tổng Đại Nhân cùng Trương Tiểu Phàm nhìn về phía ấy, thì thấy mấy người của Đại Trúc Phong, người vừa cất tiếng gọi là Điền Linh Nhi, đứng bên một cái đình đồng lớn giữa quảng trường, đang gơ tay vẫy.

Tổng Đại Nhân đáp lời, sau đó cùng Trương Tiểu Phàm đi lại. Trương Tiểu Phàm vừa đi vừa ngoảnh xung quanh, thấy đệ tử của các chi phái khác túm năm tụm ba thành từng nhóm, trông đều rạng rỡ và sôi nổi bàn tán, xem ra chẳng có ai lại không tràn ngập hi vọng về đại thí Thất Mạch Hội Võ sắp diễn ra.

Họ đi đến nơi, Hà Đại Trí đứng sau lưng Điền Linh Nhi cất tiếng hỏi trước:

-Đại sư huynh, đi đường ổn cả chứ?

Tổng Đại Nhân mỉm cười đáp:

-Đến đây đâu phải lần đầu, còn có thể có chuyện gì được?

Điền Linh Nhi liếc Trương Tiểu Phàm, cười hỏi:

-Tiểu Phàm, cảnh sắc trên đường có đẹp không?

Trương Tiểu Phàm hồi tưởng lại cảnh sắc tráng lệ đẹp mắt động lòng trên trời lúc nãy, bèn đáp:

-Đẹp cực kỳ.

Điền Linh Nhi cười hi hi, vỗ vai hắn bảo:

-Sau này đệ cố gắng lên một chút, đợi luyện xong pháp bảo có thể đằng không mà đi, đệ hãy tự mình bay trên trời cao xanh mà xem cho thỏa.

Trương Tiểu Phàm không nói, nhưng mặt lộ nét cổ quái.

Tổng Đại Nhân nhìn xung quanh, hỏi Hà Đại Trí:

-Tứ sư đệ, sư phụ sư nương đâu nhỉ?

Hà Đại Trí đáp:

-Mấy người bọn đệ theo sư phụ sư nương đến đây, thì đạo huynh lo việc tiếp tân của chi phái chính đã đưa sư phụ sư nương lên Ngọc Thanh Quán rồi, nói là thủ tọa trưởng lão của bảy chi phái gặp mặt trước một chút, cuối cùng sẽ thương nghị chi tiết về kỳ đại thí năm nay. Sư phụ dặn chúng ta chờ ở đây.

Tổng Đại Nhân khẽ gật đầu, rồi vẫy vẫy tay, gọi bọn sư đệ đến gần, nhìn khắp bốn xung quanh, thấp giọng khẽ bảo:

-Ta thấy các chi phái khác có rất nhiều sư huynh đệ lạ mặt, các đệ hãy lại đây một lát, xem xem có tin tức gì không?

Hà Đại Trí lắc lắc đầu, nói:

-Đệ cũng có cảm giác như vậy, xem ra các chi phái đồng môn mấy năm nay thu nạp không ít người mới.

Lão nhị Ngô Đại Nghĩa nhìn quanh, nói:

-Người mới thì không ít, nhưng ta đoán đến mai thượng đài tỷ thí, phần lớn vẫn là những sư huynh đệ đã tu tập tinh thâm trước đây, thêm nữa về mặt kinh nghiệm thì bọn họ vẫn... .

Tổng Đại Nhân thốt nhiên thở dài, nói:

-Nhị sư đệ, chưa chắc đâu, đệ còn nhớ Lâm Kinh Vũ đệ tử trẻ tuổi của Long Thủ Phong đến truyền tin hai năm về trước không?

Ngô Đại Nghĩa sững sờ, rồi trầm lặng hẳn, mọi người nhìn nhau, đều không nói gì, chỉ có Trương Tiểu Phàm trong lòng chợt trào lên một thứ tình cảm phức tạp, tựa như vui mừng.

-Gã đó tính làm quái gì?

bỗng nhiên một giọng lạnh lẽo vang lên.

Mọi người kinh ngạc, nhìn ra thì chính là Điền Linh Nhi, chỉ thấy khuôn mặt kiều diễm hơi ửng đỏ, đôi mắt đẹp tròn tròn, giọng nói thì hần học:

-Y không đến tham dự lần tỷ thí này thì thôi, nếu dám đến, tốt nhất gọi y đến gặp muội, lúc đó muội sẽ cùng y tranh phân thắng phụ!

Ai nấy nhìn nhau ngơ ngác, lão lục Đỗ Tất Thụ xưa nay tính nhanh, phản ứng mau lẹ, liền cười bảo:

-Tiểu sư muội nói đúng lắm, nếu mà vừa khéo gặp nhau, ha ha, các vị sư huynh, hay là chúng ta đánh cược, xem ai thắng ai thua...

“Đi đi đi!” lão ngũ Lữ Đại Tín đứng bên cạnh y giơ chân đá cho một cái.

Tổng Đại Nhân cười mắt một lúc, đang định nói, chợt nghe sau lưng tiếng ho khế, rồi một giọng con gái nhẹ nhàng cất lên:

-Tổng sư huynh, lâu lắm rồi không gặp.

Tổng Đại Nhân vụt như bị giáng một đòn chí tử. Tổng Đại Nhân sững sờ, thanh âm này vương vấn bên tai, khác nào tiếng nhạc tiên, giây lát sau y như tỉnh từ cõi mộng, vụt quay mình lại, thấy sau lưng có năm, sáu người con gái, trông phục sức thì chính là môn hạ của Tiểu Trúc Phong, chi phái từ xưa tới nay chỉ thu nạp nữ đệ tử.

Người sắp hàng đầu trong bọn họ là một nữ nhân mỹ miều mặt trái xoan, tóc mềm như mây, da mịn như tuyết, khoé miệng gấn một nét cười dịu dàng. Trương Tiểu Phàm nhìn cô ta, đang định ngoảnh đầu lại hỏi xem là vị sư tỷ đồng môn của chi phái nào, ai ngờ vừa quay lại, là thấy từ Ngô Đại Nghĩa đến Trịnh Đại Lễ, lại cả Hà Đại Trí, ai nấy trên mặt đều đang cười một kiểu rất nguy dị. Hắn sực nhớ, lại xem dáng điệu Tổng Đại Nhân, thấy vị đại sư huynh ngày thường vẫn tinh anh tài giỏi bây giờ đang dờ ra cười một cách rất ngốc nghếch, tựa như chẳng biết nói gì cả vậy. Hắn nghĩ ngợi một lúc bèn đoán ra ngay thân phận của vị tỷ tỷ nọ Quả nhiên, bọn Hà Đại Trí đứng bên đang đợi để xem kịch hay, ai ngờ Tổng Đại Nhân thình lình rơi vào cảnh giới si dại, cái bộ dạng ngơ ngẩn không chỉ khiến chúng đệ tử Đại Trúc Phong không chịu nổi, mà đến mấy vị nữ đệ tử của Tiểu Trúc Phong đang đứng đối diện cũng che miệng cười thầm. Nữ nhân mỹ miều đứng trước mặt Tổng Đại Nhân mặt hơi ửng đỏ, khe khẽ gọi:

-Tổng sư huynh.

Tổng Đại Nhân chẳng phản ứng gì hết, Hà Đại Trí sốt ruột phải lên tiếng:

-Ha ha, Văn Mẫn sư tỷ, hai bên cũng đã nhiều năm không gặp rồi, gần đây vẫn tốt chứ?

Đôi mắt đẹp của Văn Mẫn đưa sang thân hình gầy đét đó một lúc, rồi mỉm cười:

-Vị này là Hà Đại Trí... Hà sư huynh?

Hà Đại Trí gật đầu lia lịa, đáp:

-Chính là tại hạ, Văn sư tỷ trí nhớ tốt quá, hai bên chỉ gặp nhau một lần vào một giáp trước đây, thế mà vẫn nhớ ra tại hạ, quả thực là làm tại hạ ngạc nhiên.

Văn Mẫn mỉm cười nói:

-Hà sư huynh lần trước khi tỷ thí, đã ra sức kháng địch, đại hiển thân thủ, ta tất nhiên là nhớ chứ.

Hà Đại Trí đỏ mặt, kỳ Thất Mạch Hội Võ trước, ngay trong vòng tỷ thí đầu tiên y đã gặp phải một tay cao thủ bên chi phái chính Thông Thiên Phong, tuy đã dốc toàn lực, vẫn bại trận, có điều y là người tinh nhanh, bèn cười ngay:

-Những chuyện xưa năm cũ, không nhắc cũng được, tiểu đệ tu vi thô thiển, so với Văn Mẫn sư tỷ, lại cả đại sư huynh bọn đệ đây, thì kém rất rất xa. Nói

đến mới nhớ, từ sau kỳ đại thí lần trước, đại sư huynh vẫn thường hoài niệm đến sư tỷ.

Văn Mẫn hơi đỏ mặt, nhưng không đáp lời, chỉ dùng khoé mắt liếc Tổng Đại Nhân, có điều mấy vị sư muội trẻ trung sau lưng cô ta thì đã bật cười. Tổng Đại Nhân một đại hán thô hào, giờ phút này bỗng rớt y hệt một thiếu niên e thẹn, vội vàng lập bập mấy tiếng:

-Không, không có, ta đâu có thường...

“Cái gì?” Y chưa nói dứt lời, đã bị mấy nữ nhân trẻ tuổi đứng sau Văn Mẫn cắt ngang:

-Thế huynh không hề nhớ tới Văn Mẫn sư tỷ của chúng tôi ư?

Tổng Đại Nhân giật thót, len lén liếc mắt ngó Văn Mẫn, chỉ thấy Văn Mẫn đang nghiêm nghị nhìn y, đôi mắt đẹp chăm chăm không chớp. Y cuống lên, vội miệng đáp:

-Không, không phải, ta có nhớ chứ..

“Ha!”

Tất thấy mọi người của Đại Trúc Phong và Tiểu Trúc Phong đều phá lên cười, nhất là mấy nữ nhân trẻ tuổi sau lưng Văn Mẫn, cười điếc cả tai, làm cho đệ tử các chi phái khác đứng gần đấy cũng phải quay lại nhìn nhìn.

Hà Đại Trí đợi tiếng cười hơi ngớt, nghiêm túc nói với mấy nữ đệ tử Tiểu Trúc Phong:

-Các vị sư tỷ, kỳ thực ý của đại sư huynh chúng tôi là như thế này, y không phải không hoài niệm đến Văn Mẫn sư tỷ, nhưng cũng không phải là thường...

“Thế thì là cái gì?” Một nữ đệ tử Tiểu Trúc Phong cao giọng cười hỏi.

Hà Đại Trí liếc nhìn cô ta, mỉm cười nói:

-Y cứ mỗi khắc lại nhớ đến Văn sư tỷ một lần, cứ mỗi khắc lại nhắm tên sư tỷ một lần, vì vậy mới nói không phải là thường.

Mọi người cười to, Tổng Đại Nhân lờm Hà Đại Trí một cách dữ tợn, rồi mắt lại liếc sang Văn Mẫn, chỉ thấy khoé miệng nàng ẩn nụ cười, mà dường như không có chút tức giận nào hết, trong lòng bất giác ngấm ngầm hoan hỉ, miệng lúng búng:

-Văn sư muội, bọn chúng thích nói đùa lắm, muội, muội đừng để ý.

Tổng Đại Nhân đứng một bên, những muốn chạy lên trước nói chuyện với Văn Mẫn, nhưng nhất thời không biết mở miệng làm sao, đành đứng nguyên tại chỗ. Đừng nói người khác, đến cả Trương Tiểu Phàm chứng kiến từ đầu tới cuối, cũng phải lác đầu.

Đúng lúc ấy, Trương Tiểu Phàm chợt nghe thấy Đỗ Tất Thụ bên cạnh kêu í một tiếng, nói: “Lại đến bao nhiêu là người nữa này.”

Trương Tiểu Phàm thấy lạ, ngoảnh mặt lại nhìn, cả người bỗng chấn động. Chỉ thấy từ xa đi lại một toán đông, đầu như ba mươi mấy người, ai nấy đều khoác bạch y, anh khí ngời ngời, nói là nghênh ngang tự đắc cũng không quá. Có điều mấy người đi đầu thì khí độ bất phàm, đặc biệt là người trước nhất, bạch y như tuyết, tuấn dật tiêu sái, không phải là Tề Hạo đó thì còn là ai nữa?

Tề Hạo!

Trương Tiểu Phàm nhìn chằm chằm đám người đang đi tới, trong lòng cứ lặp đi lặp lại cái tên ấy, cùng lúc nghe thấy tứ sư huynh Hà Đại Trí bên cạnh chợt nhiên cười, rồi khẽ nói:

-Long Thủ Phong quả nhiên nhiều người đông sức.

Tề Hạo lúc ấy cũng nhìn thấy mấy người bên Đại Trúc Phong, lập tức đi lại, mọi người sau lưng y cũng bước theo. Đến nơi, y cung tay hướng về Tổng Đại Nhân cười:

-Tổng sư huynh, chúng ta lại gặp nhau rồi.

Tổng Đại Nhân không dám chậm trễ, vội đáp lễ:

-Tề sư huynh, huynh cũng đến rồi, lần đại thí này không biết huynh có tham gia không?

Tề Hạo cười nói:

-Tiểu đệ vốn không muốn, có điều gia sư cho rằng tiểu đệ tu hành vẫn còn cần cạo xát, lệnh cho phải tham gia, vì vậy đành mặt dày mà chiếm lấy một chỗ trong danh ngạch của bản chi phái.

Tổng Đại Nhân gật đầu cười:

-Như vậy thì tốt quá, nhân tài như Tề sư huynh, người thắng cuộc lần này chẳng là huynh thì còn là ai nữa.

Tề Hạo lắc đầu lia lịa, khiêm tốn đáp:

-Đâu có đâu có, Tổng sư huynh quá khen rồi.

Hai người bọn họ cứ nói mãi những câu khách sáo, Trương Tiểu Phàm mở to mắt tìm kiếm sau lưng Tề Hạo, quả nhiên chỉ giấy lát sau, trông thấy Lâm Kinh Vũ cũng đang đưa mắt quét tới quét lui, hiển nhiên cũng đang tìm kiếm cái gì. Ánh mắt hai người gặp nhau, vui mừng hết sức, liền cùng chạy ra, người nọ nắm chặt tay người kia, dường như có cả ngàn lời vạn lời, nhưng nhất thời không sao thốt được.

Lâu lắc, Lâm Kinh Vũ mới hỏi:

-Tiểu Phàm, mi có tham dự lần đại thí này không?

Trương Tiểu Phàm gật gật đầu, cười:

-Có, sư phụ đối với ta rất tốt, khai ân cho ta tham gia, mi thì sao?

Lâm Kinh Vũ đáp:

-Ta cũng có tham gia.

Lâm Kinh Vũ hiềm hoi lắm mới gặp lại được bạn thân, không muốn vì mấy cái đề tài vô vị này mà làm hỏng tâm trạng của cả hai. Bèn lảng sang chuyện khác, cười nói:

-Gã tiểu tử mi, hai năm không gặp, đã cao thế này rồi kia à?

Trương Tiểu Phàm đắm gã một cái, cười mắng:

Sao, mi thì có thể lớn, ta lại không được phép cao à?

Lâm Kinh Vũ cười to, hai người đứng sang một bên nói chuyện riêng, lần này chẳng có sư trưởng nào ở cạnh cả, chuyện gì cũng nói được ra một cách thống khoái, chẳng ai để ý. Nhưng trong lúc nói chuyện, Trương Tiểu Phàm vô tình quay đầu lại nhìn, thấy Tề Hạo không biết đã trông thấy đám con gái trong ấy có Điện Linh Nhi và Văn Mẫn từ lúc nào, đang đi sang đề chào, bỗng nhiên tim hần nhói lên, sắc mặt cũng biến hẳn.

Lâm Kinh Vũ nhận thấy, kinh ngạc:

-Sao vậy, Tiểu Phàm ngươi không khỏe hả

Trương Tiểu Phàm lắc lắc đầu, miễn cưỡng cười đáp:

Không sao.

Tuy nói như vậy, nhưng mắt hần vẫn nhìn về phía Tề Hạo.

Tề Hạo lúc này đã tới trước mặt Điện Linh Nhi và Văn Mẫn, trước tiên y cười chào Điện Linh Nhi, rồi hỏi:

-Điện sư muội,có còn nhớ ta không?

Điện Linh Nhi vốn vẫn cao hứng nói chuyện sôi nổi nãy giờ với Văn Mẫn và đám con gái bên Tiểu Trúc Phong, lúc này chợt thấy Tề Hạo thành linh xuất hiện, chẳng hiểu tại sao, mặt hồng lên, tiếng nói cũng nhỏ dịu hẳn đi:

Có, chào Tề sư huynh.

Từ đằng xa nhìn lại, khuôn mặt thanh lệ của Điện Linh Nhi khẽ ửng hồng, cặp mắt to long lanh chom chớp đẹp như mộng. Dung nhan mỹ miều ấy ánh vào tận đôi mắt ở mãi đằng xa của Trương Tiểu Phàm, như dao cắt xuống, đau tận đáy con tim.

-Tiểu Phàm, mi sao thế, làm sao mà sắc mặt tự nhiên trắng bợt ra thế?

Lâm Kinh Vũ không hiểu chuyện gì, sốt sắng hỏi:

-Ngươi bị làm sao đấy.

Ở đằng kia, Văn Mẫn tâm tư rất bén nhảy, vừa nhìn thấy dáng vẻ của Điện Linh Nhi, trong lòng đã phần nào hiểu rõ, bèn nói với Tề Hạo:

-Tề sư huynh, làm sao mà huynh chỉ nhận ra Điện sư muội, trong mắt chẳng có tỷ muội nào của Tiểu Trúc Phong hả?

Nghe cô ta nói vậy, đám con gái sau lưng đều cười phá lên, Tề Hạo vội vàng đáp: -

Văn sư tỷ nói gì vậy, ta nào dám thờ ơ với các vị sư tỷ của Tiểu Trúc Phong?

Văn Mẫn cười nhẹ, hỏi:

-Tề sư huynh lần này lại tham dự Thất Mạch Hội Võ, tất là đặt mục tiêu rất cao?

Tề Hạo mắt chớp tinh quang, nói:

-Văn sư tỷ trong đại thí lần trước, qua liền ba cửa, đáng tiếc lại bại dưới tay Tiêu Dật Tài sư huynh bên chi phái chính, làm người ta phải tiếc nuối. Trải qua một giáp tinh tu, lại được Thủy Nguyệt Đại Sư hết lòng dìu dắt, hôm nay với thân phận đệ nhất cao thủ của Tiểu Trúc Phong, chắc cũng đang nhắm tới vòng hoa danh dự của kỳ đại thí này.

Văn Mẫn mỉm cười:

-Không dám, không dám, ta nào dám tranh với Tề sư huynh, mà đệ nhất cao thủ Tiểu Trúc Phong, danh xưng này ta thật đảm đương không nổi.

Tề Hạo chau mày:

-Văn sư tỷ khách khí quá rồi. . .

Văn Mẫn cười đáp:

-Không đâu, gia sư Thủy Nguyệt Đại Sư học cứu thiên nhân, ta tư chất ngu độn, không lĩnh hội được chút chân truyền nào của lão nhân gia người, bản chi phái còn một tỷ muội kỳ tài khác, Tề sư huynh nên thận trọng.

Tề Hạo mắt rục lên, nhưng vẫn mỉm cười:

-Thế thì càng tốt, người khiến Văn sư tỷ cam bái hạ phong, nhất định cũng là một kỳ tài bất thế xuất, tiểu đệ thật muốn sớm được kiến thức.

Văn Mẫn cười khẽ, gạt đầu làm hiệu, không nói thêm nữa, kéo Điền Linh Nhi từ nãy đến giờ không chú ý lắng đến câu chuyện đi sang một bên.

Đúng lúc đó, bỗng vẳng lại một tiếng hú, to như tiếng sấm, chấn động cả quảng trường. Máy trăm đệ tử Thanh Vân Môn đều ngừng đầu nhìn, chỉ thấy một lần chớp đó bắn xuống, trong nháy mắt dừng lại ngay trên đầu, một thanh kiếm hồng sắc tán phát tiên khí, lơ lửng giữa không trung, đứng trên nó là một đạo sỹ Thông Thiên Phong, cất tiếng sang sảng nói với đệ tử các chi phái đang đứng trên quảng trường:

-Chư vị sư huynh, chương môn chân nhân và các vị thủ tọa có lệnh, mời các vị sư huynh tham dự đại thí Thất Mạch Hội Võ lên Ngọc Thanh Điện nói chuyện.

Gió núi thổi tới, mây trắng phiêu diêu, hàng trăm đệ tử Thanh Vân trên quảng trường xao động, rồi lục tục có người đi ra, có người lại tiến đến đầu đài kia của quảng trường.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Kỳ Đại Hội Thứ 20 3

Bên Long Thủ Phong, từ đám đông lúc đầu đi cùng Tề Hạo giờ tách ra bảy, tám người, đi riêng tới chỗ khác, chào hỏi mấy đệ tử các chi phái đồng môn cũng tách ra như vậy, nhất là Tề Hạo, y quen thuộc gọi tên rất nhiều người, hỏi han vồn vã, tay bắt mặt mừng, mà đệ tử các chi phái khác cũng chẳng có ai là không cười đáp lại, xem ra y giao du rất rộng.

Tề sư huynh có nhiều bằng hữu lắm,

Nhận thấy Trương Tiểu Phàm cứ dõi ánh mắt theo Tề Hạo, Lâm Kinh Vũ đi bên cạnh hấn thành linh bảo:

Mà huynh ấy tu vi cao thâm, được sư tôn Thương Tùng Chân Nhân tin tưởng và tôn trọng lắm, nên trong Thanh Vân Môn, mọi người đều nể huynh ấy.

Trương Tiểu Phàm nghe thấy, nhưng mặt chẳng có chút biểu lộ gì, chỉ chậm chậm gạt đầu.

Đi hết quảng trường, chính là Hồng Kiều trong Thanh Vân Lục Cảnh, năm năm trước khi được cứu lên núi Thanh Vân, Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ đều đã từng đi qua chỗ này, giờ đặt chân lên nơi cũ, trong lòng bất giác xúc động trào dâng.

Bước lên Hồng Kiều tinh xảo, nhìn làn nước trong suốt chảy lớt thướt hai bên, bảy sắc cầu vồng vẫn tán xạ một cách mê hoặc mỹ lệ như thế, hai thiếu niên chưa hiểu chuyện thế sự năm năm về trước, hay đã là đệ tử môn hạ Thanh Vân Môn. Đi cuối cùng trong dòng người, Lâm Kinh Vũ chợt khe khẽ thốt:

Năm năm rồi!

Trương Tiểu Phàm im lìm không nói, cứ cắm đầu đi về phía trước. Cảnh sắc trước mắt vẫn như ngày nào, Hồng Kiều càng vươn lên cao, mây trắng càng tuột xuống thấp, tầng không trong suốt như được gột rửa, trải ngang đỉnh đầu. Hai người bọn họ cứ vừa đi vừa nói chuyện, cùng với mấy chục người khác vượt qua Hồng Kiều. Trên đường, Trương Tiểu Phàm nhìn lớp đệ tử tinh anh trẻ tuổi của Thanh Vân Môn, thấy trong hơn sáu chục người này, hơn một nửa là nam tử, nữ đệ tử ước chỉ mười ba, mười bốn người, trong đó phần lớn phục sức theo lối của Tiểu Trúc Phong. Có điều bất luận là nam hay nữ, xem ra khí độ đều hơn người, nam thì khí vũ hiên ngang, nữ thì kiều lệ trang nhã, toàn là tuấn nam mỹ nữ. Dù là ai trông thấy, cũng phải thừa nhận rằng, lớp hậu nhân kế tục của Thanh Vân Môn, tiền đồ thật tươi sáng.

Qua khỏi Hồng Kiều, là đến đầm nước màu Bích Lục nơi ngụ cư của Thủy Kỳ Lân, linh thú trấn sơn núi Thanh Vân. So với lần đầu Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ đến đây năm năm về trước thì có điểm khác, dị thú thượng cổ mà đệ tử Thanh Vân Môn vẫn cung kính gọi là linh tôn hôm nay không nấp trong đầm, mà đã bò lên chỗ trống cạnh bờ nằm phục sẵn sưởi nắng. Có điều cái bộ điệu uể oải của nó chẳng khác chút nào với năm năm trước đây.

Đệ tử Thanh Vân xuống khỏi Hồng Kiều, lần lượt hướng về con vật khổng lồ hành lễ, sau đó đặt chân lên bậc thềm bên đầm nước, đi lên chính điện Ngọc Thanh Quán cao cao tại thượng. Lâm Kinh Vũ cùng Trương Tiểu Phàm đi sau mọi người, khe khẽ nói:

Mi còn nhớ cuộc tao ngộ khi chúng ta mới đến đây không?:

Trương Tiểu Phàm gật gật đầu, trong lòng bồi hồi bão:

Nhớ, mình mấy ướt nhẹp, có điều cũng xong, nhìn thấy con quái thú to lớn này, thật là làm ta sợ chết khiếp.

Lâm Kinh Vũ khoé miệng lộ nét cười, nói: Phải đấy, trước đây khi mình còn ở thôn Thảo Miếu, có bao giờ đã gặp qua những giống loài như thế, ta còn cho rằng, động vật to nhất trên thế gian này là con gấu chó trên núi Thanh Vân.

Trương Tiểu Phàm cười sặc sụa, mọi người đi trước nhao nhao quay đầu lại, Trương Tiểu Phàm giật thót, vội vàng nín cười. Lâm Kinh Vũ cũng ngại, ho khan mấy tiếng, sắc mặt hơi đỏ lên.

Những người khác nhìn nhìn, rồi quay đầu tiếp tục đi, Trương Tiểu Phàm mới thở phào, đưa mắt liếc Lâm Kinh Vũ, ánh mắt gặp nhau, cả hai đều mỉm cười.

Mấy chục người đi đầu bước rất mau, Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ xuống khỏi Hồng Kiều, đến bên đầm nước, hướng về Thủy Kỳ Lân cung kính hành lễ. Từ đầu tới giờ Thủy Kỳ Lân vẫn ngủ say như chết, ai đến chào nó cũng chẳng phản ứng, lúc này đang vui đầu thật sâu, ngây to như sấm, hoàn toàn chẳng biết hai đứa tiểu bối Thanh Vân Môn đang hành lễ với mình.

Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ cũng chẳng mong đợi Thủy Kỳ Lân sẽ đáp lại bọn chúng, hành lễ xong, cả hai bước lên bậc thềm. Trương Tiểu Phàm bảo:

-Kinh Vũ, lần trước mi tới Đại Trúc Phong vội vàng quá, ta chưa kịp chúc mừng. Chẳng ngờ có mấy năm công phu, đạo hạnh đã cao như vậy.

Lâm Kinh Vũ cười cười, nói:

-Đó đều là nhờ ân sư Thương Tùng Chân Nhân và các vị sư huynh hết lòng dạy dỗ. Nói tới đây, gã chợt ngừng bật, giọng nói nén thấp xuống:

-Thực ra mấy năm đầu, mỗi lần ta dụng công, đều nghĩ tới những thi thể đầm máu trong thôn Thảo Miếu, lòng rất đau đớn, vì vậy hạ quyết tâm nỗ lực tu hành, hi vọng có một ngày sẽ báo đại thù cho cha mẹ và mọi người khác.

Trương Tiểu Phàm chưa xót, thò tay vỗ lên vai bạn. Lâm Kinh Vũ định thần, chỉnh đốn tâm trạng Trương Tiểu Phàm thở phào, đột nhiên một tiếng gầm rống như xé toang màng nhĩ từ đằng sau hai người vang lên. Trương Tiểu Phàm thì thôi không nói, nhưng đến Lâm Kinh Vũ tu hành đã vượt hẳn rất xa cũng chấn động toàn thân, tai cứ lùng bùng, ừ ừ không ngừng, những đệ tử Thanh Vân Môn đi trước mặt họ xem ra cũng rơi vào tình trạng tương tự.

Mọi người kinh ngạc đến cực độ, trên thánh địa Thanh Vân Môn, sao lại có thứ quái thanh như thế, bèn nhao nhao quay lại, vừa nhìn thấy, ai nấy càng thêm kinh hãi không hiểu ra sao. Chỉ thấy bên đầm nước màu Bích Lục, cự thú Thủy Kỳ Lân vốn vẫn ngủ say, giờ bỗng nhiên thức giấc. Nó ngoảnh đầu lại một cách hung dữ, đôi mắt cò cò chiếu ra hung quang vô tận, lông tóc trên lưng đều dựng đứng hết cả lên, rồi nó ngoác cái mồm to như cái chậu máu, để lộ hai ngọn nanh dài nhọn hoắt, đáng vẻ như sắp tấn công. Mục tiêu của nó, chính là bọn đệ tử Thanh Vân Môn đang đứng trên bậc thềm.

Thủy Kỳ Lân là linh chủng hồng hoang, dị thú thượng cổ, nhìn nó ra uy, phong vân biến sắc, thiên không cao xanh phút chốc tối sầm. Khi nó đạp bước chân đầu tiên về phía bậc thềm, gió núi êm dịu chợt đổi thành cuồng phong, rú gào hung hãn, cuộn lông lốc lên đỉnh Thông Thiên. Trong cái đầm cong cong màu Bích Lục, mặt nước cũng vụt thay đổi, đang êm ái phẳng lặng như gương bỗng nhiên dậy sóng, ầm ầm chuyển động, nước trong đầm xoay tròn cực nhanh, ở giữa xuất hiện một xoáy sâu hun hút, từ đó vọng ra tiếng ừng ực. Phút chốc, nghe nổ bùng, một cột nước từ sâu dưới xoáy thành linh vọt lên trời, lớn bằng vòng tay ba người ôm, ngưng đọng không hề vỡ, cột nước xoay vọt một cái trên cao, rồi quanh xuống, tựa hồ bị sai khiến, nhào tới trước mặt Thủy Kỳ Lân, mạnh mẽ như rồng lượn, long lanh chói mắt, du động vòng vòng trong khoảng không.

Lúc ấy, tất thấy những người đang đứng trên bậc thềm, kể cả tu vi tinh thâm như Tề Hạo, vẫn chưa trấn tĩnh nổi, ai nấy đều biến sắc, có người còn trắng

nhọt mặt, lại hơi run rẩy nữa.

Thủy Kỳ Lân sở dĩ có thể trở thành cánh tay đắc lực giúp Thanh Diệp tổ sư trừ yêu phục ma ngàn năm trước, rồi lại được Thanh Vân Môn tôn sùng suốt ngàn năm nay, là vì nó có thực lực, thực lực ấy giờ phút này đang được hiển lộ hết cả ra. Trong ngũ hành, Thủy Kỳ Lân là cực phẩm linh vật thuộc Thủy, nó chỉ dùng tay không, chẳng hề mượn lực từ nơi đâu khác mà gọi được nước, triệu lên một cái cột to ngum kết như vậy, thậm chí còn xoay trong không trung, du động liên tục mà chẳng có chút vất vả nào, sức mạnh của linh lực, tính thuần của niệm lực, sớm đã vượt xa những kẻ tu chân. Tuy Thanh Vân Môn cao thủ như mây, nhưng đừng nói là chỉ dùng niệm lực, thậm chí mượn pháp bảo để khu vật đến trình độ này cũng chẳng có mấy người.

Lúc ấy, trời đất u ám, mây gió cuộn trôi, chúng đệ tử Thanh Vân Môn nhìn linh tôn Thủy Kỳ Lân đột nhiên nổi trận lôi đình chưa từng thấy trong suốt hơn ngàn năm nay, đều trơ mắt há mồm, không biết làm thế nào. Nói thì chậm chạp lúc ấy lại rất nhanh, Thủy Kỳ Lân cứ giận dữ gầm thét không ngừng, hai mắt tròn tròn, con cuống nộ căm hận mỗi lúc một dữ dội, như vừa gặp phải kẻ thâm thù đại hận hoặc hờn ghét cực độ, muốn cùng nó quyết chiến đến chết mới thôi. Cột nước khổng lồ xoay lỏng lẻo trước mặt con cự thú càng lúc càng nhanh, bỗng nhiên một tiếng rầm cực lớn, với thanh thế vô tận, nó đánh ụp xuống đám đệ tử Thanh Vân đang đứng trên bậc thềm.

Chính vào giờ phút quyết định ấy, không trung chợt vọng tới một tiếng kêu gấp gáp:

-Linh tôn xin bớt giận!

Một bóng xanh đen, như vừa biến thân, đột nhiên xuất hiện trong khoảng không giữa Thủy Kỳ Lân và các đệ tử Thanh Vân, đó chính là chương môn Đạo Huyền Chân Nhân. Năm năm không gặp, cái vẻ hạc cốt tiên phong của ông ta chẳng hề thay đổi, có điều lúc này lông mày cau rúm lại, rõ ràng cũng hoàn toàn không hiểu nguyên do khiến Thủy Kỳ Lân tự dưng nổi dậy. Tình hình cấp bách, sau lưng ông ta là mấy chục đệ tử trẻ trung ưu tú nhất của Thanh Vân Môn, trước mặt là cột nước lấp lánh ánh sóng đang rú rít ập tới, trong đó lơ lửng hiện bóng các loại cự thú hung ác, hiển nhiên là những loài mà Thủy Kỳ Lân từng tru sát, sau khi chết đã nhiếp nhập vào trong mình Thủy Kỳ Lân, không sống lại được, lúc này bị khu dụng vào luồng nước để tăng thêm uy thế, Đạo Huyền Chân Nhân tuy thông thiên triệt địa, cũng không thể không lấy làm kinh hãi.

Trông thấy cột nước đã áp lại gần, muốn tránh cũng không thể tránh được nữa, Đạo Huyền bèn hít một hơi thật sâu, miệng lầm nhảm:

-Vô lượng thiên tôn!

hai tay giơ cao, biến ra kiếm chỉ pháp quyết, như chậm mà kỳ thực lại rất nhanh, vằn thành khối tròn trong không trung, tạo nên trước mặt một hình thái cực. Chỉ chớp lát, thái cực lằng lằng không phát sáng, bạch quang dồn dập, thủy khí bùng bùng, Đạo Huyền lật mình, tám đạo bảo hắc lục không có gió mà căng phồng lên, pháp phối tuột ra, thái cực đồ như bị sai khiến, liên lao đến trên đạo bảo, rồi choàng vào nó, đạo bảo hắc lục tựa hồ cũng là bảo vật tiên gia, sau khi thụ được thái cực đồ, bèn kêu hú một tiếng, đón gió trương lên, trong nháy mắt lớn thêm gấp mười lần, trải ngang khắp vòm trời.

“Oàng” một tiếng vang nặng nề, cột nước va phải đạo bảo hắc lục, tức thời gầm rú liên hồi, như tiếng hồn phách yêu thú điên giằng gào thét, hắc lục đạo bảo bị tấn công mạnh, lập tức bật lùi ra xa mấy trượng, nơi bị cột nước bắn trúng lõm xuống sâu hoắm, xem ra thụ lực rất lớn.

Đám đệ tử trẻ tuổi đang ngỡ ngác đứng trên bậc thềm, chỉ thấy đột nhiên một con gió lớn ào tới, ai nấy chân đứng không vững, ngoài mấy người tu hành cao thâm miễn cưỡng chỉ trì được, phần lớn còn lại đều liều xa liều xiêu. Mọi người bất giác thất sắc, nếu không có Đạo Huyền Chân Nhân xuất thủ ngăn trận tấn công lôi đình này của Thủy Kỳ Lân, thật không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Trương Tiểu Phàm mặt mày nhọt nhọt, vận nội công lên chống trả Lơ lửng trên cao, Đạo Huyền Chân Nhân sắc mặt nghiêm trang, sẵn sàng chờ đợi, phía sau chợt vang tiếng soạt, soạt, soạt, lại xuất hiện mười mấy bóng người nữa lằng lằng không đến gần, dẫn đầu là Thương Tùng Chân Nhân, còn lại là thủ toạ và trưởng lão của các chi phái, trong đó có cả Điền Bất Dịch và Tô Như, ai nấy mặt mày nghiêm trọng.

Cao thủ Thanh Vân Môn giờ phút này đều tập trung tại đây, thấy tình thế như vậy, ai cũng e ngại, còn Thủy Kỳ Lân, giữa những ánh mắt quan sát của chương môn, thủ toạ, trưởng lão đạo hành cao thâm, thì lại không hề sợ hãi. Mọi người chăm chú nhìn, bỗng nhiên đôi mắt đang bùng cháy nộ hỏa của Thủy Kỳ Lân chợt bình hoà trở lại, rồi lộ nét lạ lùng, vẻ như nghi hoặc không hiểu, cột nước thanh thế cực lớn cũng theo đó từ từ thu nhỏ, cuối cùng không còn ai điều khiển, nó đổ ập xuống, làm mặt đất ướt lênh láng.

Lúc này thanh thế của Thủy Kỳ Lân chẳng còn gì cả, nhưng thân hình khổng lồ của nó cứ sừng sững nguyên chỗ cũ, vẫn hơi có vẻ đáng sợ, nhưng nó chẳng thèm quan tâm đến đám trưởng lão trong không trung, chỉ nhìn chăm chăm về phía những đệ tử trẻ tuổi đang đứng trên bậc thềm, ánh mắt quét đi quét lại, rồi dùng mũi hít hít trong không khí, tựa hồ cũng chẳng đánh hơi ra mùi vị gì. Qua một lúc lâu, sau rất nhiều lần lặp lại những động tác cổ quái, Thủy Kỳ Lân cuối cùng cũng bỏ cuộc, nó lắc lắc cái đầu to ụ, rồi quay mình, lặc lặc đi về một mảnh đất trống khác, nằm phục xuống, tựa đầu lên chân, híp đôi mắt, không lâu sau, tiếng ngáy lại vang lên.

Chúng nhân Thanh Vân Môn, ai nấy ngăn người nhìn nhau.

Thương Tùng Đạo Nhân là người định thần nhanh nhất, ông ta lặng lẽ di chuyển đến bên Đạo Huyền Chân Nhân, khẽ bảo: “Chương môn sư huynh, đừng để các đệ tử phải đợi ở đây lâu nữa.”

Đạo Huyền sực tỉnh, nhìn Thương Tùng, gật gật đầu, nói:

-Dẫn các đệ tử lên trước đi, ta lại xem xem linh tôn có chuyện gì?

Nói xong, ông ta nghiêng mình, bay về phía Thủy Kỳ Lân.

Thương Tùng quay lại, cất giọng sang sảng nói:

- Vừa rồi là linh tôn đùa thôi, mọi người đừng căng thẳng, bây giờ các đệ tử tham gia đại thí hội võ, hãy theo thứ tự đi vào Ngọc Thanh Điện.

Bọn đệ tử đồng thanh ứng tiếng, phục hồi lại trật tự, đi lên phía trên. Có điều trong lòng, nhìn thấy trận tấn công kinh tâm của Thủy Kỳ Lân vừa rồi, chắc chẳng có mấy người tin đó là trò đùa.

Theo sau đám người, Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ đi vào Ngọc Thanh Điện rộng rãi to lớn. Đứng trong điện này, Trương Tiểu Phàm thốt nhiên cảm thấy, ký ức năm năm trước lần lần giờ lại.

- Kinh Vũ.

Trương Tiểu Phàm thốt nhiên khe khẽ gọi.

“Gi thế?” Lâm Kinh Vũ nhìn sang.

Trương Tiểu Phàm chùng giọng bảo:

- Ta bỗng nhớ lại một chuyện, mấy năm nay, mi có gặp Vương nhị thúc không?

Lâm Kinh Vũ chột ảm đạm, lắc đầu nói:

- Không gặp, hôm nay cũng là lần đầu tiên ta quay lại đây. Ba năm trước ta đã hỏi Tề Hạo sư huynh tình hình của Vương nhị thúc, nghe nói chú ấy vẫn điên điên dại dại như thế, cả ngày chạy tới chạy lui trên Thông Thiên Phong, nhưng được các sư huynh của chi phái chính chăm nom, có lẽ cũng chẳng vấn đề gì.

Trương Tiểu Phàm trầm ngâm một lát, hỏi:

- Đợi tỷ thí lần này kết thúc, ta muốn đi thăm chú ấy, mi đi không?

Lâm Kinh Vũ gật gật đầu, đáp:

Được, ta cũng muốn gặp chú ấy.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Di Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Kỳ đại hội đầy bất ngờ

Lúc ấy, trên đại điện, bỗng nhiên có một bóng xanh xẹt qua, chính là Đạo Huyền Chân Nhân từ bên ngoài băng mình vào, ánh mắt của các trưởng lão Thanh Vân Môn đều hướng về ông ta, Thương Tùng Đạo Nhân đi lên hỏi:

- Chương môn sư huynh, linh tôn...

Đạo Huyền giờ tay ngăn lại, đưa mắt ra hiệu, Thương Tùng Đạo Nhân tức khắc hiểu ý, ngậm miệng không nói nữa. Sau đó Đạo Huyền Chân Nhân vẻ như không có chuyện gì bên xoay mình lại, khuôn mặt hoà nhã tinh anh hướng về mấy chục đệ tử trẻ tuổi đang đứng trên đại điện nói:

- Mọi người đều tới cả rồi à, tốt, tốt.

Bọn đệ tử khom mình hành lễ, đáp:

- Bái kiến chương môn chân nhân.

Đạo Huyền Chân Nhân mỉm cười, đi về chỗ ngồi, đưa mắt cho Thương Tùng Đạo Nhân, Thương Tùng Đạo Nhân bèn đi lên trước, cất giọng sang sảng nói:

- Chư vị, các vị đều là những người nổi bật trong lớp trẻ của Thanh Vân Môn. Phái chúng ta từ thuở khai lập tới nay, đã trải qua hơn hai ngàn năm, là đạo gia chính thống, lãnh tụ của chính đạo. Nhưng cô nhân có câu: nghiệp hưng ư cần, hoang ư hi. Lại có nói: nghịch thủy hành chu, bất tiến tắc thoái. Phái ta tổ sư các đời đều vì khuyến cáo người sau, nhắc nhở đệ tử trẻ, nên đã truyền lại sự kiện lớn Thất Mạch Hội Võ này, đến nay vừa đúng hai mươi kỳ.

“Á”, đám đệ tử Thanh Vân Môn kêu lên kinh ngạc, hai mươi kỳ, một giáp mới có một lần, vậy là đã diễn ra được một ngàn hai trăm năm.

Thương Tùng Đạo Nhân hài lòng nhìn phản ứng của mọi người, lại tiếp:

-Cho đến hôm nay, Thanh Vân Môn dưới sự dẫn dắt của chưong môn sư huynh Đạo Huyền, hưng vượng phồn vinh vượt xa các đời trước, trong lớp trẻ những người kỳ tài xuất chúng nhiều không đếm được. Vì vậy lần này chưong môn sư huynh và thủ toạ các phái sau khi thương nghị, đã đặc cách tăng số người tham gia đại thí lên thành sáu mươi tư người, để tránh khỏi tiếc nỗi thương hải di châu.

Nghe tới đây, Trương Tiểu Phàm không nén được nhìn sang Điện Bất Dịch, chỉ thấy Điện Bất Dịch ngồi dưới Đạo Huyền Chân Nhân, mặt mày chẳng lộ vẻ gì, nhưng trong mắt thì có chút cấu kính, việc tăng số người dự thí, nói là đã cùng các thủ toạ thương lượng, thực ra chỉ do Đạo Huyền Chân Nhân và Thương Tùng Chân Nhân quyết định.

Lại nghe Thương Tùng Đạo Nhân tiếp:

-Lần đại thí này, người nhiều gấp đôi, vì vậy việc rút thăm cũng có chút thay đổi. Các vị hãy xem đây,

nói đoạn, ông ta chỉ tay vào chỗ trống bên phải điện, mọi người nhìn sang, thấy nơi đó đặt một cái hòm gỗ tử đàn lớn, bốn bề vuông vức, phía trên có lỗ nhỏ vừa đủ đưa lọt một cánh tay.

-Trong hòm này, có tất thấy sáu mươi ba hạt sấp tròn, mỗi hạt bọc một mảnh giấy, trên đánh số từ 1 đến 63,

bọn đệ tử bỗng ồn ào cả lên, Thương Tùng Đạo Nhân chẳng để ý, lại tiếp:

-Sau khi rút thăm xong, căn cứ vào số thứ tự đó tiến hành tỷ thí, số 1 đấu với số 64, số 2 đấu với số 63, số 3 đấu với số 62, cứ như thế, vào tới vòng hai, thì người thắng trong cặp 1 và 64 sẽ gặp người thắng trong cặp 2 và 63, cứ như thế, mãi cho tới trận quyết chiến cuối cùng. Các vị đã hiểu cả chưa nào?

Bọn đệ tử lặng lẽ một lúc, chợt có người hỏi to:

-Xin hỏi Thương Tùng sư thúc, rõ ràng là có sáu mươi tư người, tại sao lại chỉ có sáu mươi ba hạt sấp?

Thương Tùng Đạo Nhân dường như đã có chuẩn bị trước cho câu hỏi này, bèn ho khan một tiếng, đáp:

-Quy tắc của lần tỷ thí này là mỗi chi phái đưa ra chín người, riêng chi phái chính đưa thêm một người, nhưng mà, e hèm, có một chi phái chỉ đưa ra cả thấy tám đệ tử, vì vậy lại thiếu đi một người nữa, nên tổng cộng chỉ có sáu mươi ba người thôi.

Ngay lập tức, ánh mắt tất cả mọi người đều đổ dồn về Điện Bất Dịch thủ toạ Đại Trúc Phong, nét mặt lão thoảng qua một tia giận dữ, nhưng vẫn ngồi ngay ngắn tại chỗ, không mấy may động đậy. Phía dưới đệ tử Thanh Vân Môn nhao nhao hét cả lên, bàn tán xôn xao.

Đội mọi người yên lặng đi một chút, Thương Tùng Chân Nhân mới nghiêm nghị bảo:

Có điều đây cũng chẳng phải là chuyện gì khó, trong sáu mươi ba hạt sấp, chỉ cần có vị nào rút được số 1, thì rất là may mắn rồi, vì không hề có đối thủ số 64, nên sẽ qua luôn vòng đầu mà không cần đấu.

Lời vừa nói ra, bọn đệ tử lại thêm một phen nhao nhao bàn tán, nhưng Thanh Vân Môn rốt cục vẫn là một danh môn đại phái, gia giáo nghiêm minh, cách này xem ra tuy hơi có vẻ buồn cười, nhưng cũng không ai dám phản đối.

Đạo Huyền Chân Nhân đứng dậy, ngoảnh nhìn bốn phía, dưới cái uy chưong môn của ông ta, tức thời bốn bề lặng ngắt. Đạo Huyền Chân Nhân gật gù gật đầu, nói:

Đã như vậy rồi, mọi người hãy rút thăm đi.

Trong đại điện, ánh mắt tất thấy mọi người đều đổ dồn về hòm gỗ tử đàn. Đầu tiên là mười đệ tử của chi phái chính bước ra, theo thứ tự đi đến bên cái hòm, mỗi người rút một hạt sấp, sau đó đến lượt các đệ tử của Long Thủ Phong.

Lâm Kinh Vũ chào Trương Tiểu Phàm, rồi cũng bước ra, Trương Tiểu Phàm dõi theo bóng gã, sau lại đưa mắt nhìn bảy vị thủ toạ và các trưởng lão đang ngồi phía trên. Trong những người này, từ Đạo Huyền Chân Nhân trở xuống, Thương Tùng Đạo Nhân, Thiên Vân Đạo Nhân, cả Thương Chính Lương, Tăng Thúc Thường thủ toạ các chi phái hẳn đều đã gặp năm năm về trước, chỉ có nữ đạo cô ngồi trên cái ghế tận cùng bên phải thì chưa từng nhìn thấy, chắc là thủ toạ Tiểu Trúc Phong đại danh鼎鼎, Thủy Nguyệt Đại Sư.

Trương Tiểu Phàm bình thường cũng nghe các sư huynh nhắc tới vị sư thúc này, Tiểu Trúc Phong là chi phái duy nhất trong Thanh Vân Môn thu nạp nữ đệ tử, Thủy Nguyệt Đại Sư đạo hạnh cao thâm, rất có danh tiếng. Đệ tử của Tiểu Trúc Phong trải qua các kỳ Thất Mạch Hội Võ cũng có những biểu hiện xuất sắc.

Trương Tiểu Phàm quan sát Thủy Nguyệt Đại Sư, thấy dung mạo chỉ ước trên dưới ba mươi, xấp xỉ sư nương Tô Như, mặt trái xoan, mày nhỏ mũi thanh, cặp mắt hạnh long lanh có thần, mình khoác tấm đạo bào xanh lơ, phong tư tha thướt. Sau lưng bà chẳng có một vị trưởng lão nào, chỉ có một nữ đệ tử đứng thị hầu, y phục trắng như tuyết, cực kỳ xinh đẹp, lưng đeo một thanh trường kiếm, vỏ và chuôi lộ lộ màu da trời, rực rỡ lấp lánh, lò mờ còn có ánh sáng tán mát, nhìn là biết ngay bảo vật của tiên gia.

Hắn cứ nhìn đến xuất thần, nữ tử trẻ trung kia dường như cảm thấy ánh mắt hắn, bỗng nhiên ngoảnh đầu lại, mục quang như chớp loé, lạnh lẽo rơi vào Trương Tiểu Phàm. Trương Tiểu Phàm giật thót tựa hồ bị sét đánh, hai mắt đau nhói như bị đâm. Hắn thẳng thốt, hơi nóng mặt, thấy nữ tử đó chẳng lộ vẻ gì, nhưng mắt thì lơ lên khinh miệt, hắn vội cúi đầu xuống. Còn đang lúng túng, bên cạnh bỗng có người nào thò tay kéo một cái, rồi giọng Điện Linh

Nhi vang lên:

-Tiểu Phàm, sao đồ dẫn ra đây, đến lượt chúng ta rút thăm rồi.

Trương Tiểu Phàm vội vàng nói:

-Vâng vâng.

Đoạn không dám liếc về phía Thủy Nguyệt Đại Sư nữa, quay mình theo Điền Linh Nhi đi đến hòm gỗ tử đàn. Lúc ấy trên đại diện chỉ còn hai chi phái Đại Trúc Phong và Tiểu Trúc Phong là chưa rút thăm, đệ tử Đại Trúc Phong do Tổng Đại Nhân dẫn đầu theo thứ tự đến bên cái hòm, mỗi người rút một viên sấp, rồi lại trở về dưới sảnh. Lát sau, khi họ đang xôn xao xem mình bắt được thăm số mấy, bên Tiểu Trúc Phong bước ra tám người, bao gồm cả Văn Mẫn. Bạch y nữ tử đang đứng sau lưng Thủy Nguyệt Đại Sư cúi đầu nói gì đó, Thủy Nguyệt gật đầu bảo:

-Con cũng đi đi.

Bạch y nữ tử ứng tiếng, bước vào hàng Tiểu Trúc Phong, cười với bọn Văn Mẫn, rồi cùng đi đến bên hòm gỗ tử đàn, rút ra chín viên sấp cuối cùng.

Lúc này trên đại diện, chúng đệ tử đang nhao nhao xem viên sấp, các vị trưởng lão thủ tọa ngồi ghế trên cũng bắt giác căng thẳng, ánh mắt chăm chăm nhìn đệ tử của mình, mong chúng rút được cái thăm tốt, nếu rơi vào thăm số 1, tất nhiên lại càng tốt nữa.

Dường như cảm ứng được tâm trạng của các vị sư trưởng, bọn đệ tử dưới sảnh cũng nhao nhao xướng lên:

-A, ta là 26

-Ta số 33, í, người số bao nhiêu?

-Ồ, ta số 47, không biết đối thủ là số mấy đây, để tính xem...

...

Bọn đệ tử riu rần rất lâu, nhưng chẳng có ai nói mình rút được cái thăm quý báu số 1 cả.

Thương Tùng Đạo Nhân chau mày, ho lên hai tiếng, rồi cất giọng sang sảng hỏi:

-Là ai bắt được thăm số 1 đây?

Tiếng ông ta vang vọng, nhất thời đã át đi mọi âm thanh khác, đại diện tức khắc lặng thinh. Giữa đám đông, chợt có một tiếng nói cất lên:

-Hồi, hồi bẩm Thương Tùng sư bá, là con.

Mọi người nhất tề ngó nhìn, bắt giác ngạc nhiên, chỉ thấy giữa đám đông, tay thì đang giơ một mảnh giấy, người thì đồ dẫn đứng tại chỗ, ánh mắt thì liếc về phía Điền Bất Dịch, miệng vừa nhút nhát cất lời, đó là: Trương Tiểu Phàm.

Trong khoảnh khắc, ánh mắt tất cả mọi người đều đổ dồn vào gã đệ tử Đại Trúc Phong vốn rất mờ nhạt, Điền Bất Dịch và Tô Như nhìn nhau, Tô Như mỉm cười, khẽ gật đầu.

Đám đệ tử Đại Trúc Phong đều vui mừng hơn hờ, xúm xít cả lại, Lữ Đại Tín vỗ mạnh lên vai Trương Tiểu Phàm, cười bảo:

xú tiểu tử, chẳng ngờ số đệ may như vậy!

Trương Tiểu Phàm gãi đầu, thè lưỡi, trong lòng sự kinh ngạc ban đầu đã trở thành nỗi vui mừng. Đỗ Tất Thụ ở một bên đột nhiên tám tức vỗ vỗ đầu, nói:

Sớm biết ban nãy ai là người rút trúng thăm số 1 thì đã đánh cược rồi, hầy, đúng là sơ suất quá, đáng chết!

“Thôi thôi thôi,” Điền Linh Nhi gạt lên với y, rồi ngoảnh đầu bảo Trương Tiểu Phàm:

-Tiểu Phàm, đừng nào đệ cũng vào vòng hai, hay là cho ta cái thăm này đi!

Trương Tiểu Phàm chẳng ngờ sư tỷ lại nói như vậy, hần đồ ra một lát, rồi bảo Ủ, và đưa mảnh giấy có ghi số 1 ra.

Tổng Đại Nhân hơi biến sắc, nhìn xung quanh rồi thấp giọng bảo:

Tiểu sư muội, đừng làm vậy.

Điền Linh Nhi cười phì, tươi như hoa đào, khuôn mặt ngọc hồng hồng, cô ta thò ngón tay trắng như ngọc cắn di nhẹ lên trán Trương Tiểu Phàm, bảo:

-Ngốc ạ, ta đùa với đệ thôi.

Trương Tiểu Phàm chớp chớp mắt, rồi cũng bật cười.

Ở chỗ các trưởng lão, Trương Tùng Đạo Nhân cau mày, lát sau cất tiếng sang sảng nói:

Được rồi, đã rút thăm xong, chút nữa các đệ tử hãy đến chỗ ta báo danh theo số thăm, khi kết quả dán lên bảng, mọi người sẽ biết ai là đối thủ của mình. Bây giờ mời chưong môn sư huynh có lời.

Đám đệ tử vốn đang huyền não, vừa nghe nói Đạo Huyền Chân Nhân sẽ có lời, đều yên tĩnh lại. Đạo Huyền Chân Nhân đứng lên khỏi chỗ ngồi, chậm rãi bước đến trước mặt mọi người, ánh mắt đưa khắp lượt các đệ tử, rồi cất tiếng:

-Các con đều là tinh hoa trong thế hệ trẻ của Thanh Vân Môn, có tư chất, có tài năng. Trong tương lai, thù toạ, trưởng lão của các chi phái, kể cả vị trí chưong môn ta đang nắm đây, đều có khả năng là sẽ do những người xuất sắc trong các con đảm nhận.

Đám đệ tử Thanh Vân khẽ so mình, nhiều người lắng nghe rất chăm chú.

Đạo Huyền Chân Nhân mỉm một nụ cười ôn hoà, nói:

-Đương nhiên, để đến mức đó, để ngồi vào chỗ các thù toạ, trưởng lão sau lưng ta đây, các con còn phải ra sức cố gắng

Đạo Huyền Chân Nhân vuốt chòm râu dài, khẽ gật đầu, nghiêm trang nói:

-Thanh Vân Môn chúng ta, từ khi Thanh Vân Tử tổ sư bắt đầu lập phái, luôn luôn là một danh môn chính đạo, hiện tại đã trở thành lãnh tụ chính đạo tu chân trên thế gian. Thiên hạ ngày nay, chính đạo hưng thịnh, tà ma tránh lui, thế nhân an hưởng thái bình. Nhưng những dư nghiệt của ma đạo gian hiểm tàn độc, không nguôi dã tâm, mấy năm gần đây lại ngo ngoe ngóc đầu dậy, giữa lúc như thế, càng cần chúng ta giữ đạo trừ gian. Vì vậy các con phải chuyên chú tu đạo, kiên định tâm chí, chỉ cần chúng ta kiên cường đứng vững, thì tà ma ngoại đạo không còn chỗ để ẩn náu!

Chúng đệ tử đáp lớn: -Xin tuân lời chưong môn giáo hối!

Đạo Huyền Chân Nhân mỉm cười bảo:

-Tốt, tốt. Còn một việc nữa, ta nay tuyên bố: để cổ vũ đệ tử Thanh Vân Môn ra sức hướng về đạo, kiên chí tu hành, ta cùng các vị thù toạ, trưởng lão thương nghị, đã quyết định là từ kỳ Thất Mạch Hội Võ này trở đi, sau mỗi lần đại thí kết thúc, sẽ tặng cho người thắng cuộc cuối cùng một giải thưởng.

“Ồ!” đệ tử Thanh Vân Môn lại một phen xôn xao.

Đạo Huyền Chân Nhân nhìn các đệ tử trẻ trung, mỉm cười nói:

Giải thưởng lần này, chính là Lục Hợp Kính.

Bọn Tề Hạo, Tổng Đại Nhân, Văn Mẫn thì biến sắc, trên mặt lộ vẻ kích động và chăm chú ít thấy.

Bọn Điền Linh Nhi lúc này cũng để ý đến mấy người giống như đại sư huynh, hình như có biết chút gì đó, bèn nhoài sang khe khẽ hỏi:

-Đại sư huynh, Lục Hợp Kính là cái gì vậy?

Tổng Đại Nhân thấp giọng đáp:

-Lục Hợp Kính là pháp bảo truyền từ tổ sư đời thứ mười Vô Phương Tử Chân Nhân, hình dáng cụ thể của nó ta cũng chưa từng nhìn thấy, nhưng trước đây đã nghe sư phụ nói đến, đó là một trong các kỳ trân của bản môn, uy lực cực lớn, điều kỳ diệu là, chỉ cần người khu dụng nó linh lực đủ mạnh, Lục Hợp Kính có thể đội ngược lại tất cả mọi sự công kích, đưa chủ nhân nó đứng vào cái thế bất bại.

Mọi người nghe mà há hốc miệng, Đỗ Tất Thụ lắp bắp nói:

-Vậy, vậy chẳng phải là sẽ trở thành thiên hạ vô địch sao?

Tổng Đại Nhân nhún vai, đáp:

-Ta nào đã thấy cụ thể nó ra làm sao, có điều sư phụ nói tất không thể sai được, lần này...

Y liếc nhìn Đạo Huyền Chân Nhân, hạ thấp giọng:

-Xem ra lần này chưong môn và các sư trưởng đã bỏ vốn lớn đấy!

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Dị Giới* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Kỳ đại hội đầy bất ngờ 2

Chúng đệ tử dần dần lui ra, đại điện chỉ còn thủ toạ của bảy chi phái và mười mấy vị trưởng lão, Đạo Huyền Chân Nhân quay đầu lại, cười với đám trưởng lão:

-Các vị sư huynh, cũng về sớm nghỉ ngơi đi, ngày mai bắt đầu, còn cần các vị nhọc sức nhiều.

Mấy trưởng lão, người thì tóc bạc phơ, mặt mày nhăn nheo, người thì trông còn rất trẻ trung nhờ có thuật trụ nhan, lúc này nghe lời Đạo Huyền Chân Nhân, không ai nói thêm gì nữa, đều lần lượt đi ra. Cuối cùng, trong Ngọc Thanh Điện, chỉ còn lại bảy vị thủ toạ.

Đạo Huyền Chân Nhân từ từ thu lại nụ cười điềm đạm gắn trên mặt ông ta từ nãy tới giờ, ánh mắt quét suốt lượt sáu người kia đang ngồi trên ghế, lạnh lùng bảo:

-Được rồi, bây giờ chỉ còn bảy người chúng ta.

Thương Chính Lương, thủ toạ Triều Dương Phong, đang ngồi phía bên phải khẽ cau mày:

-Chưông môn sư huynh, có điều gì cần nói với bọn đệ chẳng?

Đạo Huyền Chân Nhân gật đầu, nét mặt không lộ vẻ gì, chậm rãi bảo:

-Ta vừa đi xem xét linh tôn.

Lời vừa nói ra, ai nấy biến sắc mặt nguyên lai là linh tôn đột nhiên cảm ứng được khí tức cực kỳ tà ác cho nên mới nghĩ rằng trong đám đệ tử có người đặt biệt chẳng ngờ khí tức đó đột nhiên biến mất Đạo Huyền Chân Nhân ho khan mấy tiếng, rồi nghiêm chỉnh nói:

-Việc này không phải lo, đợi linh tôn tỉnh dậy, chúng ta sẽ bàn bạc cho kỹ. Trước mắt có một chuyện, ta muốn cùng các vị sư huynh thương nghị.

Mọi người nhìn Đạo Huyền Chân Nhân vẻ mặt nghiêm túc, xem ra không phải là chuyện nhỏ, đều thu nét cười, sửa tư thế lại cho ngay ngắn.

Đạo Huyền Chân Nhân trở về chỗ ngồi, trầm ngâm một lúc mới nói:

-Các vị, các vị có biết khoảng ba ngàn dặm về phía đông có một ngọn núi gọi là Không Tang Sơn không?

Ai nấy ngần ra, Thương Tùng Đạo Nhân là người đầu tiên định thần lại, cất tiếng hỏi:

-Không Tang Sơn mà chưông môn sư huynh nhắc đến đó phải chăng là nơi có Vạn Bức Cổ Quật?

Đạo Huyền Chân Nhân gật đầu đáp: “Đúng.”

Tăng Thúc Thường cau mày:

-Nghe nói Vạn Bức Cổ Quật là một cái hang tự nhiên rất lớn, ăn xuống lòng đất, sâu không thể đo lường, trong ấy lạnh lẽo âm u, chỉ toàn dơi là dơi trú ngụ, dễ phải đến hàng triệu con. Nơi căn côi như vậy, sao sư huynh bỗng dưng lại nhắc tới?

Đạo Huyền Chân Nhân chậm rãi đáp:

-Các vị có chỗ chưa rõ lắm, Vạn Bức Cổ Quật này tưởng rằng không có người và vật nào lai vãng, nhưng trước đây lại chính là một cứ điểm quan trọng của Ma giáo. Hang sâu lạnh lẽo ẩm ướt ấy, vừa hay là nơi thích hợp để bọn tà ma ngoại đạo tu luyện yêu pháp. Sau đó bị nhân sỹ chính đạo chúng ta bao vây diệt trừ, nghiệt chương ma giáo thất bại bỏ chạy, nơi này dần dần hoang phế trở lại.

Thủy Nguyệt Đại Sư lạnh lùng hỏi:

-Lúc này chưông môn sư huynh tự dưng nhắc đến, vậy là ý gì?

Thủy Nguyệt nói năng với Đạo Huyền như vậy, thái độ hơi thiếu chút thân thiện, nhưng những người đang ngồi ở đây đều biết Thủy Nguyệt Đại Sư nói chuyện xưa nay đều như vậy, Đạo Huyền Chân Nhân cũng chẳng để ý, lại thờ dài bảo:

-Thủy Nguyệt sư muội không biết đâu, nửa năm về trước, ta nhận được truyền thư của Phần Hương Cốc, nói là gần đây ở vùng phụ cận Vạn Bức Cổ Quật, hình như lại có dư nghiệt của Ma giáo hoạt động trở lại. Phần Hương Cốc hỏi ý kiến của chúng ta, ta cân nhắc rồi, bèn lệnh cho nhị sư đồ Dật Tài gấp đi Không Tang Sơn tra xét.

Thương Chính Lương của Triều Dương Phong nghe rồi, cười bảo:

-Thế thì tốt quá, Tiêu Dật Tài sư đệ giỏi giang hơn người, tu hành tinh thâm, thực là nhân vật xuất chúng trong Thanh Vân Môn, kỳ đại thí Thất Mạch

Hội Võ trước đã giành được vòng nguyệt quế. Có y đi, còn gì mà không làm được nữa?

Đạo Huyền Chân Nhân mỉm cười nói:

-Thương sư đệ quá khen. Dật Tài đi Không Tang Sơn, mấy tháng sau gửi thư về, nói rằng đã phát hiện ra đúng là có người của Ma giáo hoạt động ở vùng phụ cận Vạn Bức Cổ Quật, mục đích của bọn chúng thật khủng khiếp.

Mọi người giật mình, Tăng Thúc Thường hỏi: “Sao?”

Đạo Huyền Chân Nhân sắc diện trầm tĩnh, không lộ vẻ gì, đáp:

-Nghe Dật Tài nói, y đã bắt giữ một giáo đồ Ma giáo, ép hắn cung khai, thì ra tám trăm năm về trước, Vạn Bức Cổ Quật là tổng bộ chi phái Luyện Huyết Đường của Ma giáo. Lúc ấy Luyện Huyết Đường rất mạnh, là một trong ngũ đại thế lực Ma giáo. Nhưng sau khi bị lớp tiền bối chính đạo chúng ta dẹp tan, thì kiệt quệ không chấn hưng được nữa, Vạn Bức Cổ Quật cũng trở nên hoang phế. Nhưng chẳng biết tại sao mấy năm gần đây, Luyện Huyết Đường suy vi lâu nay dường như đang ngóc đầu trở dậy. Tương truyền năm xưa trong đại chiến Vạn Bức Cổ Quật, tuy những kẻ chủ chốt của Luyện Huyết Đường đều bị giết chết dưới kiếm của nhân sỹ chính đạo chúng ta, nhưng trong Vạn Bức Cổ Quật vẫn còn một mật động bầu vật, chứa rất nhiều kỳ trân dị bảo, yêu thư tà quyền, chưa ai phát hiện ra.

Nghe tới đây, mọi người đều đã hiểu rõ, Thương Tùng Đạo Nhân cười lạnh, nói:

-Tà ma oai đạo, si tâm vọng tưởng!

Đạo Huyền Chân Nhân lắc đầu:

-Khoan bàn xem tin tức này thật hay giả, theo như ta biết, sau trận chiến tám trăm năm trước, nhân sỹ chính đạo quả thực chưa hề phát hiện ra mật động bảo khố nào trong Vạn Bức Cổ Quật cả. Những cái khác thì thôi, nhưng nếu đúng là có mật động như vậy, e rằng trong đó sẽ chứa một vật đại hung, mà chúng ta không thể không đề phòng.

Mọi người đều hướng về Đạo Huyền Chân Nhân. Thiên Vân Đạo Nhân hỏi:

-Sư huynh, huynh rốt cục là nhắc đến vật đại hung nào, có khả yếu không?

Đạo Huyền nhìn khắp lượt, trầm giọng đáp: “Phệ Huyết Châu!”

Mọi người rung mình biến sắc, Thương Tùng Đạo Nhân kinh ngạc hỏi:

-Hung vật này chẳng phải đã biến mất sau khi Hắc Tâm Lão Nhân chết rồi sao?

Đạo Huyền Chân Nhân lắc đầu đáp:

-Không, Hắc Tâm Lão Nhân tuy chết, nhưng Phệ Huyết Châu chưa chắc là không còn trên thế gian. Vật hung sát như vậy, những kẻ kém cỏi tầm thường không thể nắm giữ được, yêu nhân ma giáo tu luyện chưa đủ, thu lấy nó đem cất đi rồi cũng chưa biết chừng. Hắc Tâm Lão Nhân vốn xuất thân từ Luyện Huyết Đường, theo ta ước đoán, có khả năng là Phệ Huyết Châu vẫn còn trong mật động.

Mọi người nghe Đạo Huyền Chân Nhân nói một hồi, nhất thời đều lặng lẽ, lâu lắm, lại chính là Thủy Nguyệt Đại Sư lạnh lẽo mở lời:

-Thế ý của chương môn sư huynh ra sao?

Đạo Huyền Chân Nhân nói:

-Ta nhận được thư Dật Tài rồi, bèn thông báo cho Phần Hương Cốc và Thiên Âm Tự, không lâu sau, hai đại môn phái này cũng gửi phúc đáp, nói là sẽ phái những đệ tử đắc ý đi Không Tang Sơn, ngăn chặn bọn ác đồ Ma giáo, trừ gian, duy trì chính đạo.

Điền Bất Dịch cau mày nói:

-Ý của chương môn sư huynh như vậy là...

Đạo Huyền Chân Nhân mỉm cười:

-Thực ra đây cũng là một cơ hội trải nghiệm hiếm có, nhân tài trẻ tuổi trong Thanh Vân Môn chúng ta tuy nhiều, nhưng đa số đều chưa từng ra ngoài tu luyện, mấy năm nay thiên hạ an định, không có va chạm gì với ma giáo yêu nhân. Nhân dịp Thất Mạch Hội Võ lần này, ta định phái bốn đệ tử đứng đầu đi lên Không Tang Sơn, một mặt là ngăn chặn Ma giáo hành động ngang ngược, một mặt cũng để cọ xát, mở mang kiến thức.

ông ta thu nụ cười, nét mặt trở nên nghiêm trang, tiếp:

-Mà ta nghe nói trong một trăm năm trở lại đây, Thiên Âm Tự và Phần Hương Cốc đều đào tạo ra những đệ tử kiệt xuất, có thiên tư, chúng ta thì cứ ngồi lý ra mà nhìn, e là sau này khó mà giữ được địa vị lãnh tụ của chính đạo. Nếu như vậy, Đạo Huyền ta thật không còn mặt mũi nào đi gặp liệt đại tổ sư nữa!

Mọi người đều gật đầu, Thương Tùng Đạo Nhân nói:

-Chường môn sư huynh nhìn xa trông rộng, nói rất phải.

Mọi người đều gật đầu tán đồng.

Đạo Huyền Chân Nhân nói:

-Được, quyết định như thế. Trong Ngọc Thanh Điện đã sắp xếp nơi nghỉ cho các vị sư huynh rồi, mời các vị đi nghỉ sớm.

Nói đoạn, ông ta vỗ tay ba tiếng, ngoài cửa có mấy đạo đồng bước ngay vào.

-Các ngươì hãy dẫn chư vị thủ tọa về phòng nghỉ ngơi.

Thông Thiên Phong từ xưa tới nay vốn sắp xếp bốn người một phòng, lúc này trải thêm ba cái đệm, cố gắng cũng nhét vào được, nhưng chật chội là điều không sao tránh khỏi. Thành ra có người lớn tiếng oán thán:

-Đúng là, suốt ngày nói chi phải chính tốt thế nào thế nào, bây giờ lại đem nhồi bảy người chúng ta vào một phòng, đúng là keo kiệt mà!

-Lão lục, đệ đừng than vãn đi, nếu đề các sư huynh đệ chi chính nghe thấy, thì không hay đâu.

-Nhị sư huynh, huynh ngủ trên giường, tất nhiên là thoải mái dễ chịu, sao chẳng nhìn sư đệ nằm dưới đất lạnh giá này, hay là ta đổi chỗ đi.

“Khò khò khò khò.....”

-Không phải chứ, thoáng một cái đã ngủ cò quay rồi, lại còn ngáy nữa?

“Khò khò khò khò.....”

-Hừ, a, tứ sư huynh, huynh từ xưa tới nay anh tuấn tiêu sái phong lưu hào sảng thiên tư hơn người tài hoa đường hoàng...

“Khò khò khò khò.....”

-Làm cái trò gì vậy ta, lúc này hình như rất thịnh hành cái lối đặt mình là ngủ ngay? Í, đại sư huynh tâm lòng lương thiện, sao nỡ nhìn sư đệ...

“Khò khò khò khò.....”

-Huynh... a, tam sư huynh...

“Khò khò khò khò.....”

“Rầm rầm rầm rầm...”

Mọi người giật mình, bên kia vách đột nhiên dội thành thành, rồi có người giận dữ hét lên:

-Ôi, bọn Đại Trúc Phong các ngươì tới đi ngủ sao lại ngáy ầm ỹ làm vậy?

Trong phòng tức thì lặng như tờ, mãi lâu sau, chẳng biết có ai khe khẽ bật cười, lại một lúc nữa, âm thanh ban nãy thành linh cát lên, như nhớ ra điều gì: - A, ngủ sư huynh...

-Huynh, huynh, huynh cái gì, ta ngủ ngay bên cạnh đệ, cũng trên mặt đất đây này, muốn đổi chỗ phòng, chả sao hết!

-Khục khục, chẳng có gì. Ôi, cái đệm này lạnh băng cũng đành, nhưng nó ngăn một mẩu như vậy, ngủ chẳng thoải mái gì hết, xem ra thì tiểu sư đệ vẫn dễ chịu nhất, thân mình vừa vặn.

-Lục sư huynh, nhắm mắt nói chuyện à, chẳng thấy đệ bên này còn một con chó to lại một con khi tranh giành chỗ đệm đây sao? Chật chội nhất là đệ đấy, huynh còn nói?

-...có điều ta vẫn...

-Im đi lão lục!

Mấy người trong phòng đồng thanh kêu lên.

Rất nhiều đệ tử lên Thông Thiên Phong lần này là lần đầu. Trời tối rồi, họ vẫn còn ra ngoài tản bộ, ngắm nghía cảnh vật một cách ngạc nhiên, thích thú và tò mò, nhưng về khuya, ai nấy đều trở lại phòng ngủ.

Khi bóng đêm dần buông, vầng trăng lạnh hiện ra trên vòm trời, rải ánh sáng xanh xuống ngọn núi cao ngập chân mây.

Trương Tiểu Phàm đang ngủ rất say, trong lúc mơ màng bỗng dưng có cái gì đụng vào mình, hắn kèm nhèm mở cặp mắt ngái ngủ, Tiểu Hôi và Đại Hoàng đã biến đâu mất. Hắn nhồm hồm dậy nhìn xung quanh, thấy cái bóng vàng của Đại Hoàng vừa ngoặt khỏi nơi bậu cửa, trên lưng cồng một cái bóng nhò nhò, chắc là Tiểu Hôi.

Trương Tiểu Phàm lấy làm lạ, khuya khoắt thế này rồi, con chó với con khi còn đi đâu, hắn bèn rón rén bò dậy, quàng quàng mặc quần áo, bước lại bên cửa, chỉ thấy trong ánh trăng thanh lạnh, Đại Hoàng đang cồng Tiểu Hôi chạy phăm phăm về phía Vân Hải.

Trương Tiểu Phàm nhìn theo hướng chúng chạy, nghĩ ngợi một lúc, rồi nhớ ra sáng nay Tổng Đại Nhân bảo mình nơi đó là nhà bếp của Thông Thiên Phong, hắn vừa tức vừa buồn cười. Đại Hoàng chẳng biết đã được Diên Bất Dịch nuôi mấy trăm năm, cũng coi như một con chó lên bậc lão làng rồi, ai ngờ vẫn còn tham ăn như vậy. Hắn định mặc kệ quay lại ngủ tiếp, nhưng sức nghĩ ra, chẳng may có ai đó trông thấy chó với khi của Đại Trúc Phong đang ăn trộm đồ, thì thật khó coi lắm, phải lừa chúng nó về mới được.

Hắn trong lòng đã quyết, bèn ngược mắt nhìn, thấy Đại Hoàng với Tiểu Hôi lúc này chỉ còn là một cái bóng lơ mờ, bèn vội vã đuổi theo.

Hắn chạy khê khằng, e làm kinh động đến đồng môn ở các phòng khác, tới Vân Hải rộng rãi mênh mông, đã chẳng thấy Đại Hoàng và Tiểu Hôi đâu nữa, chỉ thấy dưới ánh trăng lạnh, mây bông bênh trôi nổi, như sương như khói, đẹp không tả xiết.

Hắn ngấm một lúc, sau chẳng còn tâm tư đâu để ngấm tiếp nữa, ngảnh đầu ngó nhìn bốn phía, rồi nhắm hướng nhà bếp chạy đi, đột nhiên, tim hắn nhảy đánh thót.

Mãi nơi xa của Vân Hải, ở một hướng khác với hướng nhà bếp, trong đám mây trắng phiêu diêu, lơ mờ một bóng hình yếu điệu, dường như người đó, đang đi về phía Hồng Kiều.

Trương Tiểu Phàm cứ trông theo sững sờ, cho dù khoảng cách rất xa, nhưng bóng dáng ấy đã in sâu trong lòng, hắn vừa nhìn là nhận ra ngay, sư tỷ Diên Linh Nhi.

Đêm, khuya như thế này!

Nàng tại sao lại ra ngoài một mình, rồi muốn đi đâu một mình đây?

Trương Tiểu Phàm đứng ngây ra tại chỗ, nhất thời chẳng biết nên làm thế nào, chỉ cảm thấy trong đầu trăm ngàn ý nghĩ dồn dập đến, lòng rối như tơ vò, rồi cũng hơi hơi đoán ra, nhưng trái tim lại không chịu thừa nhận.

Hắn quay đầu, mắt trông về hướng nhà bếp mà Đại Hoàng và Tiểu Hôi vừa chạy đi, dần lòng bước theo hướng ấy, rồi tự nhủ với mình rằng:

“Trương Tiểu Phàm, ngươi bớt quan tâm đến chuyện người khác đi! Bớt quan tâm đến chuyện người khác đi!”

Cứ thế đi được bảy bước, ánh trăng như nước, rõ xuống thân mình gầy thiếu niên, cô đơn. Hắn dừng lại, ngửa mặt nhìn, chỉ thấy một vầng trăng lạnh treo bên trời. Miệng hắn mấp máy, giây lát sau, hắn quay phắt mình, nghiêng chặt răng, lao theo hướng vừa khuất bóng người.

Trăng soi trên mình hắn đang chạy, có chút dịu dàng thê lương.

Một lúc sau, bóng Diên Linh Nhi đã biến khỏi Vân Hải, nhưng Tiểu Phàm vẫn chẳng ngó đến nơi nào khác, cứ một mạch nhắm hướng Hồng Kiều mà chạy. Rất nhanh, hắn lên đến nơi, gió núi thổi tới, nước hai bên cầu tuôn đầm đìa, phản chiếu ánh trăng, đẹp lạnh lẽo, nhưng Trương Tiểu Phàm không hề chú ý, cứ chạy hết tốc lực.

Chạy, chạy, chạy mãi!

Chạy qua Hồng Kiều, vẫn chẳng nhìn thấy Diên Linh Nhi đâu cả. Mãi đến lúc xuống khỏi nhịp cuối, hắn mới dừng lại, dưới ánh trăng thanh lạnh, đầm nước biếc sáng rõ như ban ngày, và một hình bóng yếu kiều đang đứng cạnh bờ, chăm chú ngắm mặt nước gợn sóng lăn tăn, ngơ ngẩn xuất thần.

Trương Tiểu Phàm đột nhiên phát sợ, một nỗi sợ không sao diễn tả thành lời, chỉ biết tuyệt đối không thể để sư tỷ phát hiện. Hắn đảo mắt nhìn khắp xung quanh, thấy bên tay phải nơi gần Hồng Kiều có một lùm cây nhỏ, bèn khê khằng đi tới, ẩn mình vào đó, rồi từ trong bóng âm thầm, len lén quan sát Diên Linh Nhi.

Một khoảnh khắc, mà như là vĩnh viễn!

Dưới ánh trăng, bên đầm nước biếc, cô gái trẻ hơi âu sầu, hơi mong ngóng, cặp mày rù thấp, ánh mắt thấp thoáng một lần sáng âm ỉm, tựa hồ đang chờ đợi điều gì. Gió núi hiu hiu lướt qua mặt nước, lướt qua bên mình nàng, cũng nín cả thở, im cả tiếng, nhẹ nhẹ lùa vào vạt áo, vào mớ tóc đẹp của nàng, mon lên làn da mịn màng như tuyết.

Từ đáy sâu tâm hồn Trương Tiểu Phàm bỗng trào dâng một niềm dịu dàng khó nói, có lẽ, người con gái kia chính là người hắn sẽ dành cả đời để bảo bọc, dẫu vì nàng mà phải chịu trăm cay nghìn đắng, hắn cũng quyết không do dự, quyết không hối hận.

Giờ khắc này, mong sao là mãi mãi!

-Linh Nhi sư muội.

bỗng nhiên một tiếng gọi từ Hồng Kiều văng tới, Điền Linh Nhi quay ngay người lại, ánh mắt lập tức ngập đầy niềm vui, khoe miệng nhoẻn cười tươi tắn.

-Tề sư huynh, huynh đến rồi đấy ư. Tại sao giờ huynh mới đến hả

Cõi lòng Trương Tiểu Phàm hình như vỡ tan, nhưng hẳn chẳng thấy đau đớn, trái tim bỗng tuếch, chỉ đập mỗi một nhịp:

“Tề sư huynh, Tề sư huynh, Tề sư huynh...”

Hắn khó nhọc quay đầu lại, thấy trên Hồng Kiều mau mắn đi tới một người, mày kiếm mắt sao, khí độ xuất chúng, chẳng phải Tề Hạo thì còn là ai nữa.

Tề Hạo đi rất nhanh đến bên Điền Linh Nhi, dịu dàng nói:

-Xin lỗi muội nhé, mấy huynh đệ chỗ ta làm rộn, mãi khuya mới chịu đi ngủ, vì vậy ta đến muộn thế này, khiến muội đợi lâu.

Điền Linh Nhi trong lòng vốn có chút hờn trách, nhưng chẳng biết tại sao, vừa trông thấy Tề Hạo, những hờn trách ấy đều tan biến cả. Nàng lắc lắc đầu, mỉm cười:

-Không có gì, muội đến cũng chưa lâu.

Điền Linh Nhi đỏ mặt, cúi đầu nói:

-Mình lén gặp nhau như vậy, không biết là hay hay dở?

Tề Hạo ngắm khuôn mặt kiều diễm dịu dàng của nàng, nhỏ nhẹ bảo:

-Linh Nhi sư muội, hai năm nay, kể từ lần đầu gặp gỡ trên Đại Trúc Phong, ta đã không thể nào thôi niệm nhung nhớ, thôi nỗi tương tư, đêm khuya chẳng bao giờ ngon giấc, đầu óc lúc nào cũng chỉ vẩn vút mỗi hình bóng muội.

Điền Linh Nhi bất giác mím chặt môi, mặt đỏ bừng lên, nhưng không hề tỏ vẻ giận, trong lòng lan dần những ngọt ngào.

Tề Hạo lại nói:

-Linh Nhi sư muội, ta...

Điền Linh Nhi đột nhiên ngược lên:

-Tề sư huynh, huynh kêu muội là Linh Nhi là được rồi.

Nói tới đây, nàng chột cúi mặt xuống, thỏ thẻ:

-Cha, cha và mẹ muội đều kêu muội như vậy.

Tề Hạo mừng rỡ, dường như còn chưa tin vào tai mình, y e dè một lúc rồi hỏi dồn:

Thật thế ư, Linh, Linh Nhi?

Điền Linh Nhi liếc y, rồi thò tay vào trong bọc khế rút ra một cái hộp gấm nhỏ, ánh mắt nhìn xuống đất, lát sau hình như đã đủ dũng khí, nàng mới thì thầm:

-Thanh Lương Châu này, hai năm nay muội chưa từng rời xa.

Nàng nói xong, thì không dám nhìn thẳng vào Tề Hạo nữa, chẳng ngờ mãi một lúc lâu, vẫn không thấy Tề Hạo cất tiếng. Điền Linh Nhi này tính hiếu kỳ, bèn len lén ngược lên, chỉ thấy Tề Hạo ánh mắt ngập niềm vui sướng, khuôn mặt rạng rỡ, vẻ hạnh phúc không sao nói hết được.

Hai người nhìn nhau thật lâu, vòng tay bỗng nhiên rộng mở, và họ ôm nhau.

Ánh trăng lạnh lạnh, rải xuống mình họ, rải xuống cả lùm cây kia, nhưng rọi không tới những góc u tối.

Chẳng biết là đã bao lâu, đôi tình nhân cứ nói những chuyện nồng nàn đắm thắm, mãi cho đến khi Tề Hạo nhìn sắc trời, thấy trăng đã lui về phương đông, mới bảo:

-Linh Nhi, chẳng còn sớm sửa gì nữa, chúng ta nên về thôi, nếu để người ta trông thấy thì không hay lắm.

Điền Linh Nhi ngẫm nghĩ rồi gật đầu. Cả hai lại nhìn nhau, cùng mỉm cười, Tề Hạo nắm tay Điền Linh Nhi, thong thả đi về phía Hồng Kiều, dưới ánh trăng, cặp uyên ương thân mật dìu nhau bước. Một lúc sau, bóng họ khuất dần trên cầu.

Đêm hôm nay, sắc trời thêm vẻ thê lương.

Trong lùm cây, dưới bóng âm thầm, Trương Tiểu Phàm chậm chạp lê ra, thờ thẩn bước đến bên đầm nước, nhìn sóng gợn lăn tăn, nhìn trăng lạnh phản chiếu dưới đáy, đang nhẹ nhàng rung rinh theo sóng nước đập dềnh.

Bỗng dưng hắn muốn khóc.

Chỉ có điều, hắn khóc không được, nỗi đau đớn khó hiểu như đã thú cuồng nộ cắn xé khắp phía, làm tim hắn chỗ nào cũng hằn đầy vết thương.

Nhưng hắn nghiêng chặt răng, chẳng thốt một lời.

Hắn mơ hồ nhớ lại năm năm về trước, lúc ấy hắn mất tất cả, ngoài Lâm Kinh Vũ bên cạnh ra, thế gian đã hoàn toàn biến đổi.

Như tối hôm nay, ngay lúc này, chỉ có hắn cô độc, đối diện với chính mình.

Mong Nhận Được Sự Ủng Hộ của các Đồng Đạo để ta có động lực viết tiếp

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Kỳ đại hội đầy bất ngờ 3

Hắn đột nhiên ngước lên, ngửa mặt nhìn trời, chỉ thấy cao xanh lạnh lùng, vàng trắng nhạt treo cao. Hắn ngây dại ngẩn, đờ đẫn cả người.

Sáng sớm, mọi người thức dậy.

Đỗ Tất Thư vận lưng, lớn tiếng than thở:

-Thật là, ngủ một tối mà lưng sắp gãy rồi, hôm nay làm sao thi đấu được đây?

Lão ngũ Lữ Đại Tín cau mày bảo:

-Lão lục, đừng có kêu ca nữa, ta cũng ngủ một tối, mà chưa thấy lưng có vấn đề gì.

Tổng Đại Nhân đứng bên cũng bảo:

-Đúng đó, lão lục tối qua than van suốt, còn chưa đủ sao? Đệ không thấy lão ngũ và tiểu sư đệ đều chẳng nói năng gì ư?

Đỗ Tất Thư đảo mắt hỏi:

-Ngũ sư huynh da dầy thịt đầy, chẳng có cảm giác gì hết, không tin huynh hỏi tiểu sư đệ, xem xem. Í, tiểu sư đệ, làm sao mà mắt đầy tia máu thế này, tối qua quả thật không ngủ nghỉ gì được à?

Trương Tiểu Phàm đã thu dọn xong chăn đệm, lúc ấy đang ngồi trên một cái ghế dài, thẩn thờ trông ra ngoài cửa sổ, chẳng có phản ứng gì. Đại Hoàng thì nằm bên chân hắn, Tiểu Hôi lật nghịch mớ lông da của con chó, hình như tìm bất rận.

Đỗ Tất Thư bước qua, vỗ mạnh lên vai hắn. Trương Tiểu Phàm giật mình, nhảy bắn lên, làm Đại Hoàng và Tiểu Hôi sợ thót, hắn ngoảnh đầu nhìn bốn xung quanh, hỏi:

-Chuyện, chuyện gì thế?

Đỗ Tất Thư cau mày:

-Tiểu Phàm, đệ làm sao mà chẳng còn tí hồn vía nào nữa vậy, đêm qua không ngủ được à?

Trương Tiểu Phàm ngây người, lắc đầu nói:

-Đâu, đâu có.

Đỗ Tất Thư hỏi:

-Làm sao mà mắt đầy tia máu, đỏ cả lên thế kia?

Trương Tiểu Phàm toan nói, Hà Đại Trí từ bên kia đã đi lại chen ngang:

-Lão lục, khỏi lo chuyện tắm phào nữa, tiểu sư đệ tình thần không tốt cũng không sao, đằng nào hôm nay y cũng không đấu mà qua vòng, nhưng đệ mà chậm đi rửa mặt súc miệng, đề lỡ giờ thi đấu, thì đừng có trách ai cả.

Đỗ Tất Thư sực nhớ, chẳng hỏi Trương Tiểu Phàm ngủ có ngon không nữa, xông lại cướp lấy chậu, bắt kẻ Lữ Đại Tín, Trịnh Đại Lễ đang rửa mặt, làm nước bắn tung toé, miệng bỏ lô ba la:

-Hừ, tiểu sư đệ số tốt quá, các huynh nhìn cái vẻ muốn chết mà không chết được của y kia, thật là... A, ngũ sư huynh, mau đưa trả chậu rửa cho đệ, đệ muốn mát rồi đây này!

-Phi, ta vẫn còn chưa rửa cơ này!

Trương Tiểu Phàm nhìn mấy vị sư huynh ở bên kia phòng tranh luận không ngớt chỉ vì một cái chậu, trong lòng cảm thấy chán ngấy, bèn đứng dậy đi ra ngoài. Vừa đến bậc cửa, Tổng Đại Nhân đột nhiên từ đằng sau gọi với theo:

-Tiểu sư đệ, đã rửa mặt chưa đấy?

Trương Tiểu Phàm ngoái đầu đáp:

-Rửa rồi, đại sư huynh.

Tổng Đại Nhân gật đầu nói:

-Thế thì tốt, đệ đi ra ngoài trước cũng không sao, có điều lát nữa phải đến nhà ăn dùng cơm sáng nhé, biết chưa?

Trương Tiểu Phàm ứng tiếng:

-Biết rồi.

Nói đoạn bước ra, Tiểu Hôi cất tiếng chi chi gọi, rồi chạy lại lao lên vai hắn, Đại Hoàng thấy Tiểu Hôi đi, cũng uể oải bò dậy, ngúc ngoắc cái đuôi theo ra. Trên hành lang, Trương Tiểu Phàm thấy hai bên đầy những đệ tử các chi phái vừa mới ngủ dậy đang tíu ta tíu tít, hắn cứ chậm rãi bước, vô tình đưa chân đến Vân Hải.

Lúc này trời hãy còn sớm, chỉ có vài đệ tử Thanh Vân đang đi lại trên quảng trường. Gió núi trong lành thổi tới, lướt qua khuôn mặt Trương Tiểu Phàm, để lại chút cảm giác lạnh lạnh.

Giống như đêm qua!

Trái tim Trương Tiểu Phàm nhói đau, năm nay hắn là một thiếu niên 16 tuổi, đã chớm biết yêu. Sống trên Đại Trúc Phong năm năm, cùng Điền Linh Nhi sớm chiều bên nhau, từ nhỏ hắn đã nuôi trong lòng một mầm tình ái đối với vị sư tỷ mỹ lệ hoạt bát này. Chẳng ngờ đêm qua, chính mắt nhìn thấy Điền Linh Nhi và Tề Hạo lén gặp nhau, hết như sét đánh ngang tai, tâm tư rối loạn.

Lúc ấy trong đầu hắn rối bời bời, những cảnh đêm qua làm hắn đau muốn chết cứ giờ đi giờ lại từng màn, người hắn vô định dật dờ, bước đi không mục đích.

“Í?” thốt nhiên, một tiếng kêu kinh ngạc vang lên bên cạnh, làm Trương Tiểu Phàm giật thót, sực tỉnh từ giữa mớ tâm tưởng mê loạn. Hắn ngoảnh nhìn sang, thì ra là một đệ tử trẻ trung, ngũ quan thanh tú, mình mặc trường bào, khoảng trên dưới 20 tuổi, tay cầm một cái quạt thép vàng dường như có vẽ núi non sông hồ, lúc ấy đang đi lại, có điều cặp mắt to sáng chẳng liếc Trương Tiểu Phàm lấy một cái, mà cứ nhìn chăm chăm vào con con khi Tiểu Hôi đang vất vèo trên vai. Tiểu Hôi thấy người ta cứ nhìn mình chăm chăm, ánh mắt lại rất là cổ quái, thì phát bực, soạt một tiếng lật tay lên cào với sang, người đó bối rối không kịp tránh, sém chút nữa là mặt bị rách toạc rồi, cũng may y phản ứng nhanh, hất mạnh đầu về phía sau, chỉ trong tích tắc là tránh được qua.

Trương Tiểu Phàm kinh hãi, vội vàng quát Tiểu Hôi, rồi ngoảnh đầu lại nhìn người đó, thấy y giật mình thon thót, tay vuốt mặt, miệng lẩm nhẩm:

-Hiểm quá, hiểm quá.

Trương Tiểu Phàm trong lòng áy náy bèn bảo:

-Sư huynh này, rất xin lỗi!

Chẳng ngờ người đó không bực bội, lại mỉm cười xua xua tay:

-Không sao, là ta nhất thời sơ ý, quên bẵng đi mất Tam Nhân Linh Hầu tính vốn rất nóng nảy, dễ làm người khác bị thương!

Người kia mở to mắt, nhìn Trương Tiểu Phàm một lượt từ trên xuống dưới, hỏi:

-Tam Nhân Linh Hầu, thế làm sao mà người có được nó?

Trương Tiểu Phàm đáp:

-Ta trước đây chặt trúc trong rừng gặp phải nó, bị nó chọi quả thông mấy lần, sau đó nó theo ta về.

Gã đệ tử Thanh Vân trẻ tuổi kia trông như sắp rơi tuột cả hàm dưới, lắp ba lắp bắp:

-Chọi mấy quả thông rồi theo về, chọi mấy quả thông rồi theo về...

Trương Tiểu Phàm thấy thần sắc y kỳ quái quá, bèn lắc lắc đầu, xoay mình bỏ đi, chẳng ngờ mới đi được mấy bước, đã thấy người kia chạy lên theo, cười đưa đẩy, khe khẽ nói:

-Vị sư đệ này, à, không, sư huynh, huynh...

Trương Tiểu Phàm lần đầu trong đời được người ta kêu là sư huynh, mà trông y ít nhất cũng phải trên hai mươi rồi, liền vội vàng đáp: “Ồ, không dám, có chuyện gì huynh cứ nói đi.”

Người kia dừng một lát, cười đưa đẩy, nói:

-Ha ha, sư đệ thật là giản dị dễ gần, à, thế này đi, ta xin tự giới thiệu, ta họ Tăng, thảo tự Thư Thư, là đệ tử Phong Hồi Phong. Chẳng hay sư đệ tên là...

Trương Tiểu Phàm đáp:

-Đệ là Trương Tiểu Phàm bên Đại Trúc Phong, Tăng Thư Thư sư huynh... ồ, Thư Thư ư?

Người kia ngây ra, rồi tức thời mặt hơi đỏ lên, cười lúng túng đáp:

-Dào, cũng chẳng phải ta cố ý làm ra vẻ đứng trên đệ, chữ Thư Thư của ta là chỉ sách trong sách vở, không phải là chú trong cha chú. Cái này đều tại cha ta, năm đó mẹ đã đặt tên cho ta là Anh Hùng, đệ thử gọi Tăng Anh Hùng mà xem, nghe có khí phách làm sao. Nhưng cha thấy ta từ nhỏ ham đọc sách, bèn khăng khăng đặt tên là Thư Thư, cứ như trò đùa, đúng thật là. Ăn xong cơm sáng, chúng đệ tử Thanh Vân Môn đều đến Vân Hải. Trên quảng trường cơ man nào là người chen vai thích cánh, nhìn nhân khí cường thịnh, có thể thấy sự hưng vượng của Thanh Vân Môn.

Trên quảng trường rộng mênh mông, trong khi ai nấy còn đang dùng cơm, người ta đã dựng lên tám khu đài không lồ, ghép từ những cây gỗ to bằng thân người, mỗi đài cách nhau chừng mười mấy trượng, đặt theo phương vị bát quái, giờ đã đông đặc người đứng phía dưới, phía trước và phía sau. Khu đài lớn nhất nằm ở quẻ Càn, nơi đây còn dựng thêm một tấm bảng cao, trên đó khảm những chữ vàng, cỡ bằng cái bát, viết tên và số thăm của tất cả các đệ tử tham gia tỷ thí. Tên của Trương Tiểu Phàm trông rất nổi, sắp ở vị trí số 1, bên phản đối thủ là một khoảng trống.

Trương Tiểu Phàm đỏ mặt, len lén nhìn các sư huynh đang đứng kề bên, ai cũng mỉm cười, riêng lục sư huynh Đỗ Tất Thư vẫn cứ than vãn:

-Bất công, bất công, bất...

“Im đi!” một tiếng gắt khế, từ bên cạnh vẳng tới, mọi người giật mình, ngoảnh đầu nhìn, thì ra là Điền Bất Dịch, Tô Như và Điền Linh Nhi đang cùng đi lại. Bọn đệ tử Đại Trúc Phong vội vàng tham kiến: “Sư phụ, sư nương!”

Điền Bất Dịch gật đầu, không nói gì, Tô Như thì bảo:

-Lát nữa là bắt đầu thi đấu rồi, các con phải gắng sức lên, biết chưa?

“Dạ biết.” Mọi người đồng thanh đáp.

Tô Như quay nhìn Trương Tiểu Phàm, Trương Tiểu Phàm thì chỉ liếc Điền Linh Nhi sau lưng sư nương, thấy cô ta hôm nay dường như đẹp hơn mọi ngày, vẻ mặt hân hoan, cặp mắt hạnh tươi long lanh, rõ ràng tâm trạng rất phấn khởi.

Trương Tiểu Phàm lòng như muối xát, bất giác cúi đầu xuống.

Tô Như thấy thần sắc đồ đệ không được bình thường, bèn bước lại gọi:

-Tiểu Phàm con làm sao đây?

Trương Tiểu Phàm vội vàng ngẩng đầu thưa:

-Dạ, sư nương.

Tô Như ngắm hán, hỏi:

-Con không sao chứ?

Trương Tiểu Phàm vội lắc đầu:

-Không sao, sư nương.

Con là niềm hi vọng của mọi người, chú ý giữ gìn sức khỏe con biết không Đại Trúc Phong chúng ta đặt hết hi vọng vào con. Tiểu Phàm lòng ảm áp nhìn sư nương rồi đáp:

-Vâng đệ tử nhớ rồi.

Đạo Huyền Chân Nhân và Thương Tùng Đạo Nhân cùng xuất hiện, Đạo Huyền Chân Nhân tiến lên một bước, nhìn khắp lượt đệ tử đang đứng phía dưới, cất giọng sang sảng nói:

-Bắt đầu thi đấu.

Sáu mươi ba người dự thi, tám đài loi đài, phân thành bốn lượt. Lượt đầu tiên trong 16 người, đệ tử Đại Trúc Phong chỉ có mỗi Điền Linh Nhi thượng đài tỷ thí. Trận đấu này diễn ra trên loi đài ở vị trí què Ly phía tây, người của Đại Trúc Phong bèn ùn ùn kéo nhau sang đó.

Đối thủ của Điền Linh Nhi là một đệ tử Triều Dương Phong, họ Thân tên Thiên Đầu, lúc ấy vừa nhảy phắt lên loi đài, thân hình rất ngay ngắn, phía dưới lan tiếng xì xào khen ngợi. Trương Tiểu Phàm đưa mắt nhìn, thấy quanh đài què Ly này, dễ phải đến hơn một trăm người, trong đó phần lớn là đệ tử Triều Dương Phong, cả thù toạ là Thương Chính Lương cũng đến xem, trên mặt lộ nét cười đầm đìa, hiển nhiên là rất coi trọng Thân Thiên Đầu.

Điền Bất Dịch và mọi người đến dưới đài, lập tức cả bọn chìm lìm lún trong đám đệ tử Triều Dương Phong, trước sau trái phải chỗ nào cũng thấy người mặc trang phục Triều Dương Phong. Điền Bất Dịch chẳng thêm đề ý, đưa mắt liếc Thương Chính Lương đứng mãi đằng xa, đúng lúc ông ta cũng đang đưa mắt liếc lại. Ánh mắt hai người gặp nhau, phảng phất có tia lửa nhàn nhạt, nhưng họ đều mỉm cười, như không có chuyện gì.

Lúc ấy bọn đệ tử cũng vừa đưa ghé tới cho mấy vị trưởng bối, Điền Bất Dịch và Tô Như ngồi xuống, Điền Linh Nhi tiến đến trước mặt, thưa:

-Cha, mẹ, con lên đài đây.

Điền Bất Dịch nhìn con gái:

-Đi đi.

Tô Như nói đầy thương yêu:

-Cẩn thận nhé.

Điền Linh Nhi liếc lên phía trên đài, mặt lộ nét cười, ung dung thư thái:

-Cha mẹ hãy đợi tin tốt lành của con.

Nói đoạn cô ta xoay mình, vẫn tươi cười như thế, tay trái dẫn pháp quyết: “Lên!”

Tiếng hô vừa dứt, ráng tà nhoang nhoáng, Hồ Phách Chu Lãng bên hông bật ra, lượn xuống dưới chân, đẩy Điền Linh Nhi lên, thân hình thon mảnh giữa vùng ráng đỏ trông như tiên nữ, bay về phía loi đài.

Một chiêu này hiển lộ, đã vượt xa Thân Thiên Đầu vừa phốc như con khi lên đài, lại thêm Điền Linh Nhi dung mạo đẹp đẽ, bọn đệ tử phía dưới, kể cả đám con trai đông đảo bên Triều Dương Phong, tức thì vỗ tay như sấm động, đến nỗi rất nhiều người ở những sân đấu xa xa cũng ngoảnh đầu nhìn sang.

Trương Tiểu Phàm và mấy đệ tử Đại Trúc Phong đứng xúm xít sau lưng sư phụ sư nương, nghe thấy Tô Như mỉm cười nói với Điền Bất Dịch:

-Xem ra Linh Nhi tu hành có tinh tiến.

Điền Bất Dịch khẽ cười, tuy không nói gì, nhưng vẻ mặt rất phấn chấn.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Diễn biến của kỳ đại hội

Lúc ấy Điền Linh Nhi đã bay đến loi đài, dừng cách Thân Thiên Đầu chừng một trượng, vòng tay nói:

-Mong Thân sư huynh chỉ giáo.

Thân Thiên Đầu thấy Điền Linh Nhi dụng pháp bảo ngư đài, lại thấy pháp bảo ấy ráng quang chớp chớp, tiên khí bùng bùng, chắc là Hổ Phách Chu Lăng nổi tiếng của trưởng lão Tô Như bên Đại Trúc Phong, cũng là thứ mà ân sư y đã dặn hễ gặp phải cẩn thận đối phó. Y không dám chậm trễ, liền vòng tay đáp:

-Mong được Điền sư muội thủ hạ lưu tình.

Nói đoạn, y lùi lại một bước, tay phải dẫn kiếm quyết, bật lên một thanh tiên kiếm dài ba thước, toả ánh xám mờ, hoành lên trước thân mình.

Dưới đài Tô Như cau mày, khe khẽ nói với Điền Bất Dịch:

-Thanh kiếm này có thuộc tính giống Hổ Phách Chu Lăng của Linh Nhi, đều thuộc Thổ trong ngũ hành, thế này thì đành phải xem hai đứa chúng nó ai tu luyện cao thâm hơn.

Điền Bất Dịch mỉm cười, nói:

-Trong các pháp bảo thuộc Thổ của Thanh Vân Môn, có thứ nào vượt nổi Hổ Phách Chu Lăng của muội? Theo ta thấy, thanh kiếm kia còn kém Hổ Phách Chu Lăng của muội đến mười vạn tám ngàn dặm.

Tô Như khẽ gật:

-Chi giỏi nói linh tinh.

Lúc này trên đài giống lên một hồi chuông, trận đấu giữa Điền Linh Nhi và Thân Thiên Đầu chính thức bắt đầu.

Điền Linh Nhi tỏ rõ tuổi trẻ có sức mạnh, tiếng chuông vừa dứt là tay đã trở về phía trước, trong nháy mắt ráng tà nhoang nhoáng, nhanh như chớp động, Hổ Phách Chu Lăng cuộn gió, thổi đến rất cả mặt, xông thẳng vào Thân Thiên Đầu.

Thân Thiên Đầu chẳng ngờ Điền Linh Nhi nói đánh là đánh, trông thấy Hổ Phách Chu Lăng chớp mắt đã lao đến nơi, y lùi vội hai bước, song thủ rung lên, tiên kiếm loé sáng nghênh đón.

Ráng đỏ và ánh xám đụng nhau giữa đài, chỉ nghe bình một tiếng, Điền Linh Nhi và Thân Thiên Đầu cùng lắc lư, nhưng vẫn đứng vững, còn hai món pháp bảo thì gườm nhau giữa không trung.

Dưới đài, Điền Bất Dịch cau mày, Tô Như cũng kinh ngạc:

-Í, Thân Thiên Đầu tu hành cũng không tệ đâu.

Cùng lúc ấy, bọn đệ tử Triều Dương Phong đồng thanh hò lên:

-Hay quá!

Tiếng hò của hơn một trăm cái mồm, quả nhiên không phải tầm thường, lập tức át bặt đi tiếng la khen ngợi của mấy người bên Đại Trúc Phong, lão lục Đỗ Tất Thụ hừ một tiếng, nói:

-Thế này chả phải là ồn ã quá ư? Có khác gì đấu võ hòng không?

Lúc ấy trên lôi đài, hai thứ pháp bảo lại gườm nhau thêm một lúc, không phân cao hạ, đồng thời quay về với chủ nhân, Thân Thiên Đầu đáp theo thất tình, mặt mày nghiêm trang, miệng lẩm nhẩm, rồi hét to:

-Nhanh!

Thanh tiên kiếm ánh xám của y từ giữa không trung vọt lên trời, rồi nhanh như chớp, bỏ thẳng xuống đỉnh đầu Điền Linh Nhi, kiếm chưa chạm đất, chỉ thấy vạt áo Điền Linh Nhi phơ phất bay, bốn bề nổi gió lớn.

Điền Linh Nhi không hề bối rối, cũng không mảy may muốn thoái lui, tay trái đón Hổ Phách Chu Lăng đang bay trở lại, rồi phất lên đỉnh đầu, lập tức ráng tà dần như sa mông, Hổ Phách Chu Lăng thoát trái rộng ra nhiều lần, dẹt thành một tấm bình phong trên đỉnh đầu. Nói thì chậm chứ diễn biến lại quá nhanh, Thân Thiên Đầu mặt mày nghiêm trọng, thanh tiên kiếm bỏ xuống một lần nữa, va phải ráng tà, keng, màn đỏ lay động, nhưng vẫn vô sự bình an.

Tô Như lúc này mới thở phào, khe khẽ nói với Điền Bất Dịch:

-Con bé Linh Nhi này, vẫn còn huênh hoang quá.

Điền Bất Dịch hừ một tiếng, lắc đầu.

Tiên kiếm ánh xám của Thân Thiên Đầu sau đòn tấn công vô hiệu, lại bật lên. Không chậm trễ, Hổ Phách Chu Lăng cũng chớp động, rồi trương dài ra gấp mười lần. Điền Linh Nhi khẽ hô, dải lụa đỏ từ hình dáng mềm mại, chợt biến thành một cây gậy lớn rất dài, phóng thẳng ra, một đầu nắm trong tay Điền Linh Nhi.

Người xem dưới đài xôn xao, thốt lên ngạc nhiên không ngớt.

Điền Linh Nhi nhanh nhẹn vung tay phải, cây gậy lớn vạch vút một đường trong khoảng không, giáng thẳng xuống đầu Thân Thiên Đầu.

Thân Thiên Đầu cau mày, sắc mặt nghiêm trọng, lúc này tiên kiếm lại bay trở về tay, y nghiêng chặt rằng, tay phải nắm chắc tiên kiếm, tay trái co duỗi, mắt nhìn cây gậy to sắp giáng xuống đầu. Người dưới đài đều nín thở. Thốt nhiên một tiếng vang lớn, sàn đấu phía trước vốn lát gỗ phẳng bỗng vỡ nát, chỉ thấy năm, sáu tảng nham thạch đột nhiên phá đài bay ra, chắn trước mặt y.

Phía dưới, Điền Bất Dịch và Tô Như đều biến sắc, trong khi đó, thủ tọa Thương Chính Lương của Triều Dương Phong thì gắt gât đầu.

Chỉ nghe vang lên rầm rầm, cây gậy nhoang nhoáng ráng tà và nham thạch va mạnh vào nhau, tức khắc bụi đất bay tung, mịt mù khắp lối đài. Điền Linh Nhi thấy người chấn động, không thể phá nổi Ngự Nham Thuật vững vàng của đối phương, Hồ Phách Chu Lăng đội ngược trở lại.

Bụi đất còn chưa lắng xuống, Thân Thiên Đầu mặt đã hơi tái đi, nhưng không ngừng nghỉ, y rộng to, thân hình phiêu phát bay lên trên đồng nham thạch, hai tay cùng nắm lấy chuỗi kiếm, ánh xám loé rực, rồi đâm pháp vào lòng nham thạch cứng rắn, thể như chẻ tre.

"Rắc rắc rắc!"

Mấy tiếng rạn vỡ, dừng đục mà khàn đặc vang lên. Điền Linh Nhi biến sắc mặt, chỉ thấy đất dưới chân rung chuyển không ngừng, đột nhiên lại mấy tiếng động lớn, ván gỗ nơi cô đang đứng gãy vụn, giữa những tiếng rầm rầm, vô số đá to và sắc cạnh vọt ra. Chỗ đứng ấy chỉ còn là một đám toi bời tan nát.

"Á!" Trương Tiểu Phàm ở dưới la lên thất thanh, rồi tức khắc ngậm chặt miệng, thấy phụ phụ Điền Bất Dịch cũng trở nên nghiêm trọng, Tô Như còn thêm vẻ căng thẳng. Ngược lại, đệ tử Triều Dương Phong thì khen ngợi âm ỹ, vỗ tay rào rào.

- Thân sư huynh, giỏi quá!

- Thật lợi hại!

- Chắc thắng rồi!...

- Hay lắm, thân sư huynh

Tiếng hò la dập dồn, lối đài vẫn cứ mịt mù bụi đất, rất khó nhìn rõ. Thân Thiên Đầu đứng sừng sững trên đồng nham thạch cao cao không có vẻ ung dung một chút nào, hai mắt y tròn tròn, kỹ càng ngó tìm bốn phía. Quả nhiên, chỉ giây lát sau, trong đám bụi đất mờ mịt trên đồng đá ở đằng trước, ráng tà nháng lên, nhảy mắt ánh sáng bùng rộ, chỉ thấy Điền Linh Nhi như phượng hoàng lửa bay vút ra, Hồ Phách Chu Lăng di chuyển rõ nhanh, lượn vòng vòng bên mình cô ta.

Điền Linh Nhi vẻ mặt nghiêm trang, cặp mắt hạnh chiếu ra những tia lạnh băng, song thủ cùng nắm pháp quyết, gạt xuống, chỉ thấy Hồ Phách Chu Lăng thoát dưng, rồi như một con rắn độc xuyên thẳng vào lòng đất, hùng hục rúc vào đám nham thạch cứng chắc kia.

Thân Thiên Đầu tái mét mặt, không kịp nghĩ ngợi gì, vội bay vút về sau. Quả nhiên ngay nơi y vừa rời khỏi, Hồ Phách Chu Lăng vốn trông như con rắn độc, liền chui vọt lên như con rồng đỏ không lồ, chỗ Thân Thiên Đầu vừa đứng giờ toàn cát bay đá chạy, phá thành một cái lỗ lớn, thanh thế hung mãnh, làm người ta rùng mình.

Điền Linh Nhi đang lơ lửng trên không, hai tay bắt thành hình hoa lan, giao chéo trước ngực, miệng hô: "Trời!"

Hồ Phách Chu Lăng khê ngừng, rồi một tiếng lanh lảnh vang dội, ráng tà đại thịnh, gặp gió trái mải ra, trong chớp mắt không biết là dài thêm bao nhiêu lần, phủ kín trời, lao đi cực nhanh, lúc cuộn tròn lên, lúc luồn xuống dưới, lại phá đất chui ra, muôn vạn dải nhỏ lao đến Thân Thiên Đầu, vây y vào giữa.

Mấy người trong Đại Trúc Phong bắt giác đưa mắt nhìn nhau, hai năm trước khi đấu với Lâm Kinh Vũ, Điền Linh Nhi đã dùng đến phép Trời này, hôm nay xem ra, uy thế của nó lớn thêm rất nhiều, ngập ăm ắp cả trên trời dưới đất, chỉ không biết Thân Thiên Đầu so với Lâm Kinh Vũ năm đó thì thế nào?

Điền Linh Nhi niệm chú, Hồ Phách Chu Lăng liền biến thành một quả cầu đỏ cực lớn, bóp dần vào, loáng thoáng qua khe hở, lẫn trong ráng tà, lò mò còn trông thấy ánh xám, xem ra Thân Thiên Đầu vẫn kiên cường chống đỡ, khiến hàng lụa đỏ giảm đôi chút tốc độ, nhưng rồi nó vẫn cứ bóp vào với một sức mạnh không thể kháng cự.

Dưới đài một bầu tịch mịch, đệ tử Triều Dương Phong nín khe, căng thẳng ngó lên quả cầu lớn màu đỏ trên đài, ai cũng biết, nếu không chặn được áp lực của thứ tiên gia pháp bảo này thì hậu quả sẽ ra sao.

Lụa đỏ giờ đã thu vào chỉ còn độ sáu thước, ráng tà rực rỡ, đè bẹp hoàn toàn ánh xám, thi thoảng văng ra tiếng bóp răng rắc. Lúc này không ai còn nhìn thấy bóng Thân Thiên Đầu đâu nữa, Điền Linh Nhi thì vẫn lơ lửng trong không trung, khuôn mặt hồng hồng, hai tay trái phải đang nắm pháp quyết hoa lan rung khe khẽ.

Lát sau, Hồ Phách Chu Lăng lại từ từ ép vào thêm một thước, mọi người căng thẳng đến mức nghẹt thở, chính lúc ấy, chợt nghe một tiếng hét "Á", rồi Thân Thiên Đầu thể như mảnh hổ, tay cầm kiếm phá cầu lụa xông ra, có điều sắc mặt đã tái mét.

Đệ tử Triều Dương Phong hoan hô như sấm động, nhưng thủ tọa Thương Chính Lương thì nhắm mắt thờ dài, còn phụ phụ Điền Bất Dịch ngồi bên kia thì

mim cười nhìn nhau.

Quả nhiên, đó chỉ là cú giầy giữa cuối cùng của Thân Thiên Đầu, Điền Linh Nhi vọt lên trên không, tay phải khê trở, Hồ Phách Chu Lăng lao đi như mũi tên, đánh tới sau lưng Thân Thiên Đầu. Thân Thiên Đầu lúc này đến xoay mình cũng hết sức khó khăn, chỉ hơi động đậy, không tránh được, bị Hồ Phách Chu Lăng thúc nhẹ một cái, cả người bay vù về phía trước, bình một tiếng, ngã xuống dưới đài.

Bọn đệ tử Triều Dương Phong quá nửa đều xô lại, rồi đột nhiên như á khẩu, lặng ngắt cả. Thương Chính Lương đứng lên, lắc lắc đầu, nói với gã đệ tử đứng bên cạnh:

-Các ngươi còn không mau đi đỡ Thân sư huynh dậy?

Bọn đệ tử Triều Dương Phong lúc này mới vực tỉnh, nhao nhao chạy đến đỡ Thân Thiên Đầu. Điền Linh Nhi thu pháp bảo lại, đi xuống dưới đài, tươi tắn nói với y:

-Đa tạ Thân sư huynh đã thủ hạ lưu tình.

Thân Thiên Đầu liếc nhìn cô ta, cười khỏ:

-Điền sư muội là một kỳ tài trời sinh,ta bội phục, bội phục.

Nói rồi để người bên cạnh dìu đi.

Thương Chính Lương lại gần, ngắm nghía Điền Linh Nhi, rồi bảo phu phụ Điền Bất Dịch cũng vừa đi tới:

-Điền sư huynh, đệ tử tuổi còn nhỏ, nhưng tu chân lại có tư chất thiên phú thế này, quả thực làm người ta phải ngưỡng mộ, và ao ước không thôi

Điền Bất Dịch có vẻ đắc ý, nhưng miệng chỉ cười bảo:

-Đã Quá khen, quá khen rồi.

Thương Chính Lương cười trừ, Điền Bất Dịch chẳng nói năng thêm nữa, quay mình trở về. Lúc ấy Điền Linh Nhi đã chạy đến với mấy đệ tử Đại Trúc Phong, lập tức bị mọi người vây chặt lấy. Ai cũng rạng rỡ hân hoan, chỉ tiếc là không thể nói hết được những lời khen ngợi. Điền Linh Nhi vui mừng hớn hở, Trương Tiểu Phàm cũng cười chúc mừng cô rồi lảng lảng đi ra chỗ khác. Thấy phu phụ Điền Bất Dịch lại gần, Điền Linh Nhi ủa tới bên mẹ, kéo tay bà cười:

-Sao mẹ, thấy con lợi hại không?

Tô Như lờm một cái, cuối cùng vẫn phải bật cười:

-Lợi hại, lợi hại!

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Di Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Trận Đấu Đầu Tiên Tại Đại Hội

Ngày hôm sau...

Ánh mặt trời ban sớm ửng oải tia ra khắp Vân Hải, đệ tử Thanh Vân Môn lại tập trung đến quảng trường như buổi đầu, tiếp tục chứng kiến kỳ đại thí Thất Mạch Hội Võ một giáp mới có một lần.

Người của Đại Trúc Phong đứng trước tấm bảng ngày hôm qua, thấy một nửa danh sách đã bị gạch bỏ, bên cạnh tên Trương Tiểu Phàm, đã hiện lên đối thủ hôm nay: Sở Dự Hồng. Dù tự tin nhưng Tiểu Phàm vẫn hỏi Tổng Đại Nhân:

-Tổng Sư huynh gã Sở Dự Hồng này thế nào vậy

Tổng Đại Nhân nhú mày lắc đầu đáp:

-Ta cũng không rõ, chưa nghe tên bao giờ, trên bảng chỉ thấy ghi hần là đệ tử của Triều Dương Phong, còn đạo hạnh thì ta không rõ, nhưng với thân tiềm tàng của đệ chẳng lẽ còn phải sợ cậu ta.

Lúc này Đỗ Tất Thư mới nói:

- Hay chúng ta cược xem sư đệ sẽ thắng trong bao lâu

- Được Được, ta bắt năm nút sư đệ thắng trong 2 chiêu

Mọi người đồng thanh nói. Lúc này Điền Bất Dịch và Tô Như đi lại, chúng đệ tử Đại Trúc Phong tiến lên đón, Điền Bất Dịch nhìn suốt lượt, nói:

-Hôm qua các con thể hiện rất tốt, nhưng hôm nay đã là vào vòng hai, những người còn lại hầu như đều là tinh hoa của các chi phái, các con phải hết sức cẩn thận.

-Vâng sư nương.

Lúc này Tô Như mới nhìn Tiểu Phàm rồi nói:

-Tiểu Phàm con không nên để lộ quá nhiều thực lực, nếu không bất quá chỉ nên suất ra năm phần công thực để tránh các sư thúc sư bá dị nghị con hiểu không.

-Vâng con đã ghi nhớ.

Tiểu Phàm cười nhẹ rồi đạp chân đã đến què chần nơi cậu thi đấu chào trưởng lão râu tóc bạc phơ phiêu diêu nhẹ nhàng Tiểu Phàm lơ lửng hìn ánh mặt trời ban mai đang chiếu sáng Thông Thiên Phong vàng triều dương mới chớm đang dần nhô lên, ánh sáng ôn nhu đáng chiều rọi lên bóng hình cô đơn của cậu. Tiểu Phàm thoát cảm thái hai năm trước ở thế giới thật cậu bị chính người mình thương yêu nhất phản bội rồi đến nơi này cậu đang thay đổi toàn bộ cục diện chẳng. Đúng là nhân sinh mị mị chẳng thể nói trước được ngày mai.

"coong", tiếng chuông ngân vang báo hiệu cuộc tỷ thí bắt đầu Tiểu Phàm lên tiếng:

-Đệ tử Đại Trúc Phong Trương Tiểu Phàm mong Sở Sư huynh chỉ giáo

Sở Dự Hồng cười mỉm nói:

- Không dám, không dám. Mời.

Rồi Sở Dự Hồng bắt kiếm quyết Thiêu Dương kiếm tung bay trong gió tự tin bay đến trước mặt Tiểu Phàm tính dùng một chiêu để đã bại Tiểu Phàm nhưng cậu đã đoán sai thực lực của Tiểu Phàm rồi. Lúc này Tiểu Phàm mới nhẹ nhàng lại phiêu đảng gương mặt lạnh như mặt băng làm người ta phải rét nhẹ nhàng dùng hai ngón tay hóa chỉ lực nhẹ nhàng gạt bỏ mọi đường kiếm mỹ mãn của Sở Dự Hồng. Chỉ thấy Sở Dự Hồng đã bắt đầu thở nhiều hơn trán đã lấm tấm mồ hôi rơi, mọi người chứng kiến ai cũng bất ngờ tuy ở Triều Dương Phong Sở Dự Hồng không phải là đệ nhất nhưng cũng là cao thủ của chi phái, ấy vậy mà giờ đây mọi sở học của cậu hầu như vô dụng trước thân pháp quý mị của Tiểu Phàm. Tiểu Phàm dùng vô ảnh cước nhẹ nhàng tránh né cốt muốn xem Sở Dự Hồng Tu vi đến đâu nhưng được một lúc cậu bỗng tập trung tinh lực tay phải bất pháp quyết khí thể đột nhiên bùng nổ làm tất cả mọi người ngơ ngác còn Sở Dự Hồng thì vội vã kêu gọi Thiêu Dương kiếm quay lại rồi lập ra một tầng phòng hộ đột khí thể qua đi mọi người nhìn lại Sở Dự Hồng đã rơi đài mất rồi, khoe miệng vẫn còn vương huyết tích. Mọi người đỡ cậu dậy rồi đưa đi Tiểu Phàm cũng nhẹ nhàng phiêu lãng đi về phía đám người Đại Trúc Phong mọi người ai cũng mỉm cười nhìn cậu. Lúc này lão lục chạy nói:

- Thế lúc này đệ thắng trong bao nhiêu chiêu thức.

- Đệ chỉ mới vận công thôi.

- Vậy là không ai thắng nhé

Mọi người cười xòa, lúc này Người của Đại Trúc Phong giờ đến tụ tập dưới đài què Khôn, xem Tổng Đại Nhân, người cuối cùng trong ngày hôm nay thi đấu. Trên đài, Tổng Đại Nhân và đối thủ đang kịch chiến, tiên kiếm Thập Hổ như hoá ra vô số hổ to hung tợn trong không trung, phát ra tiếng vang làm đất chuyển núi rung, kiếm nào cũng phách thẳng vào đối thủ, hoàn toàn chiếm được ưu thế.

Ngày tiếp theo, Thất Mạch Hội Võ sẽ chỉ còn 16 người dự đấu, trong đó, thật vượt xa sự dự liệu của nhiều người, Đại Trúc Phong vốn thoi thóp từ xưa tới nay lại chiếm đến ba chỗ, hơn hẳn tất cả các kỳ đại thí trước. Bất kể nội bộ như thế nào, Điền Bất Dịch ngoài mặt vẫn rất hớn hờ, suốt ngày hôm đó cứ cười ha ha, làm bọn đệ tử phải lả oảo bàn tán.

Đỗ Tất Thư:

-Mọi người xem cái bộ dạng cao hứng của sư phụ kia, cứ hí ha hí hửng!

Ngô Đại Nghĩa:

-Còn gì nữa, đại sư huynh và tiểu sư muội cùng tiểu sư đệ quả thực đã làm lão nhân gia người được mở mày mở mặt!

Hà Đại Trí:

-Nói ra quả là xấu hổ, tiểu sư muội tuổi còn nhỏ, mà chí khí đã vượt xa tứ sư huynh ta đây, sau này tiền đồ thật không thể tiên lượng!

Tiểu Hôi được trả tự do, cao hứng nhảy vọt đi, nhưng không lại bên cạnh Trương Tiểu Phàm, mà lao xuống đất chạy như bay lên phía trước, chỉ mấy

bước đã nhào đến trước mặt hai người đang đi ngược lại, rồi soạt, leo lên mình một người.

Trương Tiểu Phàm ngây sững, ngược mắt nhìn, thấy một cô gái tươi tắn như hoa, đứng lẫn trong mây trắng phiêu diêu, tà áo lay động, bên hông thắt dải lụa hồng, thanh lệ vô song, thì ra chính là Điền Linh Nhi. Lòng Trương Tiểu Phàm thốt trào lên niềm vui sướng, hần mở miệng toan nói, bỗng nhiên máu nóng toàn thân lạnh ngắt đi, lạnh thấu vào tim, bên cạnh Điền Linh Nhi là một nam tử tiêu sái hiên ngang đỉnh đạc, chẳng phải là Tề Hạo thì còn là ai?

Điền Linh Nhi thì giật thót, ngày thường Tiểu Hôi toàn quần quýt với Trương Tiểu Phàm, chẳng ngờ hôm nay đột nhiên đổi tính, lại thân thiết với cô ta, đúng là lạ! Thực ra Điền Linh Nhi cũng rất ưa con khi thông minh lanh lợi, bèn vỗ về nó, rồi mỉm cười:

- Tiểu Phàm, sao lại ở đây?

Tiểu Phàm gương mặt lạnh như băng đáp:

- Đệ cùng bạn đi dạo

Tề Hạo nhìn thấy hai người cũng vòng nói:

- Tăng sư đệ và Trương sư đệ chúng ta lại gặp nhau

Tăng Thụ Thụ cũng đáp:

- Tề sư huynh, chào huynh

Điền Linh Nhi nhìn hai người rồi nói:

- Hai người quen nhau à

Tề Hạo mỉm cười rồi đáp:

- Tăng sư đệ là ái tử của Tăng Thúc Thường sư thúc bên Phong Hồi Phong, gia truyền thi uyên bác, là một kỳ tài địch thủ cả chúng ta trong lần này

Tăng Thụ Thụ cười đáp:

- Tề sư huynh nổi tiếng, đệ tử trẻ tuổi của thanh vân môn điều kính huynh, đệ nào dám vô lễ.

Điền Linh Nhi thấy trong lời nói của Tiểu Phàm không có cảm xúc bèn hỏi:

- Tiểu Phàm đệ làm sao vậy.

Lúc này Tiểu Phàm trả lời:

- Đệ không sao, ngày mai tỷ đấu với lục tuyết kỳ sư tỷ bên tiểu trúc phong người phải cẩn thận đấy.

- Ta biết, riêng chuyện này, Tề sư huynh đạo hạnh cao thâm, lại nhiệt tình vì có chút quan tâm tới ta nên đã hẹn ta ra để chỉ điểm vài chỗ cho trận thi đấu ngày mai.

Tiểu Phàm im lặng một lúc rồi trả lời:

- Sư tỷ ngày mai thượng đại đệ cũng gặp bành sư huynh của Phong Hồi Phong không đến cổ vũ được, sư tỷ cẩn thận.

Điền Linh Nhi hờ hững đáp:

- Không sao, cha mẹ ta đều nói muốn xem ta thi đấu ngoài ra còn có.

Điền Linh Nhi nòng nài nhìn Tề Hạo rồi nói tiếp;

- Tề sư huynh cũng đến nữa, huynh ấy đạo hạnh cao thâm, có huynh ấy chỉ điểm cho ta nhất định sẽ thắng cho xem.

Tề Hạo vội cười nói:

- Điều ấy thì ta không dám chắc

Điền Linh Nhi lườm y một cái bén ngọt, rồi không nhịn được cười òa lên. Tăng Thụ Thụ đứng một bên thấy rõ ánh mắt xám xịt của Trương Tiểu Phàm nhất thời lộ ra một tia khí thế làm Tăng Thụ Thụ bất giác chau mày.

Đêm đã về khuya, trăng lạnh treo cao bên trời.

Vân Hải tịnh không tiếng nói. Một bóng hình cô đơn, khắc khoải dưới ánh trăng suông, vơ vẩn bước mãi, bước mãi, trong mây mù thăm thẳm hư vô.

Hắn vô tình bước chân đến Hồng Kiều, rồi lại đi tới bên đầm nước biếc. Mặt đầm phẳng lặng như gương, sóng không đục đục, bóng sao đầy trời lạc hết vào lòng nước.

Đêm lành cảnh đẹp...

Nhưng người này tựa hồ chẳng hề chú ý đến những thứ ấy, chỉ dờ dẫm bên bờ đầm, nhìn mặt nước, vẻ như đang nghĩ ngợi một sự gì, lâu lắm, thân hình hắn bỗng run rẩy, hai tay nắm chặt, đáng điệu thống khổ.

Sau đó, hắn chậm chậm quay đầu, nhìn sang lùm cây nhỏ âm u bên Hồng Kiều, rồi từ từ đi lại.

Trăng soi lên mặt Trương Tiểu Phàm sâu thẳm.

Có nên không, nếu mãi mãi đứng trong góc tăm tối này, lặng lẽ, ngắm nhìn người ta hạnh phúc, rồi gặm nhấm nỗi đau đớn riêng mình!

Từ xa hình như vọng lại tiếng bước chân.

Bóng âm u im lìm ngủ mãi trong dải cây nhỏ.

“Muộn thế này rồi, chương môn sư huynh còn gọi bọn ta đến đây làm gì?” Cùng với tiếng nói, sáu bóng người xuất hiện, Trương Tiểu Phàm ẩn vào bóng tối, kinh ngạc, đó là thủ tọa sáu chi phái, không kể Thông Thiên Phong, Điện Bất Dịch cũng có mặt, người vừa nói chính là Thương Chính Lương thủ tọa Triều Dương Phong.

Thương Tùng Đạo Nhân đi đầu đáp:

-Nghe nói hôm nay chương môn sư huynh đã dùng Thông Linh Thuật để thử với linh tôn, chắc là có phát hiện, muốn chúng ta đến thương nghị.

‘Linh Tôn’ Thủy Kỳ Lân là linh thú trấn sơn của Thanh Vân Môn, quan hệ rất lớn, mọi người nghe vậy đều im lặng không nói gì nữa, nét mặt ngưng trọng, giây lát sau bóng họ khuất dần.

Đội mây cao nhân đi được một lúc lâu, Trương Tiểu Phàm mới dám ra khỏi lùm cây nhỏ, lơ đãng nhìn sang cái đầm biếc, chỉ thấy mặt nước vẫn tĩnh lặng như thường, linh tôn chắc đã ngủ yên dưới đáy.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Di Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Vòng Ba Của Đại Hội

Hắn ngừng đầu đắm đắm nhìn trăng lạnh treo cao, đang định quay về, bỗng lại thò tay vào bọc lấy thanh nhiếp hồn bỗng đen đúa đó ra. Những lời Tăng Thụ Thụ nói hồi ban ngày làm hắn suy nghĩ liệu có phải hắn làm lộ gì không, kinh nghi bất định, nhưng giờ đây đầu hắn hoàn toàn chẳng có ý niệm gì khác, ngoài hình ảnh Linh Nhi sư tỷ và Tề Hạo đứng sánh đôi.

Lòng hắn vốn đau như muối xát, nhưng đến lúc này, chợt đổi ra hững hờ, rỗng không, hình như ba hồn bảy vía đã tan biến đi đâu mất.

Hắn chậm chậm đưa thanh Thiêu Hoả Côn lên, dưới bề mặt đen thẫm, có thể thấy rõ từng gân nhỏ li ti màu đỏ, y như mạch máu, chạy khắp trên thân gậy, chạy lên cả hạt châu gắn nơi đỉnh đầu. Vận thiên thư thôi thúc Nhiếp Hồn Bổng từng đợt từng đợt khí tức hắc ám như vỡ bờ lan tỏa toàn bộ Thông Thiên làm tất cả đệ tử cùng các trưởng lão đều phải thức giấc, lúc này các thủ tọa đang nghĩ ngợi ở chỗ xa cũng cảm nhận được khí tức hung ác này làm ai cũng biến sắc, chẳng lẽ ma giáo lại dám tấn công mọi người vội vã thức dậy khoát vội quần áo rồi vận pháp bảo bay đi Trương Tiểu Phàm cảm ứng được có nhiều khí tức đang đến nên thu hồi khí tức dùng vô ảnh ước cùng quý ảnh bộ phiêu diêu đi mất mọi người khi đến nơi chỉ còn lại những vệt đen của hắc ám, đám thủ tọa đến nơi đều nhều mày suy đoán chân thân của đám khí tức này.

Hôm sau, Thất Mạch Hội Võ của Thanh Vân Môn bước vào vòng thứ ba.

Mười sáu đệ tử, vừa vận chia đều ra tám lối đài, thi đấu cùng một lúc. Trong ba người của Đại Trúc Phong, thì Trương Tiểu Phàm thi ở đài què Khảm, Tổng Đại Nhân ở đài què Ly, Điện Linh Nhi ở đài què Càn, chính là đài to nhất, nổi bật nhất, đấu với Lục Tuyệt Kỳ.

Theo cách nói của Tăng Thụ Thụ, người bạn mà Trương Tiểu Phàm mới quen biết được có ba ngày nhưng đã trở nên hết sức thân thuộc, ngay ở việc sắp xếp lối đài, mấy lão già trong Thanh Vân Môn cũng tỏ ra rất có vấn đề.

Căn bản là trận đấu giữa Lục Tuyệt Kỳ và Điện Linh Nhi vốn đã thu hút nhiều người, Lục Tuyệt Kỳ với thanh Thiên Gia thì khỏi phải nói, mấy ngày nay đám đệ tử trẻ tuổi hề thấy nàng lên đài thi đấu, là lại quây kín lớp ngoài lớp trong, đến nước cũng không lọt. Còn Điện Linh Nhi của Đại Trúc Phong thì vốn nổi danh từ lâu, hai ngày nay càng đại hiển thân thủ, liên tiếp khắc chế được cường địch, ai nấy đều chú ý, lại thêm dung mạo cũng xinh đẹp, cũng rực rỡ như Lục Tuyệt Kỳ, những kẻ hiếu sự đều xi xào bàn tán.

Họ là hai nữ đệ tử xuất sắc nhất trong vòng một trăm năm nay ở Thanh Vân Môn, hôm nay gặp nhau, kẻ là quá sớm, trong hàng trường bối có người tò về tiết rở, nhưng đám đệ tử trẻ tuổi thì ai cũng mừng rỡ nhảy cẫng lên, từ sớm đã đến đài què Càn vậy kín như nầm

Tổng Đại Nhân và Trương Tiểu Phàm đứng trước mặt Điền Bất Dịch, chào biệt lão, Điền Bất Dịch nhìn Tổng Đại Nhân bảo:

-Hôm nay đối thủ của con là Thường Tiễn bên chi chính, người này tính tình kiên nhẫn, tu đạo nhiều năm, khả năng phòng ngự rất tốt, hoàn toàn trái ngược với tiên kiếm Thập Hồ mà con tu luyện, phải cẩn thận đó!

Tổng Đại Nhân cung kính đáp:

-Vâng, sư phụ.

Trương Tiểu Phàm giật mình, cảm thấy cái tên này hình như rất quen tai, nghĩ một lúc mới nhớ ra đó chính là người đã dẫn hắn và Lâm Kinh Vũ lên Ngọc Thanh Điện năm năm về trước, khi hắn thượng sơn lần đầu tiên. Nhớ đến đây, hắn bất giác lại hoài niệm Lâm Kinh Vũ, nghe nói giờ này hôm qua người bạn thân đã thắng trận thứ hai, thực lực xuất chúng, được coi như một nhân tài, tiếc là hắn không rồi để chạy qua chúc mừng.

Điền Bất Dịch đưa mắt nhìn sang Trương Tiểu Phàm bên cạnh Tổng Đại Nhân, gã tiểu đồ đệ xuất sắc hơn tượng tượng đang cúi đầu đứng đó, không hề một tiếng. Điền Bất Dịch cau mày bảo:

-Lão thất, con cũng phải cẩn thận, ra tay vừa phải là được, đừng để bị thương là được rồi!

Trương Tiểu Phàm giật mình, nhưng người bên cạnh không nhận ra cảm giác nội tâm của hắn, hắn chỉ khe khẽ đáp:

-Vâng, sư phụ!

Tổng Đại Nhân dời mắt về phía xa, nói với Điền Bất Dịch:

-Sư phụ, không còn sớm nữa, con và tiểu sư đệ đi đây!

Điền Bất Dịch gật đầu, Tô Như cũng mỉm cười:

-Chú ý cẩn thận!

Tổng Đại Nhân ứng tiếng, cùng Trương Tiểu Phàm chen ra ngoài vòng người, trên đường đi, y lơ mơ cảm thấy hôm nay tiểu sư đệ hình như hơi lạ, âm thầm lặng lẽ khác hẳn ngày thường, bèn hỏi Trương Tiểu Phàm:

-Tiểu sư đệ, sao chẳng nói gì cả, có phải là không khỏe hả

Trương Tiểu Phàm liếc nhìn đại sư huynh, gượng cười, nhưng không trả lời.

Tổng Đại Nhân cười mở bảo:

-Đệ đừng nghỉ ngơi nhiều, đừng quá xem nặng chuyện tình cảm.

-Đệ biết.

Trương Tiểu Phàm ứng tiếng, lòng âm thầm tự nhủ:

-Bọn họ chẳng hề để ta vào mắt.

Trương Tiểu Phàm khẽ thở dài rồi bước về chỗ mình thi đấu.....Lòng nặng trĩu bước chân nặng nề từng hình ảnh cứ chạy qua đầu óc phải chăng là do cổ thân thể này phát ra.....khẽ thở hắt ra rồi lên đài mọi người đều nhìn cậu với ánh mắt hiếu kỳ cậu đột nhiên cảm thấy chán ghét rồi nhìn về phía đối thủ.

"coong" tiếng chuông vang lên Trương Tiểu Phàm vòng tay lại:

-Đệ Tử Đại Trúc Phong Trương Tiểu Phàm, mong sư huynh xuất hết toàn lực

-Đệ Tử Phong Hồi Phong Bành Xương, mong sư đệ thủ hạ lưu tình

Bành Xương vừa nói hết câu đã rút kiếm bất pháp quyết tiếng lên vì cậu đã nghe sơ qua về thực lực của vị sư đệ này nên phải tốc chiến tốc thắng. Tiểu Phàm Ung dung bất pháp quyết xích điểm nhẹ nhàng bay ra sáng rực làm vị trưởng lão đang ngồi ở trên ghế cũng phải bật dậy, lão không ngờ Điền Bất Dịch lại truyền xích điểm cho y. Mọi người cảm giác nóng rất vội lui lại thêm vài bước chân, lúc này trên đài Tiểu Phàm chỉ cười nhẹ nhàng dẫn động vạn kiếm quy tông thức thứ nhất huyền nguyên thức, hàng ngàn ánh kiếm lơ lửng giữa không gian, ngay lúc này tại thời điểm này mọi người trở mắt ra vì cứ ngỡ đây là Tru Tiên Kiếm Trận trong truyền thuyết ư, Bành xường thì đang hứng chịu áp lực không lồ thất khiếu bắt đầu chảy máu, "ầm" Bành Xương không chịu nổi uy áp đó nên bị đánh bay khỏi võ đài trên người chỉ chít vết thương thất khiếu chảy máu thật thảm hại. Trương Tiểu Phàm nhẹ nhàng đi về phía chỗ Điền Linh Nhi và Lục Tuyết Kỳ đang thi đấu. Còn Bành Xương thì được mọi người đưa đi chữa thương, trên tay Tiểu Phàm vẫn cầm Xích Diễm đang rực cháy

Chương 16: Vòng bốn của đại hội

Hôm sau mặt trời nhô lên như thường, người của đại trúc phong đến quảng trường tám lối đài chỉ còn 4 Tiểu Phàm hôn nay thì đầu ở đài phía tây đứng trên đài là thường tiến vẫn đang nhìn đồng người Đại Trúc Phong đi lại bái chào các trưởng lão rồi cậu vọt lên đài:

- Đệ Tử Đại Trúc Phong Trương Tiểu Phàm, Mong Thường sư huynh ra hết sức mình.

-Đệ Tử Thông Thiên Phong Thường Tiến, Mời sư đệ, mong sư đệ xuất thủ toàn tâm.

Tiểu Phàm không nhiều lời Xích Diễm rực cháy tỏa ra khí tức hùng hồn từ những người ở Đại Trúc Phong đến những trưởng lão rồi đệ tử của Thông Thiên Phong ai cũng không ngờ. Lúc này Tiểu Phàm đột nhiên đọc pháp quyết "Cửu Thiên Huyền Sát, Hóa Vi Thần Lôi, Hoàng Hoàng Thiên Uy, Dĩ Kiếm Dẫn Chí"

Trong phút chốc cả bầu trời vốn trong xanh đột nhiên đen kịt, mây kéo đến ùn ùn kèm theo là tiếng sấm vang dội rạch ngang bầu trời, cuồng phong gào thét âm ỉ. Trên thượng đài phía xa các thủ tọa đều đứng lên Đạo Huyền chân Nhân giọng run run nói:

- Đây chẳng phải "Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết". Diên sư đệ quả là có người đệ tử xuất chúng.

Mọi người ai cũng có suy tư riêng, lúc này Thường Tiến đã mặt mày biến sắc thật không ngờ hôm nay cậu phải đối mặt với một địch thủ cường đại như vậy. Tiểu Phàm ung dung đứng giữa thiên địa mặt không một chút cảm xúc cứ như thời gian đang quay chậm lại người thanh niên trẻ đó anh tuấn mà tiêu sái nhẹ nhàng lại ung dung cứ như thiên địa này chỉ còn mình cậu. Một kiếm này bỏ xuống thiên địa rung rẩy Thường Tiến vừa mới trải qua trận chiến kịch liệt hôm qua hôm nay vẫn chưa hồi phục hết vậy mà giờ phải đối mặt với Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết thật vất vả, một kiếm bỏ xuống Thường Tiến bị bắn bay xuống đài chấm dứt cuộc tỷ thí ở đây, mọi người vẫn chưa hết bàng hoàng khi mà người thắng là Tiểu Phàm một chiến thắng quá nhẹ nhàng cho cậu ta. Tiểu Phàm nhẹ nhàng đi về phía sư phụ sư nương gương mặt chỉ nhàn nhạt không biểu lộ cảm xúc trong ánh mắt thì lạnh giá như băng.

Trương Tiểu Phàm trải qua ngày hôm ấy trong ánh mắt lạ lùng của người xung quanh, các đệ tử Thanh Vân khi đi qua hẳn đều ngó kỹ hơn bình thường, tưởng như hẳn là một thứ kỳ trân dị thú gì không bằng. Giữa khi ấy, kết quả thi đấu cũng đã có rồi, Trương Tiểu Phàm may mắn cùng Tề Hạo, Lục Tuyết Kỳ, Tăng Thư Thư xếp vào hàng tứ cường.

Tề Hạo vốn là người có nhiều khả năng đoạt giải quán quân, Lục Tuyết Kỳ mấy ngày nay nhân khí đình thịnh, nhưng Tăng Thư Thư và Trương Tiểu Phàm mà cũng đứng vào nhóm bốn người mạnh nhất thì thật là vượt ra ngoài dự liệu của hầu hết các trưởng lão trong Thanh Vân Môn. Lâu nay, Tăng Thư Thư với thân phận là con trai duy nhất của Tăng Thúc Thường, tuy được công nhận là tuổi trẻ tài cao ở Phong Hồi Phong, nhưng chẳng có danh tiếng mấy trong toàn môn phái, lần này qua ải chém tướng, đạo pháp tinh diệu, làm người ta phải loá mắt mà nhìn theo. Nhưng so ra, Trương Tiểu Phàm đứng trong hàng bốn người là có nổi bật nhất khi mà đột nhiên quật cường đến vậy.

Trên lối đài, bốn người bọn họ đứng sắp hàng, trước mặt là chương môn Đạo Huyền Chân Nhân và thủ tọa Long Thủ Phong Thương Tùng Đạo Nhân. Khuôn mặt Đạo Huyền Chân Nhân vẫn gằn nộ cười, chẳng nhận thấy ông ta có vẻ gì là không hài lòng về sự sút kém ngoài tưởng tượng của đệ tử chỉ chính trong kỳ đại thí này.

Dưới đài, gần một nghìn người của Thanh Vân Môn đứng vây quanh, ngồi hàng đầu là thủ tọa và trưởng lão của các chi phái. Tô Như nhìn lên đài, khẽ bảo Điền Bất Dịch:

- Tiểu Phàm có vẻ không được khỏe nhỉ.

Điền Bất Dịch hừ một tiếng, không nói năng gì. Trước ánh mắt chăm chăm của mọi người, thê tử lão nhìn ra, thì sao lão lại không nhìn ra, bốn người trên đài, Tề Hạo tiêu sái đường hoàng, Lục Tuyết Kỳ lạnh lẽo băng sương, Tăng Thư Thư tươi tắn đình đạc, duy chỉ có Trương Tiểu Phàm không một tiếng nói không còn trên môi những nụ cười lúc trước.

Đạo Huyền Chân Nhân nhìn bốn người, khoé miệng lướt qua nụ cười, rồi xoay mình nói vọng xuống dưới đài:

- Thừa các vị, cho đến ngày hôm nay, Thất Mạch Hội Võ đã chọn ra được bốn đệ tử hàng đầu, thiên tư hơn người, đạo pháp tinh diệu, đúng là anh hoa của Thanh Vân Môn chúng ta, sẽ gánh vác trọng trách phát dương quang đại ngày sau của bản phái. tất cả mọi người đều hoang hồ, ai cũng chăm chú về Lục Tuyết Kỳ và Trương Tiểu Phàm đây là hai người nổi nhất khi mà họ đều là những người cực kỳ trẻ tuổi, một người cảm thiên gia một người cảm Xích Diễm trông thật oai hùng. Đạo Huyền Chân Nhân mỉm cười rồi nói:

- Ta cũng chẳng có gì cần nói nữa, Thương Tùng sư đệ, đệ nói đi!

Thương Tùng Đạo Nhân gật đầu, ngoảnh xuống dưới đài, sang sang nói:

-Ngày mai tỳ thí, Tề Hạo Long Thù Phong gặp Tăng Thư Thư Phong Hồi Phong, Lục Tuyết Kỳ Tiểu Trúc Phong gặp Trương Tiểu Phàm Đại Trúc Phong...

Thương Tùng vẫn tiếp tục nói, ánh mắt mọi người đều dồn cả vào ông ta, Trương Tiểu Phàm lúc này mới liếc mắt một cái rồi thôi. Đêm đã về khuya.

Trương Tiểu Phàm trần trở không tài nào ngủ được, con khi Tiểu Hồi ở bên trọn to đôi mắt, chớp chớp nhìn hắn, về phần các sự huynh của hắn tất cả đều đã ngáy vang, ngay cả Đại Hoàng, lúc này cũng đã nằm sấp trên mặt đất ngủ say.

Ánh trăng loang loáng như nước, rơi vào từ phía cửa sổ, lung linh trên mặt đất, như sương như tuyết.

Trương Tiểu Phàm khe khẽ bò dậy, Tiểu Hồi lập tức chui tọt vào trong lòng hắn, Trương Tiểu Phàm ôm lấy nó, xoa xoa đầu nó, bước ra bên ngoài.

Hành lang trống trơn, không một tiếng người.

Hắn kín đáo cười khổ, từ sau khi đến Thông Thiên Phong, hắn gần như không có một đêm nào được ngủ yên ổn, nghĩ đến ngày mai phải tỳ thí với Lục Tuyết Kỳ, trong lòng hắn đột nhiên thấy căng thẳng không sao diễn tả được.

Thế rồi vào lúc này, con khi Tiểu Hồi trong lòng hắn bỗng nhiên ngộ ngộ một cách bất an, Trương Tiểu Phàm nhìn nó, chỉ thấy dưới ánh trăng, đôi mắt lạnh lợi của Tiểu Hồi đang nhìn thẳng ra khoảng tối ngay phía trước mặt.

Trong bóng tối, dường như có một bóng người lướt qua

Trương Tiểu Phàm giật mình một cái, lập tức bám theo.

Bóng người này chạy không quá nhanh, hơn nữa vừa chạy hai vai vừa rung lên không ngừng, hình dáng giồng như là đang khóc nức nở. Trương Tiểu Phàm nhìn từ phía xa, nhận ra đó là Điền Linh Nhi, trong lòng lấy làm kỳ quái, đồng thời nhìn dáng vẻ đang nức nở của sư tỷ, trong tim lại có một thoáng buồn không tên.

Điền Linh Nhi chạy một mạch đến Vân Hải, tới khu vực lõi đài trung tâm, nhìn bốn xung quanh không một bóng người, dường như không chịu đựng được hơn nữa, ngồi bệt xuống đất oà khóc.

Trương Tiểu Phàm chưa từng nhìn thấy sư tỷ đau buồn như vậy bao giờ, trong đầu hốt hoảng, từ từ bước đến bên cạnh nàng ta, khe khẽ gọi:

-Sư tỷ làm sao vậy, sao lại khóc.....

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Nỗi lòng của điền linh nhi

Điền Linh Nhi giật mình, vội xoay người lại, nhìn thấy Trương Tiểu Phàm liền bình tâm trở lại, tức thì thấy trong tym đau xót không kìm chế được nữa lao vào trong lòng Trương Tiểu Phàm, gục mặt vào vai hắn khóc oà lên.

Trương Tiểu Phàm mình mẩy tức thì cứng đơ, toàn thân tựa như hoá đá, không thể nào cử động lại được.

Tiếng nức nở của nàng vang vang bên tai, trên vai cảm thấy hơi ẩm phảng phất lan toả từ cơ thể của nàng, dường như cảnh tượng hắn thường thường nhìn thấy trong giấc mơ hôm nay đột nhiên đã trở thành sự thật. Như có một mùi hương tinh tế, phảng phất lan tới.

Trương Tiểu Phàm cứ đứng như vậy, mắt nhìn xa xa, mặc dầu trong tim hắn có vô vàn mong ước được ôm chặt lấy thiếu nữ này, nhưng cuối cùng thì hắn lại không dám.

Có lẽ, nếu ta ôm nàng thật, cuộc đời ta rồi đây sẽ khác đi chăng?

Lúc này Điền Linh Nhi đã rời khỏi vai của hắn. Trương Tiểu Phàm tâm tư trống rỗng, trong lúc đang lơ mơ, cảm thấy bản thân đã đánh mất đi một điều gì đó.

Trên vai hắn, đã ướt đầm nước mắt.

Điền Linh Nhi lấy tay lau lau đôi mắt đỏ hoe, nhìn thấy vai của Trương Tiểu Phàm đã ướt đầm nước mắt của mình, thì mặt đỏ bừng lên, nói: "Xin lỗi, Tiểu Phàm"

Trương Tiểu Phàm lắc lắc đầu đáp:

- Sư tỷ, tỷ có chuyện gì vậy

Điền Linh Nhi vừa định nói, chợt nghe dưới chân có hai tiếng kêu “chí chí”, cúi đầu nhìn xuống, thì ra là Tiểu Hôi. Nàng khẽ cúi người xuống, bế Tiểu Hôi vào lòng.

“Không có gì, Tiểu Phàm, không có gì”. Cô gái này đứng dưới ánh trăng trong đêm tối, xinh đẹp thê lương, mang đến cho Trương Tiểu Phàm một thoáng đau buồn, nói:

- Cha và mẹ chưa từng bao giờ mắng ta cả.

Nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp trong đau khổ ấy, Trương Tiểu Phàm trong lòng thấy đau xót tê tái, dường như là bản thân mình đã gây ra cho nàng sự bi thương này vậy. Hắn cố gắng ổn định tâm tư, nhẹ nhàng hỏi

- Sư tỷ, sao vậy? Tại sao sư phụ và sư nương lại mắng tỷ

Điền Linh Nhi ngập ngừng một lát, ngẩng đầu lên nhìn Trương Tiểu Phàm, từ nhỏ đến lớn, ngoài cha mẹ ra thì người tiểu sư đệ này luôn luôn là người thân thiết nhất, lúc này trong lòng nàng, tựa hồ có một suy nghĩ lơ mơ không rõ ràng: Từ khi nào Tiểu Phàm sư đệ bắt đầu dịu dàng đối với ta vậy?

Tuy nhiên, ý niệm này thực chỉ là thoáng qua mà thôi, trong tim nàng lúc này đầy ắp nỗi buồn, cuối cùng bật khóc nói với Trương Tiểu Phàm:

- Là vì Tề Hạo đại ca!

Trương Tiểu Phàm sắc mặt trắng bệch thần thờ hóa ra lâu nay cậu đều nghĩ mình có một vị trí trong lòng cô nhưng không ngờ hôm nay cậu mới hiểu rằng trong lòng vị tỷ tỷ mình thâm yêu trộm nhớ đã có một hình bóng khác trong tim, bất giác một cổ đau nhói làm cậu thật thương tâm, gương mặt không còn sức sống.

- Đệ không biết sao

Điền Linh Nhi khởi đầu câu chuyện, hoàn toàn không có chút phòng bị nào đối với gã tiểu sư đệ, thế nhưng quả thật trong tim Trương Tiểu Phàm đang điên cuồng gào thét:

- Ta biết chứ, ta biết chứ, ta đã sớm biết rồi

Ánh trăng lạnh lạnh, trải khắp nhân gian.

- Tề hạo sư huynh và ta đều thích nhau, ta nói với họ chuyện đó, ta quả thật, quả thật rất thích huynh ấy.”

Điền Linh Nhi dừng lại một chút, quả thật không hề nhận thấy, sau mỗi một câu nói của nàng, sắc mặt của Trương Tiểu Phàm lại trắng bệch hơn.

- ... Thế nhưng cha thực đã lớn tiếng mắng mỗ ta, nói ta không biết phải trái, mẹ thường ngày luôn yêu quý ta cũng thay đổi sắc mặt, đứng về phía cha ta. Tại sao như vậy, Tiểu Phàm?

Trương Tiểu Phàm cúi thấp đầu, để cho Điền Linh Nhi không nhìn thấy mặt của mình, thấp giọng nói:

- Làm thế nào mà sư phụ sư nương lại biết chuyện đó?

Điền Linh Nhi trong lúc tâm tình kích động, chẳng hề phát giác trong lời nói của Trương Tiểu Phàm có lộ vẻ khác thường, khoé miệng nhếch ra, chỉ chút nữa lại bật khóc

- Ta vốn dĩ không nghĩ đến chuyện đó, chỉ sau đó mới biết, đó là sư tỷ Văn Mẫn bên Tiểu Trúc Phong ở cùng với ta đã nói với Thủy Nguyệt sư thúc, thế rồi Thủy Nguyệt sư thúc nói lại với mẹ của ta. Ta với bọn Văn Mẫn sư tỷ vốn rất tốt với nhau, đã kể cho họ nghe rất nhiều, bọn họ nói ra, ta, ta ....

Khoé mắt nàng cay xè, nước mắt cuối cùng lại trào ra

Trương Tiểu Phàm cười đau khổ nói

- Có lẽ sư phụ sư nương họ chỉ muốn tốt cho tỷ thôi, họ là cha mẹ của tỷ mà, không thể nào không đối tốt với tỷ!

Điền Linh Nhi lau khô giọt lệ trên khoé mắt, cười lớn:

- Họ chẳng hiểu gì hết! Họ chỉ biết mỗi danh dự môn phái, chỉ biết Tề Hạo đại ca là đệ tử đắc ý của Long Thủ Phong Thương Tùng sư thúc, chỉ biết nếu ta và Tề Hạo đại ca thích nhau thì môn phái của họ không thể ngăn đầu lên được trong Thanh Vân Môn, chẳng hề nghĩ gì đến ta cả

Nàng nói với giọng pha chút thương tâm lẫn chút phẫn nộ, thậm chí quả quyết:

- Nếu phải cân nhắc giữa danh dự của họ và hạnh phúc của ta, ta thực sự ngờ rằng họ sẽ coi trọng bộ mặt họ hơn là coi trọng ta, cô con gái của họ?

Trương Tiểu Phàm đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn sự thay đổi kỳ lạ đột ngột của sư tỷ.

Đó là một cái nhìn đầy thương tâm!

Bàng hoàng không sự giúp đỡ, cảnh tượng một con chim nhỏ cô đơn mất hết cha mẹ đứng chờ đợi trong mưa gió, trong bi ai có một nỗi kinh hoàng, như một con dao đâm sâu vào trong tâm trí hần!

Trương Tiểu Phàm gần như ngay lập tức bị đánh gục bởi cái nhìn này, một sự bi thương trước đây chưa từng có trỗi dậy từ trong tim, lúc này nếu có thể dễ hần chịu đựng sự thống khổ này vì nàng, hần sẽ bất chấp tất cả các sự gian khổ nguyện ý gánh vác hết, thế nhưng hần chẳng biết phải nói thế nào cho đúng, chỉ có thể khề khề nói một câu:

“Sư tỷ!”

-Ta phải ở cùng với huynh ấy

Điền Linh Nhi nói quả quyết, tưởng chừng nàng nói điều này với Trương Tiểu Phàm, thế nhưng không nàng không nói với hần, mà nói với chính nội tâm của mình, nói với vợ chồng Điền Bất Dịch lúc này không có mặt ở đó:

-Con nhất định sẽ phải ở cùng Tề Hạo sư huynh, chúng con đã thề non hẹn biển rồi, dù cha mẹ có phản đối lần nữa, dù cho bề cận đá mòn, chúng con sẽ ở bên nhau.”

Nàng ngược lên nhìn bầu trời đêm, hướng lên vầng trăng sáng phát thế. Ánh trăng vàng vạch lạnh lẽo yên lặng tưới trên mình nàng, hình ảnh xinh đẹp của nàng như một đoá hoa bách hợp sâu thẳm nở bung trong đêm, khiến người ta phải sững sờ kinh ngạc với vẻ đẹp của nàng mà quên đi mất là đang ở bên cạnh nàng, là hình ảnh của niềm hy vọng đã tan biến. Điền Linh Nhi lại bật khóc, đôi vai gầy đã run lên bần bật không còn giữ bình tĩnh được nữa, cô khóc rồi ngã vào lòng Tiểu Phàm trắng hồng nay treo trên cao gió thổi hiu hiu qua đôi vai gầy nhỏ Tiểu Phàm nhẹ nhàng đưa Linh Nhi về phòng không ngờ khi đi đến Hồng Kiều Linh Nhi dứt khoát chạy đi mất làm Tiểu Phàm cũng phải bất ngờ nhưng rồi cậu cũng không đuổi theo vì biết rằng người con gái ấy đi tìm ai mong nhớ đến ai. Cậu về phòng tiếp tục tu luyện vì tâm tình không tốt đột ngột kinh mạch tán loạn một ngum máu phun ra. Trong lòng cậu nổi cô độc đang dần trỗi dậy tâm tình ngày càng rối loạn kinh mạch thì mất nhịp đôi nhói nhưng làm sao đau bằng nỗi thống khổ trong tâm can đang dần xé tâm tư của người thiếu niên trẻ, đúng lúc này Tống Đại Nhân đi vào thấy vậy vào đỡ lấy Tiểu Phàm rồi đi gọi Điền Bất Dịch đến. Khi Điền Bất Dịch cùng mọi người đến nơi thấy Tiểu Phàm đã thấm máu mái tóc đã bật đi một nhúm làm tất cả mọi người đều xúng sốt. Điền Bất Dịch cùng Tô Như vội vã xem xét thương thế của cậu thì thật không ngờ nội lực đang cường hoành phá lực phủ ngũ tạng của cậu, vội vã móc ra một bình đan nhỏ rồi đổ hết vào miệng của Tiểu Phàm sau đó hai người nhìn nhau qua ánh mắt đều biết rằng có cùng suy nghĩ, thì truyền nội lực vào chữa thương cho Tiểu Phàm. Hai giờ sau hai người mới thu công Tiểu Phàm lúc này mới mở mắt ra nhìn mọi người rồi nói:

-Đa tạ sư phụ sư nương đã hao tâm tốn lực vì con.

-Ngươi mau nói cho sư phụ biết có chuyện gì xảy ra.

Tiểu Phàm im lặng một lúc rồi đáp:

-Chỉ là chuyện vặt thôi mong sư phụ sư nương yên lòng.

Điền Bất Dịch cùng Tô Như nhìn nhau rồi bảo bọn đệ tử cùng mình trở về phòng cho Tiểu Phàm nghỉ ngơi ngày mai cậu còn có một cuộc chiến với Lục Tuyệt Kỳ nên không dám làm phiền đến cậu nghỉ ngơi, còn Tiểu Phàm bay lên núi đứng trên ngọn trúc ngắm nhìn ánh trăng sáng mà cô đơn lẻ loi thật đặm buồn.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Trận chiến giữa cái ác và cái thiện

Sáng sớm đứng trên đài cao, những tia nắng ban mai ấm áp rọi trên người Trương Tiểu Phàm, làm ấm thân thể nhưng không hề làm ấm lòng hần chút nào. Hần đứng trên loi đài mặt lạnh tanh, đối diện đang đứng ngay trước mặt hần là Lục Tuyệt Kỳ đẹp như thiên tiên.

Trong con mắt băng sương của nữ lang này rõ ràng có sự khinh miệt, trên quảng trường, tất cả mọi người đều biết hần ra tay luôn một chiêu bại đối thủ

Phía sau lưng nữ lang, Thiên Gia đang tán phát ra những tia sáng xanh nhàn nhạt. Trương Tiểu Phàm ngắm nhìn thần vật trong truyền thuyết, loáng thoáng nghĩ:

Lại gặp nữa rồi, mình đang đối diện với nó sao?

Sau đó, trong giây lát hần đã quên luôn câu hỏi vừa rồi, sau sự việc đêm qua, tinh thần của hần có điều gì đó hoảng hốt không yên.

Trên Vân Hải, lúc này chỉ còn lại hai khu lõi đài lớn, thế nhưng bàn về số đệ tử Thanh Vân Môn bao quanh, thì số người xem cuộc đấu Tề Hạo Tăng Thư Thư tại đài phía tây chỉ sợ không bằng ba phần ở đây, gần như tất cả mọi người bị hấp dẫn bởi Lục Tuyết Kỳ vô cùng mạnh mẽ cũng như Trương Tiểu Phàm cực kì quái dị, ngay đến các trưởng lão, tuyệt đại đa số là ngồi dưới lõi đài này kể cả trưởng môn Đạo Huyền Chân Nhân.

Chỉ là, đám khán giả sau khi thấy Lục Tuyết Kỳ bay lên lõi đài, sau khi trong đám người vang lên một trận hoan hô, đa phần đều thảo luận về ai sẽ dành chiến thắng.

Dưới đài, Điền Bất Dịch nhủ chặt đôi mày, mặc dầu lão biết rất khá rõ thực lực của Trương Tiểu Phàm, thế nhưng đêm qua đệ tử của ông mới thụ thương không nhẹ làm cho lão không thấy thoải mái chút nào. Tổ Như ngồi ngay bên cạnh lão đưa mắt nhìn bốn xung quanh để tìm kiếm cô con gái, sau cuộc tranh cãi to tiếng tối qua, Điền Linh Nhi đã khóc chạy ra ngoài, hôm nay ngay từ sáng sớm đã không thấy bóng dáng đâu cả, là người mẹ bà hiểu được con gái mình, chỉ sợ đưa con gái ương ngạnh này đã chạy đến chỗ lõi đài Tề Hạo thi đấu mất rồi.

Bà lắc đầu, mặc dầu bà rất thương yêu cô con gái duy nhất này, thế nhưng lần này bà hoàn toàn đứng về phía trọng phụ, có lẽ hành động lần này là do bản năng của người mẹ, bà luôn nghĩ rằng, tất cả đám người Long Thủ Phong đều không tốt đẹp gì.

Bà ngoảnh đầu lại, nhìn lên trên đài, cùng lúc này, trên đài Trương Tiểu Phàm khuôn mặt nhìn lạnh tanh, mục quang của họ bắt gặp nhau trong không trung, sau giây lát, Trương Tiểu Phàm nhìn về phía bà, dường như không hề tìm thấy người mình muốn tìm, lại lảng lảng thu hồi mục quang rồi quay đi.

Tổ Như hơi nhíu lông mày, nói với Điền Bất Dịch:

-Tiểu Phàm hôm nay thần sắc có chút gì đó không ổn, trông giống như một kẻ mất hồn

Điền Bất Dịch khe khẽ đáp

-Có lẽ hồi hôm nó bị thụ thương chưa có bình ổn.

Tổ Như liền im lặng, rồi không nói thêm gì nữa.

Trương Tiểu Phàm thu hồi mục quang, nhìn lên khuôn mặt của Lục Tuyết Kỳ ở đối diện, trong ánh nắng ban mai khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng quả thực rất tươi tắn và lộng lẫy, ánh sáng rạng ngời, rất nhanh, Lục Tuyết Kỳ nhận thấy mục quang của Trương Tiểu Phàm đang nhìn mình, trong mắt một lần nữa xuất hiện ý khinh thường.

Thế nhưng lần này, Trương Tiểu Phàm quả thật không hề tránh né nữa, hắn thậm chí chẳng cảm thấy ánh mắt giễu cợt của đối phương, dung nhan mỹ lệ ấy lúc này đối với hắn bất giác không hề có chút ý nghĩa gì, chỉ có trong thâm tâm hắn, sâu sâu thẳm, nỗi thống khổ đang gào lên:

-Nàng không có ở đây, nàng đã đi xem Tề Hạo thi đấu mất rồi!

Thông minh như Lục Tuyết Kỳ, ngay lập tức nhận thấy đối thủ này mặc dù mục quang đang nhìn mình, thế nhưng trong nhãn thần trống rỗng rờ ràng đang nghĩ đến chuyện khác chứ hoàn toàn không lý gì đến sự tồn tại của nàng. Đây dường như là lần đầu tiên nàng gặp phải trong đời, trong con mắt nàng thoáng xuất hiện một đôi kinh ngạc.

“Bắt đầu!”

Tiếng chuông nhất tề vang lên, vang vọng trên khắp Thông Thiên Phong. Bốn bề ngay lập tức yên ắng trở lại.

Lục Tuyết Kỳ vươn mình, hít sâu một hơi, chỉ cần thắng thêm hai trận, chỉ hai trận, thì có thể thực hiện được mơ ước của bản thân cũng như kỳ vọng của ân sư. Thiên Gia phía sau lưng nàng, dần dần toả ánh sáng sắc xanh.

-Lục Tuyết Kỳ đệ tử Tiểu Trúc Phong, xin tứ giáo

Trương Tiểu Phàm như bừng tỉnh khỏi giấc mộng, phản ứng đầu tiên không phải là đáp lễ, mà chỉ là nhìn xuống phía dưới đài với một chút hy vọng mong manh, một rừng người, vạn con mắt đang ngắm nhìn, quả thực không hề có bóng dáng người mà bản thân đang trông ngóng.

Lục Tuyết Kỳ vẻ mặt biến sắc, dưới đài Thanh Vân đệ tử là ó rầm rĩ, đây là người đầu tiên thất lễ với Lục Tuyết Kỳ, Điền Bất Dịch và Tổ Như đưa mắt nhìn nhau, cả hai đồng thời nhận thấy, hôm nay gã tiểu đồ đệ này quả thật có gì đó không bình thường.

Trương Tiểu Phàm từ từ ngẩng đầu lên, sắc diện xám xịt như hòn tắt lửa, chậm chậm đáp:

-Tại hạ Đại Trúc Phong Trương Tiểu Phàm, xin sư tỷ bắt tất phải hạ thủ lưu tình.

Lục Tuyết Kỳ hơi run, mặc dù chỉ là câu nói khách sáo trước trận đấu, thế nhưng gã Trương Tiểu Phàm này thực sự trông vô cùng cổ quái, ở đâu mà có người có thể nói câu bắt yếu lưu tình, dường như có vẻ rất nhạo báng, thế nhưng nhìn diện mạo hắn lại không giống như vậy.

Thế nhưng Lục Tuyết Kỳ vốn là đệ tử đặc ý của Thủy Nguyệt Đại Sư, tâm lực kiên định, trên mặt thần sắc không chút thay đổi, không nói thêm gì nữa, hữu thủ giơ lên, “Thiên Gia” phía sau lưng nàng từ từ bay lên.

Tiểu Phàm cũng khởi vận Xích Diễm hào quang toán loạn, đột nhiên khí tức của cậu bùng nổ không kiểm soát được trong ánh mắt chỉ còn lại màu đen thăm thẳm, Lục Tuyết Kỳ nhìn vô cùng bất ngờ vì sự thay đổi bất ngờ. Ngọn lửa trên Xích Diễm từ ánh đỏ báy giờ đã thành màu của hắc sắc. Tất cả nói

thì chậm còn sự việc chỉ diễn ra trong tích tắc làm tất cả mọi người kể cả Điền Bất Dịch và Tô Như đều biến sắc gã đệ tử hôm nay đã có gì đó khác thường, hần lơ lửng gương mặt nở một nụ cười lạnh làm tất cả phải run lên Đạo Huyền chứng kiến này giờ đột nhiên nói:

- Đây là Thượng Thanh cảnh hậu kỳ thật không ngờ đệ tử của đệ có một người xuất chúng như vậy làm sư huynh cũng phải hổ thẹn.

Thủy Nguyệt gương mặt lạnh tanh thốt:

- Người dạy được một đệ tử tốt đấy, Thượng Thanh cảnh chẳng phải đã là ngang với chúng ta.

Tất cả thủ tọa ai cũng một gương mặt xám xịt không nói nên lời. Còn trên đài Tiểu Phàm dùng công pháp thanh vân kết hợp với thân pháp quỷ dị của cậu liên tục gây sát thương lên thân thể kiều diễm của cô không một chút nương tay không một chút lưu tình cứ một đường kiếm đi qua là Tuyết Kỳ lại phải chịu thêm một vết kiếm từa máu, nhưng cô không bỏ cuộc vẫn tiếp tục chống chọi quyết liệt không ngừng nghỉ, một ý chí kiên định một tinh thần bất khuất một gương mặt thanh khiết trái ngược với gương mặt Tiểu Phàm lúc này như một ác ma vừa trời dấy đang trút nỗi hận lên nhân gian nụ cười quỷ dị tất cả đều in đậm vào tâm can của mọi người. Lục Tuyết Kỳ nhắm mắt tay rút thiên gia.

"xoảng"

Thiên Gia xuất quang lam chiếu thấu trời xanh từng đợt từng đợt cuộn trào ánh sáng thuần khiết. khí tức nhẹ nhàng mà thánh thoát làm người ta dễ chịu mà thoải mái khi áp lực từ Tiểu Phàm được ngăn lại bớt. Lúc Này Cả Tuyết Kỳ cùng Tiểu Phàm điều thủ thế như sắp tung ra đại chiêu sau một hồi giao đấu, Lục Tuyết kỳ lăm rằm Pháp quyết:

"Cửu Thiên Huyền Sát, Hóa Vi Thần Lôi, Hoàng Hoàng Thiên Uy, Di Kiếm Dẫn Chi."

hôm nay lại đến Tuyết Kỳ thi triển "Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết" Đạo huyền chân nhân không ngờ trong lớp hậu bối lại có hai người có thể thi triển được mặc dù Tuyết Kỳ gắng gượng lắm mới chống đỡ được phản phệ gây ra gương mặt cô trắng bệch nhưng vẫn can rằng thi triển. Còn Tiểu Phàm ung dung tay bất pháp quyết lăm rằm đoạn pháp quyết kỳ lạ rồi găm lên:

"Vạn Kiếm Quy Tông thức thứ ba, Vạn Kiếm là Một" trên bầu trời lúc này hàng ngàn ánh kiếm xuất hiện rồi dung nhập vào kiếm chủ khí thế của một cùng giả Thượng Thanh cảnh làm tất cả đệ tử phải run rẩy một kiếm này có thể nói là bài sơn hải trào đến thủ tọa như Thương Chính Lương cũng không dám chắc là có thể đỡ nổi chiêu này hay không. Một kiếm này chém xuống Tuyết kỳ nhưng là không cam lòng nhìn chăm chăm vào thanh cự kiếm đang đến gần lúc này một hạt lệ châu lăn dài trên má cô như sự thất bại lúc này khi nhìn thấy giọt nước mắt ấy Tiểu Phàm như chấn động trông mắt thanh tinh trở lại Xích Diễm còn màu sắc của hắc khí nữa mà là màu đỏ lửa của xích diễm đang rực rỡ. với đòn đánh vừa rồi Tuyết Kỳ bị chấn bay xuống đài Thủy Nguyệt Đại sư vội vã bế cô trở về Tiểu Phàm tiến vào vòng trong của Kỳ đại hội trong sự ngạc nhiên của tất cả mọi người, trong cặp đấu còn lại giữa Tề Hạo và Tăng Thụ Thụ thì Tề Hạo thắng tiến vào vòng trong gặp Tiểu Phàm.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Vòng cuối cùng-Trận chiến nhẹ nhàng

Trương Tiểu Phàm gặp Tề Hạo Vòng cuối là điều không ai ngờ trước được, với thực lực cực cường Tiểu Phàm đang để lại dấu ấn đặc biệt trong mọi người. Sau trận chiến với Lục Tuyết Kỳ Tiểu Phàm cũng đã nghỉ ngơi cho trận đấu hôm nay.

Sáng sớm ánh dương đang nhô lên Tiểu Phàm đứng trên đài đón ánh nắng nhẹ nhàng, mọi người chỉ mới lác đác đi tới cốt muốn có được một chỗ tốt để quan chiến được rõ ràng một số người thì đứng ngắm quan sát Trương Tiểu Phàm, người này có khả năng sẽ là quán quân trong kỳ đại hội lần này làm mọi người ai ai cũng ngương mộ. Sau buổi ăn sáng mọi người ùn ùn kéo đến hôm nay là vòng cuối chọn ra ai là người mạnh nhất, nhóm người đại trúc phong cũng đã đi lại chỗ võ đài Tiểu Phàm nhẹ nhàng nhìn tất cả mọi người, Tề Hạo cũng đang bước đến và không khí chợt lạnh đi hần Tiểu Phàm tuy cười nhưng có pha lẫn sát khí trong đó, Tề Hạo nhận ra có sát khí nhìn chăm chăm vào mình rung người chấn an tâm trí rồi đi lên đài đứng đối mặt với Tiểu Phàm Trận này Tiểu Phàm quyết định tung hết thực lực. Nộ khí xung thiên nội lực len cao nhất sau lưng thái cực đồ án hiện lên, ngũ hành xoay chuyển cực hạn làm cho tất cả đều ngây ngốc trừ các thủ tọa ở đây đã đoán ra thực lực của Tiểu Phàm từ trước còn lại mọi người đều phải giật mình, Tề Hạo lại càng bất ngờ hai năm về trước hắn đã từng chạm trán người này, trong hai năm vừa rồi cậu sống chết tu luyện nghĩ rằng có thể vượt được người này đâu ngờ người ta đã trưởng thành đến bước này làm hắn tuyệt vọng. Lúc này Tiểu Phàm mới nói đề người ba chiêu nếu không đánh bại ta, người sẽ bại. Lời này vừa ra làm toàn trường im lặng với thực lực hiện tại ba chiêu khó mà thắng được. Tề Hạo rút Hàn Băng kiếm ra ngưng tụ băng ý Thái cực đồ cũng hiện ra thủy địa hệ xoay cực hạn băng ngưng cực kỳ cứng cáp lại sống động uốn lượn, một đòn này mang toàn bộ ý chí sức mạnh và hi vọng của cậu. Tiểu Phàm rút Xích Diễm rực lửa cháy sáng hòa hệ xoay cực hạn ngưng tụ ra một con xích diễm phùng phùng khí thế đối chọi với long băng của Tề Hạo, khi long băng cùng long nham chạm vào nhau băng từ từ tan chảy nham từ từ nguội lạnh nhưng băng mất thường cũng có thể thấy băng tan nhanh hơn mọi cố gắng của Tề Hạo coi như chấm hết. Tiểu Phàm đột nhiên hú dài nỗi buồn sao thấu tận đáy lòng hần muốn muốn trút hết bầu tâm sự Tiểu Phàm phi thẳng trên trời cao múa những đường kiếm kỳ lạ

Nước Xanh Soi Trú Không Vết Bụi,

Nghìn Trùng Thành Lý khổ Tương Tư

Trời Thu U Âm Sương Chưa Xuống

Đứng Nhìn Dòng Sông Nghe Tiếng Lòng

Thanh âm của Tiểu Phàm vang vọng cả Thông Thiên Phong. Hắn đập bộ kiếm pháp kỳ dị tên Trương Tư Kiếm chỉ có tâm pháp mà không có chiêu thức do tâm mà phát ra múa một lần vạn điều bi ai, múa hai lần quỷ khóc thần sầu múa lần ba thiên địa sầu thương. Trận đấu kết thúc với thắng lợi nhẹ nhàng cho Tiểu Phàm.

Lúc này ở đại điện Đạo Huyền Chân Nhân mỉm cười, vỗ tay ba cái, từ phía sau điện lập tức có một đạo đồng chạy lại, Đạo Huyền Chân Nhân dặn bảo mấy câu, đạo đồng gật đầu dạ một tiếng, chạy biến đi, chẳng bao lâu sau dẫn ba người nữa tới. Trương Tiểu Phàm nhìn ra, tức thì nhận ra đó là: Tề Hạo và Tăng Thụ Thụ đang chạy đến trước mặt, Tăng Thụ Thụ thừa dịp cha hắn là Tăng Thúc Thưởng không chú ý, nhanh như cắt hướng sang Trương Tiểu Phàm làm mặt nhất ma một cái. Chạy đằng sau cùng, là một nữ lang quả thật xinh đẹp, lạnh lùng, chính là Lục Tuyết Kỳ của Tiểu Trúc Phong.

Ba người này cộng thêm Trương Tiểu Phàm, là bốn danh đệ tử của Thanh Vân Môn Thất Mạch Hội Võ kỳ này. Tề Hạo và Tăng Thụ Thụ nhìn thấy Trương Tiểu Phàm ở đó, không ít thì nhiều đều mỉm cười chào hỏi, chỉ có Lục Tuyết Kỳ mặt mũi vẫn mặc nhiên như không, nhưng ánh mắt vẫn nhìn về phía hắn, nơi sâu thẳm trong mắt tựa như có một tình cảm không tên thoáng qua, thế nhưng trong chớp mắt đã tan biến không nhìn thấy nữa.

Đạo Huyền Chân Nhân nhìn bốn người dưới điện, mỉm cười nói

-Hôm nay cho gọi bốn người các con đến đây, là vì có một chuyện, muốn cho các người hạ sơn rèn luyện học tập một phen.

Đám Tề Hạo ai nấy vẻ mặt đều nghiêm trang.

Đạo Huyền Chân Nhân nhân tiện nói luôn một lượt về chuyện Không Tang Sơn “Vạn Bức Cổ Quật” hôm trước, lại nói:

-Việc lần này quan hệ trọng đại, bốn người các con đều là tinh anh của môn phái chúng ta, sở dĩ vậy nên có thể cử các con đi điều tra một lượt. Thế nhưng ma giáo yêu nhân gian hiểm ác độc, các con mọi việc đều phải cẩn thận.

Bốn người đồng thanh đáp: “Dạ”

Đạo huyền chân nhân gật đầu nói:

-Ngoài ra, bên cạnh Thanh Vân Môn chúng ta, Phần Hương Cốc và Thiên Âm Tự cũng có phái đệ tử xuất sắc của họ đi trước cùng nhau điều tra, các con trước mặt người ta không được thất lễ, thế nhưng cũng không thể làm nhục khí thế của Thanh Vân Môn chúng ta. Còn nữa, Tiểu Dật Tài Tiểu sư huynh của chi phái chính đã sớm đến Không Tang Sơn điều tra sự việc, các con nếu gặp huynh ấy, mọi việc phải cùng nhau thương nghị

Bốn người đưa mắt nhìn nhau, rồi đồng thanh dạ ran.

Đạo huyền chân nhân kỹ lưỡng quan sát bốn nhất đại đệ tử trẻ tuổi ấy, sau cùng mục quang dừng trên mình Tiểu Phàm, đưa tay ra nói:

-Tiểu Phàm, con lại đây.

Tiểu phàm bước lên phía trước, Đạo Huyền Chân Nhân ngắm nghía hắn một lượt, ngoảnh đầu lại nói với Diên Bất Dịch:

-Sur đệ, Thanh Vân chúng ta có người kẻ nghiệp rồi!

Diên Bất Dịch từ lúc bắt đầu ban nãy đến giờ sắc mặt không thấy vui vẻ gì, lúc này cuối cùng đã xuất hiện vẻ tươi cười, cười nói

-Sur huynh chê cười rồi

Đạo Huyền Chân Nhân mỉm cười, lấy từ trong ngực ra một vật, đưa cho Tiểu Phàm, nói:

-Nhận lấy đi.

Tiểu Phàm tiếp lấy rồi nhìn qua, thì là một tấm gương nhỏ, hình dạng cổ xưa, mép viền đồng xanh, phía trên khắc rồng, phía dưới khắc hổ, trên gương khắc phương vị bát quái, mặt gương không phải là gương đồng bình thường, trông màu vàng tối tối không thật rõ lắm.

Tề Hạo vẫn chưa phản ứng gì, Diên Bất Dịch bên cạnh đã rất vui mừng sung sướng, quát lên

-Tên tiểu tử ngốc, còn sợ run lên làm gì, mau qui xuống tạ ơn đi

Tiểu Phàm lập tức tỉnh ngộ, biết rằng trong tay là một vật mà khắp thiên hạ không thể tìm đâu thấy, pháp bảo “Lục Hợp Kính”, vội vã qui xuống nói:

-Đa tạ chương môn sư bá.

Đạo huyền chân nhân mỉm cười đáp:

-Thôi khỏi, thôi khỏi, đứng dậy đi.

Nói rồi quay sang những người khác nói:

-Các con đi ra trước đi

Mọi người biết ông ta muốn truyền thụ cho Tiểu Phàm bí quyết của Lục Hợp Kinh, liền cùng nhau bước đi.

Đi đến ngoài điện, Trương Tiểu Phàm đi đầu cùng với Điền Bất Dịch đi bên cạnh, Điền Bất Dịch nhìn hắn một cái, lãnh đạm nói:

-Con hiện nay thân đang mang trọng trách, vậy không cần phải quay về Đại Trúc Phong, bây giờ hãy cùng ba người bọn chúng hạ sơn, về Đại Trúc Phong ta sẽ nói thay cho con.

-Vâng sư phụ sư nương xin cẩn trọng.

Bốn vị đệ tử xuất sắc nhất của Thanh Vân Môn đang ngự kiếm đi từ Thanh Vân môn đến thành Hà Dương.

Hắn mới kết thúc trận chiến không lâu nhưng về mặt nội công vẫn không xa sút bao nhiêu nên lập tức xuống núi

Nhìn những người khác tề khởi tiên kiếm, Tề Hạo dùng tiên kiếm “Hàn Băng” màu trắng, Lục Tuyết Kỳ dùng tiên kiếm “Thiên Gia” màu xanh, Tăng Thụ dùng tiên kiếm “Hiên Viên” giống một cái đai lưng sắc tía. Trương Tiểu Phàm trong lòng nhẹ nhàng vận Xích điểm nhân nhả đi trước

Vượt núi xuyên mây, mắt đứng nửa ngày trời, ngay vào lúc mặt trời xuống núi bốn người mới đến được thành Hà Dương. Trương Tiểu Phàm và ba người kia để tránh bị đề ý, hạ xuống mặt đất tại một nơi vắng vẻ phía bên ngoài thành Hà Dương, hắn mỉm cười toàn thân nhẹ nhàng bước đi.

Lúc bay ở trên trời, hắn một vài lần đã nắm chặt địa đồ của khu vực này

Nghỉ ngơi chốc lát, Trương Tiểu Phàm lấy lại hơi thở, bốn người trong ánh chiều tà, hướng về phía thành Hà Dương to lớn rào bước. Trương Tiểu Phàm đi đằng trước, cảm giác thấy phía sau Tề Hạo và Lục Tuyết Kỳ thường xuyên ném ra những cái nhìn đầy nghi hoặc, hiển nhiên bọn họ không sao lý giải nổi tại sao trong kỳ thi Thất mạch hội võ lại nảy ra một con người lạ thường, không ngờ không hề nổi danh bất ngờ một tiếng làm nên kinh người

“Trong vòng trăm dặm quanh đây, chỗ này là chỗ to lớn và phồn hoa nhất đấy. Bách tính ở tại thành này, ít thì cũng có hai, ba vạn người, do có vị trí địa lý tốt, khách thương qua lại cũng đông, thực là náo nhiệt ....”

Trương Tiểu Phàm nói, trong lòng tất cả cảm thấy thật bội phục Tiểu Phàm:

-Tiểu Phàm, ngươi làm sao biết được những chuyện đó?

Tiểu Phàm, nói

-Có gì đâu, xem nhiều sách tự nhiên biết thôi.

Trương Tiểu Phàm, thấp giọng nói:

-Kì thật ta đã đến chỗ này nhiều lần rồi,

mọi người giật mình đánh thót, nói “Ngươi, ngươi ...”

Tiểu Phàm nhếch mép một cái, nói:

-Xem cái bộ dạng sợ hãi của các người kia? Có gì đâu. Từ khi ta tu tập thuật ngự kiếm, tự nhiên phải thường xuyên luyện tập, bay đi bay lại bay đến chỗ này, muốn nghỉ ngơi hạ xuống lang thang trên phố có chuyện gì xảy ra đâu!”

rồi tất cả phá lên cười.

Tiểu Phàm mỉm cười, nói với Lục Tuyết Kỳ ở bên cạnh

-Lục sư muội, trời đã tối rồi, tối nay chúng ta nghỉ một đêm tại đây, ngày mai lại đi tiếp nhé.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Di Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Bích Dao- Những lần chạm mặt

Sau một lúc tìm kiếm nhóm bốn người đến một khách điểm tên sơn hải uyển. Quy mô của sơn hải uyển này rất to lớn trong hậu viện nhìn thấy được cả bốn tòa kiến trúc đồ sộ mà cách biệt. Bốn người được sắp đặt nghỉ ngơi tại bốn gian phòng phía tây. Sau một lúc nghỉ ngơi Tiểu Phàm bèn rủ tất cả cùng nhau đi dạo cho khuây khỏa rồi mới dùng tối, từ lâu sơn hải uyển này tọa lạc trên con phố náo nhiệt mà đông đúc nhất của hà dương thành này, thế nhưng ở lầu ba của tiệm thì yên tĩnh đến lạ thường trong phòng ăn có kê khoảng 10 cái bàn thì đã có năm bàn có người ngồi dùng cơm. Tề Hạo bảo tiểu nhị chừng bị vài món rau vài món lạ rồi cười nói vui vẻ với mọi người. Một lúc sau tiểu nhị đem lên một vài đĩa rau xào và cuối cùng là một đĩa cá tươi hấp, nhìn thấy mình cá thì dài, phần đầu hơi tròn đuôi nhỏ thân nâu xám, thân có râu đối nhau lại vừa dày còn dài. Quan trọng là thịt trắng ngần hương thơm lại ngào ngạt khiến người ta muốn ăn ngay.

Tiểu Phàm lúc này mới hỏi:

- Tiểu nhị ca, cá này lặc gì vậy và nấu nó như nào thì ngon nhất.

Tiểu nhị cười ồ lên rồi nói:

- Khách quan quả là biết thưởng thức. Đây là "Thanh Đôn Mị Ngư", là món nổi tiếng nhất quán ta đưa vào miệng là đã thấy thơm ngọt, trong một trăm dặm của thành hà dương, nó vô cùng nổi tiếng.

Tiểu Phàm cầm đũa gấp một miếng đưa lên miệng rồi nhắm mắt cảm nhận rồi gật gù nói:

- Thịt quả là ngon, hơn nữa được nấu rất khéo, có chút vị ngọt của đường đem lại cho thêm ít lát gừng để khử đi mùi tanh của cá, còn có của hương vị của hành đập dập, còn có loại hạt tiêu rất khó kiếm rồi nào là ngũ vị hương sau đó trộn dầu vừng để cho ra món ăn này thật lợi hại thật lợi hại.

Tiểu nhị ha hốc đáp:

- khách quan quả là sành ăn báỉ phục báỉ phục.

Đột nhiên Tiểu Phàm hỏi tiểu nhị:

- Tiểu nhị ca có thể cho ta biết loại mị như này ở đâu mà có vậy

Tiểu nhị chòn chưa trả lời đã nghe thấy tiếng nói của một nữ lang cất lên:

- Mị ngư vốn là ở núi chư câu phương nam cách nơi này những ngàn dặm làm sao các người chuyển đến được há chẳng phải lừa người sao?

Nữ tử này tuổi tác không lớn nhìn độ 17 18 tuổi xuân, trên mình mang bộ y phục xanh biển, tướng mạo thì phi thường xinh đẹp da dẻ trắng trẻo hồng hào, nếu so với Lục Tuyết Kỳ thì không chênh nhau bao nhiêu. Tiểu nhị vẫn cười nói:

- Vị khách quan đây nói đúng, tuy nhiên ngài lại không biết rồi, trăm năm về trước thanh vân môn Đạo Huyền Chân Nhân đi ngang chư câu đã đem oài mị ngư này về thả ở phía bắc thanh vân, không chỉ sống sót mà còn sinh sôi nảy nở.

Đám người thanh vân trừ Tiểu Phàm ra đã cảm thấy cao hứng. Nữ tử kia cũng chỉ hừ một tiếng rồi ngồi xuống. Sau bữa tối bọn người Trương Tiểu Phàm trở về phòng nghỉ ngơi để hôm sau đi không tang sơn. lúc này đêm khuya ngược lên nhìn trời, lấp lánh đầy sao, một vầng trăng tròn treo ở nơi trời xa, gió đêm vi vút thoang thoảng mang đến chút hương thơm của hoa lá. Tiểu Phàm trong lòng chán nản chân cứ theo con đường nhỏ, gió thổi mang chút lạnh buốt, trong đêm vắng và cô quạnh như thế này một thanh niên cô quạnh lẻ loi bước từng bước trong đêm, vẫn còn đang suy nghĩ những chuyện đã qua bên đường một đóa hoa đang đua theo gió lóng lánh những hạt sương khuya bám đọng trên những cánh hoa trắng lung linh trong suốt. Một mùi hương thoang thoảng truyền tới, một cánh tay trắng muốt vươn đến cánh hoa, cánh tay ấy nhẹ nhàng phảng phất như từ bóng đêm vĩnh hằng mà duỗi ra đẹp đến nỗi hồn làm lu mờ cả ánh sáng trăng sao trên trời.

Bè đi nhanh hoa!

Ngay giây phút đó, Tiểu Phàm cảm thấy khó chịu, hần xoay mình lại tràn đầy hận ý. Một thiếu nữ vận y phục xanh biết vẫn đang đứng tại đó toàn thân như thu hút toàn bộ ánh sáng nơi trời cao đêm hôm nay, Tiểu Phàm bất giác nở ra đây là người đã tranh luận với tiểu nhị lúc dùng tối, dưới ánh trăng làn da trắng không chút dấu vết, đẹp tựa thiên tiên lạc bước.

Sau tận đáy lòng hần đột nhiên có một cỗ hận ý đột nhiên bùng chồi cấtáy bên khe gắt:

- Đóa hoa nhỏ nhắn xinh đẹp như vậy sao cô nỡ ngắt nó đi?

Cô ấy di chuyển ánh mắt nhẹ nhàng nhìn cậu thiếu niên đang đứng trước mặt mình rồi cất giọng nhàn nhạt nói:

- Ta hái nó đi là phước đức tu ba kiếp của nó mới được, người là người trần tục làm sao người biết được.

Tiểu Phàm chỉ nhàn nhạt nói:

-Đóa hoa này bị cô ngắt đi thì đâu còn sinh mạng mà cao hứng?

Thiếu nữ đó nhìn hần rồi nói:

-Người cũng chẳng phải đóa hoa thì làm sao pt nó không cao hứng?

Sau đó cô khúc khích cười nhìn cô nàng lúc này như muôn hoa đua nở, đẹp đến mê người

Trương Tiểu Phàm đỏ mặt, ấp úng không nói nên lời, nhìn thiếu nữ nọ cười đến cong cả lưng mà thấy nóng trên mặt, hỏi lớn: “Này, này, làm sao rồi?”

Không biết thiếu nữ nọ có nghe lời nói của hắn không mà tiếng cười như lớn hơn, tiếng cười trong trẻo vang dội khắp hoa viên yên vắng lặng lẽ làm cho nó ấm cúng hơn.

Trương Tiểu Phàm nổi giận không xong lại không nghĩ ra được lời gì để mở miệng, nhìn gương mặt tươi cười của thiếu nữ nọ chỉ còn nước trút giận lên đất, giậm chân xoay mình bước đi.

Đi được hơn hai bước thì đột nhiên nghe thiếu nữ phía sau nín cười mà kêu gọi mình, trong lời kêu có mấy phần tiếu ý:

-Ê, người đợi một chút.

Trương Tiểu Phàm tâm tình vốn an hòa khi bước ra hoa viên nhưng từ lúc chạm mặt thiếu nữ nọ thì tâm tình phiền muộn, nay nghe cô ta gọi mình, trong lòng lại thêm phiền não, không nhịn được quay đầu đáp:

-Ta không phải tên Ê, cô kêu ai vậy?

Thiếu nữ nọ hơi run lên một chút, nét cười trên mặt liền thu lại, quét mắt nhìn Trương Tiểu Phàm, ánh mắt phảng phất đôi phần lạnh lẽo, tựa hồ như dò xét hắn. Một lúc sau, cô ta như nghĩ ngợi xong điều gì, tuy nhiên vẫn không khôi phục lại nét mặt tươi cười rạng rỡ lúc trước, cất giọng ôn hòa hỏi: --Ồ, người tên gọi là gì?

Trương Tiểu Phàm thuận miệng đáp: “Ta tên... ..” rồi lấp bấp thấp giọng hỏi:

-Ta vì sao phải nói cho cô biết chứ?

Gương mặt thiếu nữ áo xanh bỗng nhiên nghiêm lại, nhìn tựa hồ như muốn nổi giận, nàng nhìn nét ương ngạnh của Trương Tiểu Phàm giống như một đứa bé trai đang giận lẫy, nhịn không được liền bật cười khúc khích.

Sắc khí nặng nề trên gương mặt nàng như theo tiếng cười đó mà tan biến đi mất, trắng sáng trên cao, hương thơm đầy vườn, trên mặt thiếu nữ nọ tràn đầy tiếu ý, hình như cũng biết vậy là không phải nên nàng lắc đầu ráng nín cười nhưng chung quy vẫn nhịn không nổi.

Nét ngây thơ ngày xưa, trong đêm nay như phảng phất sống lại ở trước mắt.

Ánh trắng như nước, nhẹ nhẹ trải dài trên đầu vai và bên mặt nàng, óng ánh vẻ đẹp rung động hồn người.

Trương Tiểu Phàm không biết vì sao mà nhìn đến mê mẩn cả người ra.

Thiếu nữ nọ cười xong một trận thì phát hiện Trương Tiểu Phàm nhìn mình chòng chọc, hừ một tiếng, không những không đỏ mặt như những thiếu nữ khác mà còn thẳng thẳng hỏi rằng:

-Ta nhìn có đẹp không?

Trương Tiểu Phàm bị thiếu nữ nọ hỏi thẳng như vậy thì giật mình, bèn đáp:

-Cô đẹp lắm

Lời rời khỏi miệng, Trương Tiểu Phàm thấy mình ngây dại ra, trong lòng lại cảm thấy có một tư vị kỳ lạ không nói nên lời, thiếu nữ nọ như không để ý đến hắn, miệng hơi mỉm cười: “Ta cũng nghĩ vậy, từ nhỏ tới lớn, ai cũng bảo ta thế, đàn ông các người đó, toàn là cá mè một lứa.”

Cô ta trông còn trẻ như vậy nhưng qua lời nói, nghe ra tựa hồ như đã từng trải qua tang thương trong đời. Trương Tiểu Phàm lại thấy bức bối, đang tính phản bác nhưng vô ý nhìn qua, thấy nàng, mắt trong, răng trắng, một mình trong ánh trăng, thấp thoáng có mấy phần quen thuộc. Hắn tức thì liên tưởng đến tình cảnh trên núi Thanh Vân, bên bờ đầm trong xanh, như chính mắt trông thấy thân ảnh mỹ lệ của sư tỷ hắn, một khắc thời gian đó, hắn đột nhiên mất hết hứng thú, không cách chi lấy lại tinh thần, thoáng nhìn thiếu nữ nọ, cúi đầu thờ dài, không nói một lời, quay người bước đi.

“Ê...” bước được mấy bước thì nghe có tiếng kêu vọng lại ở phía sau, Trương Tiểu Phàm cau mày quay lại, nhìn thấy thiếu nữ áo xanh nọ.

Nàng nheo nheo mắt, đôi vành môi uơn uớt hơi mỉm lại, bộ dạng như suy nghĩ điều gì, cả không gian bỗng yên lặng hẳn đi.

“Người tên gọi là gì thế?” nàng lặp lại câu hỏi khi nãy, ánh mắt phản chiếu hình bóng hắn.

Trương Tiểu Phàm bỗng nhiên lùi bước, mọi bức bối đều tiêu tán trong phút giây, hình như trước mặt nàng hắn không cách nào mà giận được. Hắn không dám nhìn vào ánh mắt nhu hòa ấy, bản thân thấy có điều bất ổn xen lẫn chút khiếp nhược, nói gọn một câu:

-Trương Tiểu Phàm

Sau đó liền nhanh bước lùi ra sau mà đi, có mấy phần giống như là đang chạy trốn ai đó.

Hắn cúi đầu rộng bước mà đi, bước đến khúc quanh của con đường mòn thì thỉnh thoảng phát hiện một bóng đen nơi tối tăm của khu vườn, nếu như không đến gần thì chẳng tài nào phát hiện được.

Hắn xem chút là không dừng lại kịp, cũng may là thân thể phản ứng nhanh nhẹn nên không đụng vào người nọ. Trong bóng tối trước mặt hắn liền xuất hiện một đôi mắt sáng, lạnh lẽo nhưng sâu thẳm.

Cự ly hai người quá gần nhau, Trương Tiểu Phàm thất kinh kêu lên một tiếng rồi bước lùi một bước, nhìn rõ lại thì ra đó là nữ lang bị mất ngồi bên thiếu nữ áo xanh trong buổi cơm tối vừa qua. Lúc này nàng vẫn che mặt bằng tấm mạng mỏng song trên người đang bận quần áo màu đen, trong đêm tối thể này nhìn tựa như một u linh.

Trương Tiểu Phàm định thần lại, hít thở điều hòa, một mùi hương thoang thoảng bay vào mũi, không biết là hương thơm gì ở trong vườn, chỉ phát ra từ khi đứng gần nữ lang nọ....

Tim hắn đập loạn, cảm giác rằng hắn rời phòng đêm nay là hoàn toàn sai lầm, tức thời hàm hồ nói: “Xin lỗi.” rồi vòng qua người nữ lang che mặt mà đi về hướng phòng mình ở.

Từ đầu đến cuối, nữ lang che mặt đó không nói qua một câu nào, chỉ đứng im lìm một chỗ, nhìn chàng trai trẻ ấy. Khi Trương Tiểu Phàm bước qua đằng sau lưng nàng thì nàng mới từ từ xoay người lại nhìn thân ảnh hắn dần rời xa.

Một hồi sau, bóng hình nàng tựa như hòa nhập hẳn làm một vào bóng tối nơi hoa viên, nàng mới xoay người lại, hướng về phía trước hoa viên mà đi. Nàng nhanh chóng nhìn thấy thiếu nữ áo xanh nọ vẫn đứng y nguyên tại chỗ, nơi tay còn cầm nhánh hoa mới hái hồi nãy.

Thiếu nữ áo xanh ngừng đầu lên không chút kinh ngạc, mỉm cười nói: “U di, đi về rồi à.”

Nữ lang che mặt nhìn đóa hoa trong tay nàng áo xanh, khăn che mặt hơi động, nhìn lại thì nàng đang gật gật đầu nói: “Bốn người nọ là Thanh Vân môn hạ.” Âm thanh nàng lan truyền trong hoa viên, nghe nhẹ nhàng mà xa xôi, phảng phất đôi phần quý khí.

-Đứng đầu là Tiểu Phàm, thuộc chi phái Đại Trục Phong, ba người còn lại chưa từng gặp qua, nhìn thấy chỉ là lớp đệ tử trẻ tuổi, không biết danh tính.”

Thiếu nữ áo xanh mỉm cười nói:

-Con biết, người mới vừa đi khỏi đó kêu là Trương Tiểu Phàm, tên khó đoán”

Nữ lang che mặt liếc nhìn nàng rồi nhàn nhạt bảo:

-Bích Dao, lâu rồi không thấy con thưởng hoa.

Thiếu nữ áo xanh, kêu là Bích Dao, hơi run thân mình, chỉ một lát, trên gương mặt đẹp đẽ của nàng lại lộ ra nét cười, đáp: “Vâng ạ, u di, lâu lắm rồi.”

Nàng nâng nhánh hoa lên, nhìn chăm chú. Sau đó dưới ánh mắt chú thị của nữ lang che mặt, nàng cười cười, nắm chặt tay lại, bóp đóa hoa đẹp đẽ kia đến nát vụn.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Không Tang Sơn

Bốn người thanh vân thức dậy, sau khi chải đầu rửa mặt, Tiểu Phàm tụ tập bốn người lại thương nghị

- Không tang sơn cách chúng ta 300 dặm về phía đông, quãng đường không hề gần chúng ta mau lên đường.

Chủ nhân của Sơn Hải Uyển quả là đối với Thanh Vân môn kính mộ không ngớt, phòng hạng sang mà bớt nửa giá, Tuyết Kỳ tính tiền xong tất cả dùng lên đường, đi quãng đường dài mất cả một ngày. Đối với mọi người cũng chỉ hơi mỏi chút.

Bốn người nhanh chóng đi đến khoảng trống, Tiểu Phàm vội tập hợp mọi người lại rồi rút lục hợp kính vận pháp quyết lên rồi nhẹ nhàng bay lên khỏi tay Tiểu Phàm phát ra ánh sáng nhẹ nhàng từ từ tỏa sáng, khi bay lên hai trượng lục hợp kính ngày càng sáng rực soi khắp khoảng sáu trượng xung quang bốn người

Tiểu phàm lúc này mới nói:

- Ta cảm nhận thấy năng lượng ba động nên để bảo đảm an toàn cho các người.

Tất cả đưa mắt nhìn lục hợp kính đang lơ lửng trên không trung bề ngoài nhìn miếng kính nhỏ ấy bề ngoài tựa như không thể gây tổn hại đến ai thế nhưng trong những hoa văn ẩn chứa diêm lành không thể coi thường được. Đúng lúc này, mọi người nghe âm thanh rã rã vang lên, thanh âm dần dần lớn hơn càng ngày càng gần hơn, tựa hồ còn nghe thấy như nhịp điệu, rồi chỉ còn lại tiếng tạp âm to lớn vang vọng khắp vùng núi non hoang dã này, phía xa trong lúc tất cả đang dựa vào vào ánh sáng của lục hợp kính phát ra nhìn về phía sau lưng núi, đột nhiên bốc lên một đám mây khói màu đen, trong đêm nhìn nó càng thêm quỷ dị từ đó còn phát ra thêm những phản vang vọng. Tất cả mọi người đều biến sắc Tiểu Phàm con mắt chuyển động rồi thất kinh nói "Lục Hợp Kính" có biến động cũng trong lúc này những đám mây ngày càng lớn ấy bắt đầu va chạm với Lục Hợp Kính tiếng thét chói tai vang vọng khắp nơi. Chỉ nháy mắt, cả bầu trời đen xám xịt như bị che lại. Lại còn có mùi máu tanh hôi trong không khí mọi người thất sắc Tiểu Phàm vận nội công tạo ra một tầng chướng khí bao bọc lấy tất cả vào trong nhằm tránh bị tiếng thét làm chói tai rồi nói:

- Tất cả không được rời khỏi đây nửa bước.

Thêm một khắc trôi qua tất cả đã là thấy rõ ràng tất cả đám mây đen đó là vô số kẻ những con doi, nó nhiều đến choáng ngợp, thân hình chúng so với doi bình thường còn lớn hơn vài phần mỗi con lại ngoác cái mồm to lớn đỏ ngòm. Vô vàn vô tận doi cứ nhào vô vàng sáng do lục hợp kính phát ra, cảm giác của tất cả là rợn người không nói nên lời, họ nhanh chóng di chuyển vào trong nhưng càng đi số doi lại càng nhiều bọn chúng bay lên cao rồi đột ngột tăng tốc cắm đầu xuống lao nhanh vào vàng sáng, cũng may là Tiểu Phàm nội lực đủ để vận chuyển, một tràng máu đột nhiên lóe lên bắn lên người của tất cả mọi người thì ra Tiểu Phàm đột nhiên chém đứt một con quái từ lúc nào chui từ đất lên, máu tanh lại hôi làm Tuyết Kỳ càng cảm thấy nhợn người gương mặt tái xanh không sắc tố.

Tình trạng này kéo dài tận sáng. Khi mặt trời ló dạng đàn doi cũng biến mất lúc này Tiểu Phàm mới thu hồi Lục hợp kính nhìn xác chồng chất. Hắn bước lên một bước, chắn trước thân thể của nàng.

Tiếng thở gấp gấp của Lục Tuyết Kỳ dần dần bình tĩnh trở lại, nàng khe khẽ ngẩng đầu, đôi môi khẽ mấp máy, sâu kín nhìn gương mặt Trương Tiểu Phàm một cái, rồi buông lỏng tay ra. Bốn người khó khăn lắm mới ra khỏi được đồng thây doi chất cao như núi, nhưng trông thảm hại cùng cực, trên mình thấm đầy những máu ô uế như nhớp đã đành, lại còn bốc lên một mùi thối hoắc.

Họ là người của Thanh Vân Môn, xưa nay quen sạch sẽ, nhất là Lục Tuyết Kỳ bên Tiểu Trúc Phong, bình sinh rất yêu sự tinh khiết, tình cảnh lúc này đối với nàng quả thực còn khó chịu hơn là bị đao chém ba nhát.

Bốn người vội vàng đi ra thật xa, chỉ muốn rời khỏi đồng thây doi kinh tởm kia càng xa càng tốt. Họ đi một mạch, tới một phiến đá khá bằng phẳng, mới rũ đập y phục, chỉnh trang lâu lắc, chỉ có thể phui đi những vật bám, còn vết máu doi thối hoắc tanh lợm, thì không cách nào có thể gột sạch được.

Trương Tiểu Phàm và hai người kia là nam nhân còn đỡ, chứ Lục Tuyết Kỳ ngày thường khuôn mặt lạnh lẽo như băng giờ này bọt bọt, luống cuống phui rũ xiêm áo, tìm mọi cách vò, chà, xem ra cũng không thể khử được mấy thứ kinh khủng trên mình nàng đi.

Những bọn máu này rất quái dị, Tề Hạo, Tăng Thư Thư và Trương Tiểu Phàm mau chóng từ bỏ những cố gắng để gột tẩy, chỉ có Lục Tuyết Kỳ là vẫn khẳng khái tiếp tục. Ba chàng trai nhìn nhau, người từng trải nhất như Tiểu Phàm lúc này cũng có vẻ lúng túng, chẳng biết nói thế nào mới phải.

Trong lúc bốn người đang im lìm lặng lẽ, và Lục Tuyết Kỳ thì cứ cau mày vò xát áo quần, không trung bỗng nhiên vẳng lại mấy tiếng hú huýt, ai nấy ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy bên trời ẩn hiện bốn đạo hào quang, hai vàng một trắng một xanh, giây lát sau, bốn đạo hào quang ấy hạ xuống trước mặt họ, lấp lóe một hồi, hiện ra bốn làn thân ảnh.

Mé tả là hai hoà thượng, người hơi khuất về đằng sau thân hình cao lớn, mày rậm mắt to, bộ mặt dữ tợn, không giận mà có uy, nếu không phải vì đang khoác cả sa, dễ làm người ta tưởng là thổ phi chặn đường cướp bóc. Phía trước y là một hoà thượng trẻ trung, thấp hơn độ một cái đầu, trông tương phản hoàn toàn, làn da trắng trẻo, luồng mắt long lanh, mình khoác cả sa màu nguyệt bạch, trông có vẻ hơi gầy yếu, nhưng bất luận thế nào, không ai nhìn y mà dám có cảm giác coi thường.

Mé hữu là hai người trẻ tuổi, một nam và một nữ, nam thì tuấn đạt, nữ thì tú mỹ, đứng bên nhau trông rất đẹp đôi, tựa một cặp kim đồng ngọc nữ noi thần tiên toạ cảnh.

Bốn người đó nhìn bốn người của Thanh Vân Môn, thấy trên mình họ máu huyết dơ bẩn, đều cau mày, hoà thượng trẻ trung trắng trẻo là người đầu tiên lên tiếng, y tuyên niệm phật hiệu, hỏi: "A di đà phật, thỉnh vấn bốn vị thí chủ có phải là môn hạ Thanh Vân?"

Người của Thanh Vân đưa mắt nhìn nhau, rồi Tiểu Phàm bước lên trước, đáp lễ:

- Chính thị, tại hạ Tiểu Phàm, thỉnh vấn chư vị là Pháp Tướng Pháp Thiện của Thiên Âm các

Hoà thượng trẻ trung khe khẽ mỉm cười:

- Tiểu tăng là Pháp Tướng bên Thiên Âm Tự, vị này là sư đệ Pháp Thiện. Hai vị cạnh đây là các đệ tử kiệt xuất của Phần Hương Cốc, tên gọi Lý Tuân, Yến Hồng.

Pháp Thiện thân hình cao lớn còn ồm ồm hỏi thăm mấy câu, chứ Lý Tuân, Yến Hồng bên Phần Hương Cốc kia thì thần tình ngạo nghễ, chỉ hơi gật đầu, coi như là đã chào bọn họ.

Tiểu Phàm chau mày, rồi lập tức không lý đến hai người đó nữa, chỉ nói với Pháp Tướng:

-À, cửu ngưỡng đại danh của Pháp Tướng sư huynh bên Thiên Âm Tự, là nhân tài ngàn năm có một trong giới chính đạo tu chân, hôm nay diện kiến, quả là phong thái hơn người!

Pháp Tướng mỉm cười:

-Tiểu Phàm sư huynh thực đã quá khen, tiểu tăng tư chất ngu độn, may có ân sư Phổ Hoàng thương đến, truyền cho chân pháp, chỉ mong vì dân chúng trong thiên hạ mà làm được chút chuyện tốt, chứ không dám sắp ngang hàng với các vị sư huynh của Thanh Vân Môn.

Tiểu Phàm cả cười, xoa tay lia lịa nói:

-Pháp Tướng sư huynh quá khiêm cung rồi, nào, xin để dẫn kiến mấy vị sư đệ sư muội của ta.

Nói đoạn giới thiệu bọn Tề Hạo với họ.

Lúc đó, người từ khi bắt đầu câu chuyện đến giờ vẫn bị gạt qua một bên là Lý Tuân của Phần Hương Cốc sắc mặt đã rất khó coi, đợi Tiểu Phàm giới thiệu xong, y bỗng nhiên mở miệng lạnh lẽo hỏi:

-Tiểu Phàm, Thanh Vân Môn các vị từ xưa đến nay tự giữ địa vị lãnh tụ chính đạo, chân pháp đạo gia độc bộ thiên hạ, sao hôm nay vừa gặp, mà ai nấy thăm hại thế này?

Bốn người Thanh Vân Môn đều biến sắc mặt, Trương Tiểu Phàm ngó bộ dạng mục hạ vô nhân của y đâm ra ác cảm, khoé mắt liếc qua, lại thấy Lục Tuyệt Kỳ không biết đã dùng rừ phù quần áo từ lúc nào, gương mặt ngọc như ngâm sương, lạnh lùng nhìn hai người bên Phần Hương Cốc, nhất là nữ tử mỹ lệ tên gọi Yên Hồng kia.

Tiểu Phàm vốn từng trải nhân tình thế thái, lòng tuy hơi giận, nhưng mau chóng lấy lại bình tĩnh, cười bảo:

-Không giấu gì các vị, tại hạ và ba vị đồng môn đêm qua tới nơi đây, vốn muốn đi tìm Vạn Bức Cổ Quạt, chẳng ngờ đụng ngay phải bao nhiêu là dơi... .

Pháp Tướng và mấy người kia nghe vậy, sắc mặt đại biến, Pháp Thiện mở to mắt, ồm ồm nói:

-Ồ, đây là cái thứ súc sinh nhiều vô số kể trong Vạn Bức Cổ Quạt, hung ác dữ dằn, khó đối phó lắm đó.

Tiểu Phàm vô cùng nhảy bén, nghe vậy là hiểu ra ngay bốn người này đến sớm hơn mấy ngày, chắc cũng đã đụng phải cái thứ tội nợ khiến người ta đau hết cả đầu ấy. Tâm tư y xoay chuyển rất nhanh, chợt nghe đằng sau Tăng Thụ Thụ bật lên một tràng cười dài, rồi bước lên phía trước, mồm mím bảo Pháp Thiện:

-Pháp Thiện sư huynh, nói như vậy, các vị cũng đã gặp phải đám dơi hút máu kia đúng không?

Pháp Thiện gạt đầu, có vẻ là một người rất thẳng thắn, y bảo:

-Vâng, đám dơi ấy nhiều quá, bọn ta đành phải lui chạy.

Tăng Thụ Thụ kêu A một tiếng, thờ dài nói:

-Chẳng giấu gì các vị, đêm hôm qua chúng ta cũng gặp đàn dơi đó, vốn muốn vì dân mà trừ hại, ai ngờ giết từ tối đến sáng, dù có ra sức thế nào, dù đã diệt được nhiều không đếm xuể, cuối cùng cũng chỉ có thể đánh đuổi được đám hung dữ đó chạy về hang ổ, mà thân mình thì thấm đầy bọn máu, ôi dà, thật đáng thẹn, đáng thẹn!

Y ngoảnh đầu về phía Tiểu Phàm, hai người nhìn nhau cười, cùng thốt: “Thật đáng thẹn! Đáng thẹn!”

Ai nấy đổi sắc mặt, nhưng phản ứng khác nhau, Lý Tuân của Phần Hương Cốc thì hừ một tiếng, mặt có vẻ chẳng quan tâm, nữ tử mỹ miều Yên Hồng kia có chút e dè, nhưng nét mặt tỏ ra không tin, Pháp Tướng của Thiên Âm Tự mỉm cười im lặng, Pháp Thiện thì lộ vẻ bội phục vô cùng, Trương Tiểu Phàm đờ ngây ra, liếc mắt nhìn hai người kia đang cười hề hã.

Giây lát sau, Pháp Tướng mồm mím bảo:

-Chuyện của Không Tang Sơn lần này, trường lão ba phái muốn lớp trẻ chúng ta được trải nghiệm một chút, hôm nay mọi người đều đã đến đủ, có điều các vị sư huynh của Thanh Vân Môn đường xa mệt nhọc, hay là chúng ta nghỉ ngơi một buổi, sáng sớm mai, sẽ vào Vạn Bức Cổ Quạt tìm hiểu xem sao?”

Lúc ấy Lý Tuân đứng bên cạnh hừ lạnh một tiếng:

-Pháp Tướng sư huynh nói cũng phải, chứ nếu vào ngay, lại có người viện lý trấu lý do.

Mấy người xuất thân từ Thanh Vân Môn danh tiếng, trừ Trương Tiểu Phàm ra, còn bọn Tề Hạo, Tăng Thụ Thụ và Lục Tuyệt Kỳ đều được sư trưởng chỉ phái sủng ái, cốt cách có phần cao ngạo, nghe vậy, Tề Hạo cũng hừ lạnh một tiếng: “Lý Tuân sư huynh nói có lý, bây giờ bọn tại hạ thân thể mệt nhọc, lúc lâm sự nếu muốn ứng cứu huynh, e là sẽ không còn đủ sức!”

Lý Tuân rõ ràng không ngờ môn hạ Thanh Vân Môn ai nấy đều có ngạo khí như vậy. Y xuất thân từ Phần Hương Cốc, từ nhỏ đã được sư trưởng xem trọng, về sự tu chân đạo pháp, vượt xa phần lớn đồng bạn cùng lứa, vô tình đã hình thành một tính cách tự đại, nhìn người bằng nửa con mắt, coi trời bằng vung. Lúc này y biến sắc mặt, chịu không nổi lời nói ấy, bèn trừng trừng nhìn Tề Hạo bảo: “Nếu đã nói vậy, Tề sư huynh tu hành chắc phải vượt xa ta, tại hạ thật sự muốn thỉnh giáo một phen.”

Chuyện đã liên quan đến thể diện sư môn, Tề Hạo uốn mình, toan bước lên, chợt thấy Lục Tuyết Kỳ từ đằng sau đi ra, kiêu hãnh đứng vào giữa, lạnh lẽo thốt: “Khỏi phiền Tề sư huynh đại giá, để muội lĩnh giáo tiên pháp của Phần Hương Cốc xem sao.”

Lý Tuân bỗng dờ người, thấy Lục Tuyết Kỳ tuy thân mình mầu me dơ hầy, nhưng da mặt trắng trong như tuyết, tuy thần tình lạnh lẽo oai nghiêm, nhưng phong thái kiêu sa thoát tục. Y xưa nay chưa từng thấy ai tuyệt sắc như thế, nhất thời đắm ra ngẩn ngơ.

Đúng lúc ấy, Pháp Tướng của Thiên Âm Tự bước lên, giấu nụ cười bảo:

-Các vị sư huynh, chúng ta đến đây là để tra xét dư đảng ma giáo, trước lúc lên đường chắc hàng sư trưởng tiên bối đều đã giáo hối qua. Nếu để họ biết chúng ta ở đây hành sự theo tình cảm định kiến cá nhân, e rằng lúc về chẳng tránh khỏi con trách phạt, hơn nữa đây cũng là chuyện nhỏ, mọi người nên nhượng bộ nhau một chút, được không?

Lý Tuân định thần lại, ừ hừ, ngẩng mặt nhìn trời, tuy không nói ra nhưng ý tứ đã hết sức rõ ràng. Tề Hạo lúc này cũng nhớ tới lời dặn dò của Đạo Huyền Chân Nhân trước lúc lên đường, trong lòng cũng hơi hối hận, bèn nhân cơ hội này thoát khỏi thế khó xử, đứng phía sau nói vọng lên:

-Lục sư muội, Pháp Tướng sư huynh nói phải đó, chúng ta dĩ hoà vi quý thôi!

Lục Tuyết Kỳ nhìn mọi người, hừ một tiếng, bước quay trở lại, thấy Trương Tiểu Phàm đang ngó về phía mình, bèn đưa mắt lướt qua mặt hắn, rồi đứng tách riêng sang một bên.

Dưới cái lướt mắt của nàng, tim Trương Tiểu Phàm bỗng dưng lạnh buốt, đầu óc tràn ngập một cảm xúc mơ hồ, lúc ấy lại nghe Pháp Tướng nói:

-Rồi, chúng ta hãy hạ sơn trước đã, sáng sớm ngày mai lại lên núi thám xét tình hình.

Không ai còn ý kiến gì khác nữa, Pháp Tướng dẫn đường, mọi người ngr kiểm theo y, đến một ngọn núi nhỏ cách Không Tang Sơn chừng ba mươi dặm, gặp một dòng suối trong, đúng là thứ mà mấy đệ tử Thanh Vân đang cần. Lập tức họ dừng lại bên bờ nước chải gột một lượt, lại tìm nơi kín đáo thay đổi y phục, rồi mới bước ra diện kiến cùng bọn Pháp Tướng

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Di Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Không Tang Sơn 2

Tám người đệ tử xuất sắc nhất của tam đại môn phái ngồi quây lại bàn bạc, Tiểu Phàm nghe bọn pháp tướng nói chuyện mới biết đàn doi ở Vạn Bức Cổ Quật này là do ma giáo khi xưa đã nuôi bản tính của chúng hung ác lại ưa máu. 800 trăm năm về trước khi nơi này bị diệt vẫn còn sót lại một ít không thể ngờ rằng bây giờ chúng đã nhiều như vậy

Có điều đàn doi này dường như e sợ ánh mặt trời, vì vậy chỉ hoạt động về đêm, ban ngày chúng đậu nghỉ trong Vạn Bức Cổ Quật, thành ra đêm qua người của Thanh Vân Môn mới tình cờ đụng phải, chứ nếu lên núi vào ban ngày, chắc đã không gặp chuyện gì.

Nghe đến đây, Tăng Thư Thư cau mày, hỏi Pháp Tướng:

-Pháp Tướng sư huynh, những giống súc sinh ấy đã ở trong Vạn Bức Cổ Quật, thì chúng ta làm sao vào thám xét được?

Pháp Tướng trù trù một lát rồi nói:

-Theo như sự quan sát của tiểu tăng mấy ngày hôm nay, đám súc sinh ấy ban ngày chỉ treo ngược trên đỉnh vòm Cổ Quật, không hề động tịnh, có khi chúng ta vẫn vào được chưa biết chừng.”

Tăng Thư Thư im lặng, Trương Tiểu Phàm nói:

-Vậy tức là Pháp Tướng sư huynh cũng không chắc chắn, có thể cái giống tội nợ ấy trông thấy chúng ta vào sẽ ồ cả lại, lúc ấy phải làm thế nào mới được?

Pháp Tướng nhìn hắn, trong mắt tựa hồ loé qua một tia sáng, nhưng thần thái vẫn ôn hoà, nói:

-Đúng như vậy. Tiểu tăng kỳ thực không chắc chắn hoàn toàn, nhưng thọ mệnh sư môn, vẫn phải đi làm chứ, đằng nào cũng nên thử xem, cùng lắm thì chúng ta rút lui. Hôm nay ta, Pháp Thiện sư đệ và hai thí chủ của Phần Hương Cốc vốn là muốn vào thám thính một phen, chẳng ngờ gặp mấy vị, vậy

cũng tốt, người nhiều cũng dễ tiếp ứng hơn!”

“Hừ,” lại là Lý Tuấn ở bên lạnh lùng thốt tiếng, bốn người của Thanh Vân Môn cùng nhìn sang phía y, Lý Tuấn không chút e dè, nhưng khi chạm phải ánh mắt Lục Tuyết Kỳ đưa lại, thần tình y hơi biến đổi đôi chút.

Tiểu Phàm chẳng thèm đếm xỉa, ngoảnh đầu nói với Pháp Tướng:

- Còn một chuyện nữa, muốn thỉnh giáo Pháp Tướng sư huynh.

Pháp Tướng đáp:

- Tiểu Phàm sư huynh xin cứ nói!

Tiểu Phàm hỏi:

- Ba tháng trước đây, đệ tử chi chính của Thanh Vân Môn là Tiêu Dật Tài sư huynh đã đến đây, chẳng hay các vị có biết hiện nay huynh ấy ở đâu không?

Pháp Tướng lắc đầu, đáp:

- Chúng ta và hai vị bên Phần Hương Cốc cùng đến một lượt, chưa hề gặp Tiêu sư huynh.

Tiểu Phàm khẽ chau mày, rồi trầm ngâm không nói.

...

Hôm sau, ánh triều dương vừa hé, tám người đã lên đến Không Tang Sơn, chỉ thấy cảnh tượng hoang vu, sa thạch đầy mặt đất, ngọn núi lớn là vậy, mà đến tiếng chim hót bình thường cũng chẳng nghe thấy, nếu không phải sớm đã trở thành món điểm tâm của đàn doi hung tợn kia, thì chắc cũng đi cư khỏi đỉnh núi này từ lâu rồi.

Bọn Pháp Tướng đến đây đã được một vài ngày, nên đã tìm thấy vị trí của Vạn Bức Cổ Quật. Mọi người theo nhau đi, dè dặt thận trọng, cuối cùng cũng đến cửa hang.

Nơi đây là một hang động cực lớn, nằm lưng chừng núi, mặt quay về hướng bắc, lưng ở phía nam Không Tang Sơn, hơi dốc xéo xuống dưới, chỉ ở nơi cửa hang mới có nhiều ánh sáng, nhìn sâu vào một đoạn thấy đen kịt. Còn cách cửa hang chừng năm sáu trượng, mọi người đã cảm thấy từng đợt từng đợt âm phong từ phía trong lùa ra, thốc qua mặt, lạnh thấu xương. Cùng lúc loáng thoáng văng đến tiếng xào xạc, trầm trầm, như tiếng quỷ khóc, làm đầu óc người ta rối loạn.

Tiểu Phàm nhìn kỹ hang động, rồi ngoảnh đầu lại gượng cười:

- Đã đến rồi, chúng ta vào thôi!

Mọi người im lìm, Pháp Tướng gật đầu:

- Được, có điều bên trong nguy hiểm khó lường, các vị nên chuẩn bị sẵn tiên khí, đề phòng bất trắc.

Việc liên quan đến sự sống chết, ai nấy đều không dám chậm trễ, cùng rút pháp bảo ra cầm nơi tay. Thấy Trương Tiểu Phàm lấy ra một Thanh tiên kiếm đang rực lửa bọn Lý Tuấn, Yên Hồng và hai nhà sư của Thiên Âm Tự đều đỡ người vì kinh ngạc. Trương Tiểu Phàm cũng chỉ im lặng không nói.

Sắp tới cửa hang, luồng âm phong càng lúc càng lạnh giá, Pháp Tướng không biết là vô tình hay hữu ý, khẽ tựa vào Trương Tiểu Phàm. Trương Tiểu Phàm cảm thấy, mỉm cười nhìn y, Pháp Tướng mỉm cười đáp lại, rồi thì thầm bảo:

- Trương sư đệ, trước mặt toàn những gian hiểm, đệ hãy theo sát sau lưng ta.

Trương Tiểu Phàm ngây sững, nhưng thấy Pháp Tướng đã bước vào vùng bóng tối, không kịp nghĩ ngợi nhiều nữa, những người khác cũng đã vào cả rồi.

Mới đi vào được mấy bước, Trương Tiểu Phàm đã cảm thấy dưới chân mềm nhũn, cả người lún xuống. Hắn nhẹ nhàng vận nội công Thái Cực Đồ hiện lên xoay tròn thân hình nhẹ nhàng lơ lửng giữa không trung tỏa ra khí tức cực kỳ nhẹ nhàng.

Trương Tiểu Phàm lúc lắc đầu, miễn cưỡng trấn định tâm trí mọi người. Mọi người quen với hoàn cảnh rồi, lại theo nhau đi sâu vào trong, lúc ấy, tiếng xào xạc như mưa quý rì rầm cũng vang to hơn, phảng phất như từ nơi xa, lại như sát ngay bên cạnh, trước sau trái phải, chỗ nào cũng có.

Cứ thế đi thêm được ba, bốn trượng, Tề Hạo đi đầu bỗng kêu khẽ:

- Chậm thôi!

Mọi người lập tức dừng cả lại, chỉ thấy Tề Hạo chậm chậm giơ Hàn Băng tiên kiếm lên, hào quang dần dần rực sáng, soi rõ một khoảng rộng phía trước, tức thời ai nấy nín thở.

Đây là một hang động to lớn, đỉnh vòm cách mặt nền rất xa, dưới làn bạch quang chiếu rọi từ Hàn Băng tiên kiếm, ai nấy đều nhìn thấy trên cao, chỉ chút doi đen lủng lẳng treo ngược, hầu như không lộ ra một phiến nhám thạch nào. Thanh âm xào xạc chính là xuất phát từ sự va cọ và tiếng kêu rì rầm của đám súc sinh đó.

Thấy vùng hắc ám tự nhiên bị soi sáng, đàn doi hình như cảm thấy bất an, từng con một bắt đầu cựa quậy, nhưng không bay lên, mà cào cào móng vuốt trên nền nhám thạch để di chuyển về phía tối tăm hơn, có con còn cắn vuốt vào mình đồng loại. Những cảnh đó trong khoảng hôn ám càng lúc càng tỏ ra khủng khiếp nanh ác, khiến mọi người hãi hùng.

Ai nấy không dám thờ mạnh, ngừng lại một chỗ, họ phát giác ra, giữa không gian đen kịt, ánh sáng loé lên trông đặc biệt chói mắt, nhưng đàn doi tựa hồ không có động tĩnh, cũng không tấn công. Nhận biết điều này, mọi người ít nhiều đều thờ phào, Pháp Tướng khe khẽ bảo:

-Cũng may tiểu tăng phán đoán không sai, các vị, chúng ta tiếp tục đi nào.

Tiểu Phàm lấy ra lục hợp kính vận lên che cho tất cả

Mọi người quay đầu, lại đi tiếp vào sâu trong cổ quật, nơi bóng tối càng thêm âm thầm. Theo bước chân họ, phân doi càng lúc càng dày. Dưới ánh sáng vàng của lục hợp kính, trông đàn doi trên đỉnh hang như vô cùng vô tận, mỗi lúc một nhiều, răng nhọn nanh sắc, cứ kêu rì rầm gần sát ngay bên. Nếu không phải là tám người bọn họ thân hoà chính đạo tiên pháp, tâm trí kiên cường bình tĩnh, mà là người thường, thì có khi đã sợ đến phát điên rồi.

Cứ đi như thế chẳng biết bao lâu, Trương Tiểu Phàm ở giữa đoàn, Pháp Tướng thủy chung luôn đi trước hấn. Nhìn hoà thượng trẻ tuổi khoác tấm tăng bào nguyệt bạch đã dính chút lem nhem, Trương Tiểu Phàm bỗng nhiên nhớ tới Phổ Trí.

Con người trong hồi ức sâu thẳm đó, có phải đến từ cùng một nơi với vị hoà thượng này không?

Phía trước đột nhiên vắng lại tiếng kêu khẽ của Tề Hạo: “Ồi!”

Trương Tiểu Phàm còn chưa kịp tĩnh trí, đã thấy dưới chân có sự khác lạ, hình như vừa dẫm lên một vùng đất cứng.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Di Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Chạm trán ma giáo

Tiểu Phàm đi đầu Thái Cực như uy vũ nhẹ nhàng xoay chuyển tự càn khôn làm ra một uy thế bài sơn hải đảo, ánh sáng sáng rực chiếu khắp sơn động chiếu lên gương mặt của tất cả mọi người. Ánh sáng xanh nhẹ nhàng xanh biếc tựa trời cao. Lý Tuân cùng Pháp Tướng nhìn vào Thái Cực rồi nghiêng ngảng bồng họ lại nhìn về phía của những người còn lại bất giác Lý Tuân nói khẽ:

-Là phải chăng Thượng Thanh cảnh giới, lúc trước Đạo huyền chân nhân tới Phần Hương Cốc của chúng ta cũng từng giao thủ so chiêu với cốc chủ ta đã từng được thấy Thái Cực của ông ấy cũng như vậy nhưng vẫn có cảm giác khác lạ.

-Ý của Lý sư huynh là Tiểu Phàm sư huynh đã đạt tới ngưỡng của các vị trường bối,

Hắn cẩn thận nhìn lại lần nữa, thì phát hiện, tại phần huyết động sau lưng, vô số doi đen vẫn đang tụ tập trên trần động, nhưng tại phần đất cứng chỗ mọi người đang đứng, trên nhám thạch của động, có một vòng màu đỏ vượt lên đến trần động, dường như sinh từ trong mạch đá mà ra.

Lấy đường vòng màu đỏ này làm ranh giới, vô số doi tụ tập ở một đầu, không ngờ lại không hề vượt qua đường màu đỏ, nhưng khoảng cách rất gần, vẫn nghe mùi hôi của doi nồng nặc.

Pháp Tướng nhìn một vòng, trầm giọng:

-Ở đây nhiều thứ cổ quái, chư vị xin hãy thận trọng

Mọi người sau khi đã khó khăn đến vậy mới đặt chân lên được một chỗ sạch sẽ, nhìn quanh thấy rõ mọi thứ, bất giác cử động đầu tiên là chỉnh trang lại y phục. Bên cạnh Trương Tiểu Phàm, Tăng Thư Thư cời giấy, trút những thứ dơ bẩn bên trong ra, nói nhỏ với Trương Tiểu Phàm

-Cả đời đệ lần đầu mới biết, hóa ra bước trên đường sạch sẽ lại là một chuyện dễ chịu đến vậy

Trương Tiểu Phàm cười, nhanh chóng rũ sạch người, cả thân thể cũng cảm thấy thật thoải mái. Nhìn qua một lượt, Tề Hạo thấy mọi người đã gần như ổn cả, bèn nói: “Đi thôi”. Vừa nói vừa bước trước tiên vào sâu trong hang động.

Mọi người rất nhanh đã cất bước về phía trước, bỏ lại sau lưng một vùng bóng tối thăm thẳm vô tận.

Phía trước mặt, bóng tối như yêu ma, giương vuốt nhẹ nhàng hoành hành họ đến.

Trong bóng tối chỉ có một đốm sáng, chầm chậm dẫn đường.

Cứ như vậy chẳng biết bao xa, cái hang động cổ không ngờ lại có vẻ như vô tận, tuy nhiên có vẻ rộng rãi, quanh co khúc chiết, trừ một điểm đại khái là hướng xuống phía dưới, còn lại gần như làm người ta không phân biệt được phương hướng.

Tiếng sột soạt của bầy dơi tại cửa động đã không còn nghe thấy nữa, bây giờ trong bóng tối không còn âm thanh nào ngoại trừ tiếng bước chân của mọi người. Trương Tiểu Phàm càng đi càng có cảm giác ẩm ướt, cũng không biết đã đi sâu vào lòng đất bao xa.

Luân hồi châu vẫn tiếp tục phát tán ánh Phật quang vàng chói lọi, chiếu sáng mọi người, chỉ có ở hàng đầu Tiểu Phàm vì muốn đề phòng vạn nhất, đã dùng thêm Lục Hợp Kính. Hai bảo vật làm tăng thêm ánh sáng của nhau, mọi người quanh co đi mãi, đột nhiên Tiểu Phàm đang đi bỗng dừng lại, giơ tay ngăn những người phía sau: “Chậm lại”

Mọi người tức khắc đồng loạt dừng lại.

Chung quanh hoàn toàn yên lặng, không có lấy một âm thanh.

Luân hồi châu và Lục hợp kính tỏa sáng rạng ngời, trước mắt mọi người, phần hang động phía trước đột nhiên tách ra hai hướng, u u thâm thâm, một màu tối đen, không biết là dẫn đến đâu, phảng phất như có yêu ma mở miệng chờ đợi. Nhưng giữa đường, ngay giữa hai hướng đi, sừng sững một tấm bia cao bằng sáu người, trên đó khắc bốn chữ đỏ như máu: Thiên đạo ở đây!

Phản Hương Cốc Lý Tuấn nổi giận, quát lên:

-Đám Ma giáo yêu nhân, sao dám tự xưng là thiên đạo ở đây

Pháp Tướng nhú mày, nhìn kỹ bia đá, đoạn thốt

-Ta có nghe ân sư Phổ Hoàng nói, 800 năm trước ma giáo đích thực tại hang động này đã để lại một khối bia đá, lúc đó bị chính đạo tiên nhân một kiếm chém vỡ, sao hôm nay nhìn thấy, lại không có vết nứt mẻ gì?

Lúc này, Phản Hương Cốc Yến Hồng từ đầu đến giờ vẫn im lặng, đột nhiên mở miệng nói

-Nhìn bốn chữ trên tấm bia này, không phải là có một vết đứt ngang hay sao?

Thanh âm êm dịu, đi vào lòng người như một làn gió, thêm vào đó mấy người Thanh Vân Môn lần đầu tiên nghe Yến Hồng nói, trong lòng đột nhiên có cảm xúc lạ lùng. Mọi người bước lên nhìn kỹ, quả nhiên thấy một vết mờ, hướng xéo lên trên, chia tấm bia làm hai nửa, nơi chỗ đứt gãy có ẩn hiện sắc hồng nhạt, nhưng nếu không nhìn kỹ thì không thấy được.

Tiểu Phàm gật đầu nói với Yến Hồng:

-Yến Hồng cô nương thật tinh tế

Yến Hồng hơi mỉm cười, rồi cúi đầu, không nói gì nữa.

Tiểu Phàm nhìn tấm bia, rồi quay lại nói với mọi người:

-Tấm bia này đã được sửa lại bởi một kẻ nào đó, phần nhiều chắc là ma giáo yêu nhân, ít nhất thấy được một điều, là chúng ta đi đúng hướng

Pháp Tướng nói tiếp:

-Sư huynh nói có lý, nhưng bây giờ trong huyết động này bốn phía nguy cơ, trước mắt vấn đề nan giải, có hai đường, ta nên chọn đường nào đây?

Tiểu Phàm trầm ngâm thốt:

-Pháp Tướng sư huynh, khi nãy huynh nói là lệnh sư Phổ Hoàng thần tăng đã có đề cập với huynh về hơi này, vậy ông ấy có nói gì về ngã rẽ này không?

Pháp Tướng gật đầu nói:

-Ân sư quả thật có nói, nhưng ông ấy cũng chỉ nghe lại từ đại tổ sư, rằng trong thời chính đạo và ma đạo đại chiến, cuối hai đường nhánh này là sào huyệt của ma giáo yêu nhân, nhưng cụ thể là thế nào thì ông ấy không rõ

Mọi người im lặng, nhìn nhau, Tề Hạo nhìn ba người còn lại trong nhóm, nói với Pháp Tướng:

-Như vậy thì, tại hạ thấy không có cách nào hay hơn là mình chia làm hai nhóm đi hai đường, bốn người Thanh Vân môn chúng tôi sẽ đi xem xét đường bên trái, Pháp Tướng sư huynh cùng các huynh đệ còn lại và hai người Phản Hương Cốc đi theo đường bên phải tìm kiếm thù, nếu gặp ma giáo yêu nhân thì báo động, vậy có được không?

Pháp Tướng cũng công nhận điều đó, tuy nhiên biết rằng chuyện chia ra như vậy tình không tốt lành gì, hang động u ám, cũng không biết là hai nhánh dẫn đi bao xa, vạn nhất không quay lại được, chỉ sợ là quyết định sai lầm. Nhưng hiện tại thấy người phái nào cũng tinh anh, mỗi người ở đây đều là đệ tử xuất chúng của môn hộ, vị tất đã không có khả năng tự bảo vệ mình. Ông quay đầu nhìn Phần Hương Cốc Lý Tuấn, Yên Hồng thấy họ cũng không phản đối gì, bèn nói

-Đã vậy thì cứ làm như huynh nói, chớ vị nhớ cẩn thận

Trong lúc nói, không biết là hữu ý hay vô ý mà mắt nhìn về phía Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm giật mình, hiểu ra Pháp Tướng này tựa hồ quả có chút tâm ý riêng với mình, mỉm một nụ cười rất khế đáp lại.

Tiểu Phàm gật đầu, hướng về Pháp Tướng ôm quyền chào, rồi dẫn mấy người kia vào nhánh đường bên trái, chưa đi hết một bộ, ánh sáng sau lưng đã dịch chuyển, cũng đồng thời biến mất, về như Pháp Tướng và những người đồng hành cũng đã bước vào nhánh bên phải rồi.

Tiểu Phàm đi trước, Lục Hợp Kính lơ lửng trên đầu, không ngừng phát ra tiên lực, ánh sáng vàng nhạt của Lục Hợp Kính tỏa xuống bao bọc bốn người ở giữa.

Nhánh này của hang động so với phần đường họ đi hồi nãy hẹp hơn nhiều, đồng thời hai bên nhám thạch đột nhiên nhọn hoắt, Trương Tiểu Phàm có lúc vô ý suýt nữa thì va phải. Duy nhất một điểm tương đồng là chung quanh bóng tối vĩnh hằng, ở đây dường như chưa bao giờ có chút ánh sáng nào rọi đến.

Bốn người Thanh Vân Môn đều không muốn mở miệng, Tiểu Phàm đi đầu càng đặc biệt chú tâm đề phòng những nguy hiểm phía trước.

Đi thế này, sau một thời gian dài, trong lòng Trương Tiểu Phàm không khỏi lấy làm hoài nghi, tự hỏi nếu mình gặp ma giáo yêu nhân, có báo động đi nữa, nhưng Pháp Tướng và đồng đạo chắc không nghe được.

Thì ngay lúc đó sự tình đột ngột thay đổi, bốn người đang đi trên đường, dường như bóng tối vĩnh hằng bao phủ bốn bề, chợt khắp chung quanh nghe có tiếng như ma kêu quỷ khóc ai oán làm điếc tai, giật mình.

Bốn người cùng kinh hoàng, Tiểu Phàm mở miệng định trấn an, thì thân hình chợt chấn động, chỉ thấy bốn phương từ trong bóng tối vô tận có những tia sáng nhiều màu lao về phía bốn người đang đứng, đánh vào vùng ánh sáng của Lục Hợp Kính.

Một trận rung lắc trôi qua Lục hợp kính vẫn sừng sững đứng chống chọi

Tiếng ma kêu quỷ khóc càng lúc càng to, người nghe đầu văng mắt hoa, Tăng Thư Thư, Lục Tuyết Kỳ, Trương Tiểu Phàm và Tề Hạo ở giữa, chỉ thấy vô số đạo ánh sáng bị Lục Hợp Kính phản chấn ngược lại, giữa không trung quay đầu, cố tâm tấn công lẫn nữa, trong bóng tối không biết là đang ẩn chứa bao nhiêu kẻ thù, giữa không trung không biết là đang lơ lửng bao nhiêu pháp bảo.

Tiểu Phàm mặt trắng bệch, tay vội vã bắt pháp quyết, mặc dù bên ngoài pháp bảo bao vây dồn dập, Lục Hợp Kính từ từ trở nên ổn định, ánh sáng lại mạnh lên, ngay khi bốn người Thanh Vân Môn chuẩn bị lấy lại hơi thở, Trương Tiểu Phàm phát giác chỗ đất mình đang đứng đột ngột chuyển động.

Tâm vừa động, chưa kịp phản ứng, đã nghe Tăng Thư Thư hô hoán thất thanh

-Cẩn thận, dưới chân có...

Chưa kịp nói xong, một tiếng động lớn phát ra, cảm thấy chung quanh tiếng gào rú tràn ngập không gian, trong một tích tắc mọi người cảm thấy như có một con địa chấn đột nhiên phát ra rất mạnh dưới chân, không cần nói là xé nát mặt đất, bốn người Thanh Vân Môn nhảy vọt bốn hướng đông tây, Lục Hợp Kính không bảo vệ được chung quanh nữa, cũng không thể phòng được chỗ đặt chân, tự nhiên nguy hiểm trùng trùng, đồng thời ánh sáng tan rã, Lục Hợp Kính rơi xuống phía Tiểu Phàm lúc ấy đã vọt ra ngoài.

Trong bóng tối vô số đạo ánh sáng hú lên, tựa hồ đang đặc ý mà cười cuồng dại, chia ra tấn công về hướng bốn người.

Trương Tiểu Phàm hạ xuống trước, chân bị chấn động, cả thân người không tự chủ được bay về phía trước, may mà đã tu hành nhiều năm tại Thanh Vân Môn, nên tâm động nhưng không loạn, tay đã nắm lấy Pháp quyết gọi dậy Xích diễm. màu đỏ rực của xích diễm chiếu sáng khắp toàn hang động

Sau một khắc, một đạo ánh sáng đỏ đã ập đến trước mặt, Trương Tiểu Phàm ngay lập tức nghe mùi tanh của máu, chỉ muốn nôn mửa, vội vã nín thở, huy động xích diễm, ánh sáng đỏ ngòm mạnh lên để chống lại đạo ánh sáng đỏ, cũng chẳng hiểu tại sao mà đạo ánh sáng đỏ lại đột ngột mờ đi rất nhiều.

Từ trong bóng tối không tên, đột nhiên truyền đến một âm thanh trầm trầm đáng ngờ.

Lúc này, hai đạo ánh sáng một vàng một xám cũng đã lao đến, cùng đánh vào xích diễm. Trương Tiểu Phàm nhờ ánh sáng này, thấy đạo ánh sáng đỏ khi nãy là một cây tiểu xoa, phía trên loang lổ vết máu, trong khi ánh sáng vàng hóa ra là một thanh bảo kiếm dài ba thước, đạo màu xám nhìn hết sức cổ quái, vừa tròn vừa to giống như cái răng nanh của một con thú hoang không biết tên.

Trương Tiểu Phàm thân hình đang lơ lửng giữa không trung, vốn dĩ đang đứng yên, không ngờ bị ba pháp bảo tấn công, tuy nhiên có xích diễm bay lên không chống đỡ, nhưng mắt trợn ép hẳn vào tường đá, không thể tiến lùi qua lại được.

Trương Tiểu Phàm trước mắt hoa lên, sau lưng nghe một con đầu trỏ dấy nhập vào phủ tạng, nhưng biết đây là giờ khắc sinh tử, lấy hết sức mình nghiêng

răng chịu đau, rơi lên mặt đất, mắt thấy ba pháp bảo trên không trung xoay vòng, hung hiểm lao xuống tấn công.

Trong bóng tối, cũng không thể biết được người đang điều khiển những pháp bảo này đang đứng nơi nào.

Trương Tiểu Phàm phải trái không cử động được, chỉ kêu to lên pháp quyết, xích điểm bay lên không trung, giữa không trung lao vào đối kháng với thanh phi kiếm màu vàng và chiếc răng nanh dã thú, tạo nên một âm thanh lớn, cả ba đều chấn động, bay vụt ngược về phía sau, riêng cây tiểu xoa màu đỏ bầm không thu thế kịp, lao vào tảng đá nơi hắn vừa đứng khi nãy, vụn đá bay tung toé, phá vỡ một lỗ to trên mặt đá.

Nhưng lúc này chiếc răng nanh xám đã quay lại, lao xuống đương đầu, tại đầu nhọn của chiếc răng nanh lóe lên một chớp sáng lạnh, trong bóng tối trông như một ánh mắt, thấy cái thanh thế đỏ, Trương Tiểu Phàm cũng không muốn biết hậu quả của pháp bảo cổ quái này lên mình nữa.

Trương Tiểu Phàm nghiêng chặt răng, hai tay thủ hộ không gian, xích điểm tùy ý chuyển động, ánh sáng xanh tỏa rạng, đương cự với chiếc răng nanh, trong không trung, chỉ nghe một tiếng trầm trầm, phần bên trên của chiếc nanh hiện ra một vết nứt lớn.

Từ xa truyền lại một tiếng thét thất thanh, mang ý kinh ngạc.

Chỉ là Trương Tiểu Phàm không có đủ thời gian tận hưởng chút niềm vui thắng lợi nào, thanh phi kiếm sắc vàng đã lao đến, Trương Tiểu Phàm lách mình né tránh rồi ngọc thủ lại huy chuyển trấn cậu đã lăm lăm mồ hôi vì phía sau còn có kẻ đánh lên làm cậu không tập trung được

Thanh phi kiếm sắc vàng không ngờ không hề mất thời gian, giữa không trung quay lại, lao thẳng từ dưới lên, bên trên là chiếc nanh, bên dưới là phi kiếm, Trương Tiểu Phàm toàn thân rung động khê, không kịp suy nghĩ, người tự nhiên co lại, đọc nhanh một câu chú, Xích Điểm tỏa ra một ánh sáng đỏ mạnh mẽ, bao phủ chung quanh hắn.

“Àm”, hai âm thanh đồng thời vang lên trên đầu và dưới chân Trương Tiểu Phàm, hai pháp bảo đối địch bị bắn ngược lại. xích điểm chiến đấu trong không trung một trận như vậy, Trương Tiểu Phàm thở phào một cái, trong một khắc tìm gần như ngừng đập, ý thức được suýt nữa thì xích điểm đã bị xé nát từng mảnh rồi.

Nhưng may sao, không biết là xích điểm làm bằng vật liệu gì mà cứng rắn không ngờ, không bị tổn thương gì, lại nhìn phi kiếm và chiếc nanh, ánh sáng ảm đạm, hư hại hơn phân nửa. Bất quá mà nói, Xích Điểm bị đánh một đòn mạnh, ánh sáng đỏ bảo hộ Trương Tiểu Phàm cũng đã thất tán mất.

Trương Tiểu Phàm, định triệu hồi Xích điểm, bất chợt nghe vai mình đau nhói, nửa thân yếu đi, trong đầu trống không. Nhìn xuống dưới, hắn chỉ thấy ở bả vai không ngờ đang lộ ra một đầu tiểu xoa, xuyên từ sau ra trước, máu bắn tung toé không dứt.

Không ngờ thanh tiểu xoa nhân lúc Trương Tiểu Phàm không chủ tâm phòng bị, đã lén lút tập kích một đòn nặng.

Trương Tiểu Phàm chỉ nhìn thấy bên trên thanh tiểu xoa, màu đỏ bầm vốn lặn sâu vào trong lúc này như nổi lên sáng rực, tựa như nghe mùi máu tanh mà thức dậy. Hắn rên khe khẽ một tiếng, ban đầu định đưa tay rút thanh tiểu xoa ra, bất chợt ngay lúc đó, từ những vết đỏ máu trên thân tiểu xoa, phảng phất sinh ra một đạo hắc ám, cùng lúc thanh tiểu xoa nhích lên, nhanh chóng bám chặt vào vai Trương Tiểu Phàm.

Chủ nhân của thanh tiểu xoa hẳn có một con mắt theo dõi đặt phía trên pháp bảo này.

Trương Tiểu Phàm thấy mắt hoa lên, không còn sức mà rút bỏ nó đi. Nhưng trên vết thương ngoại trừ cơn đau kịch liệt, còn có một cảm giác ngứa ngáy, chỉ sợ đa phần là có tầm chất kịch độc. Bằng một chút nhân lực còn lại, qua khoé mắt Trương Tiểu Phàm nhìn thấy sau lưng mình một khuôn mặt yêu nhân, chỉ thấy hắn chớp lấy vai mình bằng cả hai tay, vừa dơ bản, vừa hô hám không chịu được.

Từ xa truyền lại một trận cười điên cuồng, nhưng sau lưng, cũng nghe thấy một thanh âm buồn ngủ: “Tên tiểu tử thói của Thanh Vân Môn, nguoi đến đây là tìm đường chết, ta đã nghe mùi máu rồi đây.”

Trương Tiểu Phàm cũng không kịp phản ứng nghĩ ngợi xem hắn nói gì, nhưng mình bạch được qua động tác của hắn, chỉ thấy cái bóng yêu nhân không ngờ đang mở to miệng, cắn vào bên trái cổ hắn, miệng hút máu, cùng lúc thanh tiểu xoa màu đỏ không ngờ cũng sáng lên, tựa như cũng đang uống máu hắn vậy.

Trương Tiểu Phàm, cảm thấy máu huyết toàn thân đang chảy về cổ họng, nghe thân mình nhẹ bỗng đi, khí lực toàn thân tàn mạt, xích điểm cũng không còn được giữ lơ lửng giữa không trung nữa, lung lay rơi xuống.

Tình cảnh này, đang lúc hoảng hốt, đột nhiên trong đầu hắn hiện ra một bức tranh cũ, trong một u cốc.

Bức tranh trong cơn ác mộng!

Xích điểm rơi xuống đỉnh đầu hắn, lặn qua mặt, tỏa ánh sáng xanh nhợt nhạt, như là đang triệu hồi ma quỷ. Trương Tiểu Phàm một vai bị giữ chặt, chỉ tức thời cảm thấy trên xích một cảm giác nóng rực mệnh mông, như là cuồng nộ.

Trong người hắn máu huyết không ngừng chảy ra, bị yêu nhân hút lấy, Trương Tiểu Phàm lúc này không còn nghe thanh âm nào bên ngoài nữa, chỉ thấy trong toàn thân dậy lên một chút khí lực cuối cùng, như con thú đến đường cùng, hắn nắm lấy thanh nhiếp hồn bỗng lóe sáng xanh dùng lực đâm vào yêu nhân đằng sau.

Nhiếp hồn bỗng không có mũi nhọn, nhưng lúc này không ngờ coi máu thịt như là đậu hũ, đâm vào nhẹ như không.

Yêu nhân đằng sau cả thân mình run lên, ngưng hút máu, như là không tin được, quay đầu nhìn Trương Tiểu Phàm, Trương Tiểu Phàm cũng đồng thời nhìn hắn.

Trong u ám, phẳng phất như có yêu ma nơi địa ngục cười lạnh, lại như có tiếng tim đập trong bóng tối, Trương Tiểu Phàm cảm Nhiếp hồn bổng trong tay, cảm thấy một làn sóng âm thanh của tiếng tim đập vang lên, tựa như là huyết mạch đang lưu động, lại như yêu ma đang hoan hô.

Ánh sáng trên thân thanh tiểu xoa đỏ nhanh chóng mờ đi, sau đó là bóng tối tràn ngập.

Trong một chớp mắt Trương Tiểu Phàm và yêu nhân chìm đắm trong bóng tối, Trương Tiểu Phàm nửa hôn mê, thần trí giảm sút, trước mắt như có một tấm màn mỏng che phủ, nhưng vẫn nhìn thấy cảnh tượng trước mặt.

Trên mặt yêu nhân đầy những vết nhăn nhúm ngang dọc, rồi bỗng khô đi, máu thịt chuyển thành da khô bám trên xương.

Một khắc sau, bóng tối vây quanh hắn.

Sức mạnh bị mất đi lại quay về, dào dạt không ngừng truyền qua thân nhiếp hồn bổng, vào thân thể Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm tỉnh lại, run rẩy tại chỗ, vết thương trên vai vẫn còn đau đớn, nhưng dưới tác dụng của sức mạnh không biết là gì này, máu trên vết thương đã ngừng chảy, nhưng gã thiếu niên trong lúc này không hề nhận thấy điều đó. Trong đầu hắn chỉ xoay chuyển một ý nghĩ duy nhất:

-Ta phải mau chóng cắt nhiếp hồn bổng đi.

Trương Tiểu Phàm chờ đợi xuất thần. Trong bóng tối chủ nhân của phi kiếm sắc vàng và răng nanh xám xịt đã chính mắt chứng kiến cái màn quái đản vừa rồi, thất kinh quá độ, nhất thời không biết làm thế nào mới phải?

“Dã Cầu, ta có nhìn nhầm không, Khương lão tam hút máu người cơ mà, sao giờ lại bị người ta hút lại?”

Trong vùng hắc ám một người khác gào to:

-Đi đòi nhà ma rồi, Thanh Vân Môn lại có kẻ luyện được Hấp Huyết Đại Pháp, chẳng lẽ cha này là môn hạ đệ tử của Tiên giáo chúng ta?

Người nói lúc trước bỗng phì một tiếng, nhưng không thốt nổi lời nào, mãi một lúc mới ảo não than:

-Hồng hồng, thằng cha này lai lịch cổ quái, nhất định phải hỏi cho cặn kẽ!

Hai đạo hào quang rực lên trước mặt Trương Tiểu Phàm, dần dần hiện ra hai thân ảnh, Trương Tiểu Phàm sắc tỉnh, giật thót mình, vội vàng loại bỏ tạp niệm, ngưng thần đối địch.

Trong vầng ánh sáng, phi kiếm sắc vàng và răng nanh xám xịt bay về tay hai người đó, người mé tả bắt lấy phi kiếm, là một nam tử cao gầy, diện mạo hư nhược, mũi điều hầu mắt bé xiu, con ngươi đen trắng phân minh, lập loè hung quang; người bên cạnh càng thêm cổ quái, Trương Tiểu Phàm vừa ngó sang, lập tức phát kinh, chỉ thấy người y rất to cao, nhưng bộ dạng quái dị, mí mắt sùm sụp, mũi gồ ghề, tai vênh, mồm đỏ ngầu, một cái lưỡi dài thật dài, thi thoảng thò thụt, trông giống một con chó. Chiếc nanh xám xịt lúc này đã bay về trong tay y, Trương Tiểu Phàm bất giác nghĩ, hay đây là răng của con chó to nào?

Người được gọi là Dã Cầu thấy Trương Tiểu Phàm cứ ngó y trừng trừng, mắt lộ vẻ kinh dị, thì tức bực hét: “Ô! Thằng quỷ này, tại sao nhìn Dã Cầu Đạo Gia của mi như vậy?”

“Dã Cầu Đạo Gia?” Trương Tiểu Phàm cau mày, lúc ấy mới nhận thấy người có bộ dạng chó hoang đó trên mình khoác tấm đạo bào đen thui đen thui, xem ra cũng một tông phái tín ngưỡng với Thanh Vân Môn, chẳng biết lần ngược lại ba trăm năm trước liệu có chút uyên nguyên nào không.

Người tự xưng là Dã Cầu Đạo Nhân ấy thấy Trương Tiểu Phàm nhìn y với vẻ khinh miệt rõ ràng thì càng thêm cáu kỉnh:

-Tiểu quỷ, đạo gia đang hỏi ngươi sao lại giết Hấp Huyết Quỷ?

Trương Tiểu Phàm hỏi:

-Hắn là Hấp Huyết Quỷ?

Người cao cao bên cạnh tức giận nói:

-Đúng vậy

Trương Tiểu Phàm lúc này mới nhớ ra mình vẫn cõng cái thi thể nọ, tức thì cảm thấy nơi cổ lạnh tê, hắn nhảy vọt lên, rầy cái thầy chết xuống. Bình một tiếng, cái gã đã biến thành túi da bọc xương lăn đùng xuống đất, Trương Tiểu Phàm ngó mà phát buồn nôn, ngoảnh phát đầu đi.

Dã Cầu Đạo Nhân và nam tử cao cao nọ đối trông theo đồng xương khô, rồi nhìn nhau, đều đọc thấy trong mắt người kia nỗi kinh hoàng nghi ngại. Hấp Huyết Đại Pháp tàn nhẫn nguy dị, tuy rằng ghê gớm, song cũng rất tồn tại tới bản thân, đã luyện nó là người chẳng ra người, quỷ không thành quỷ. Bọn họ tuy thuộc Ma giáo, nhưng đối với thứ công pháp thần bí này xưa nay đều kính nhi viễn chi, chỉ hiểu biết một cách sơ lược.

Cái cây đang nằm lẫn dưới đất, hiệu xưng Hấp Huyết Quý, vốn là truyền nhân duy nhất về Hấp Huyết Đại Pháp. Trông thấy tình trạng y bị kẻ khác hút cạn tinh huyết toàn thân, hai người kia hiểu rằng, đạo hạnh ấy không chỉ vượt rất xa bản thân Hấp Huyết Quý Khương lão tam đã chết khô đây, mà đến Hấp Huyết Lão Yêu ngày xưa, e rằng cũng chưa chắc đạt được đến trình độ ấy. Nhưng nhìn gã tiểu tử Thanh Vân Môn trước mặt, bất luận thế nào cũng không nhận thấy ở hắn cái khí chất quái lạ của một đệ tử hấp huyết.

Dã Cầu Đạo Nhân liếc Trương Tiểu Phàm:

-Người là môn hạ của Hấp Huyết Lão... lão tiền bối hả?

Trương Tiểu Phàm ngạc nhiên:

-Cái gì mà Hấp Huyết lão tiền bối?

Dã Cầu Đạo Nhân ngoác mồm, cái lưỡi dài thò ra ngoài, Trương Tiểu Phàm trông thấy, bất giác nhớ tới con chó to Đại Hoàng trên Đại Trúc Phong núi Thanh Vân. Hắn còn đang suy niệm thì chợt nghe thấy từ phía sau văng tới tiếng hú lạnh lạnh, phi kiếm nhoang nhoang, một người mặc áo đen từ bóng tối lao vọt ra, máu chảy đầy mặt, gãy gập dưới đất một lúc, trông là biết không sống được nữa rồi.

Trương Tiểu Phàm sợ hãi, bạn bè đồng môn còn đang chiến đấu một mất một còn, mình lại đứng đây trò chuyện với mấy yêu nhân Ma giáo, lập tức dâng thân, toan bay qua tương trợ.

Dã Cầu Đạo Nhân và người cao cao kia thấy Trương Tiểu Phàm hốt động thân mình, đều giật bắn, cho rằng hắn định phản kích, liền vội vàng giới bị, nhưng chỉ thấy Trương Tiểu Phàm vừa bật lên, bỗng nhiên nhăn nhó rơi trở lại, quỵ sụp xuống mặt đất, hít vào một luồng khí lạnh buốt, trán vã mồ hôi.

Nguyên là vì Trương Tiểu Phàm trong lúc sốt ruột, quên băng thanh tiểu xoa màu đỏ mờ vẫn cắm sâu vào da thịt trên vai. Hắn vừa nhúc nhích thân mình, con đầu đã nhói vào tận tâm phế, sau khi rút xuống, dòng máu vốn mới tạm ngưng, lúc này từ vết thương há hoặc lại tuôn ra ào ạt.

Thấy cơ hội tốt, Dã Cầu Đạo Nhân và người cao cao kia đòi nào chịu bỏ lỡ, thà giết nhầm chứ không để sót, hai người mắt lộ hung quang, phi kiếm và răng nanh trong tay lại rực lên ánh sáng.

Đúng lúc ấy, đột nhiên từ đằng sau văng tới tiếng thét lạnh lạnh, chỉ thấy trong bóng tối nhấp nháy nhiều màu, một đạo hào quang lam sắc rực rỡ chói mắt vọt bật lên, huy hoàng lấp lánh, tức thời đánh bật tất cả các làn sáng màu kia đi. Trong vầng hào quang lam sắc, là Thiên Gia ngoạn nhiên đã thoát ly khỏi vỏ, và phía sau nó, trên cao, Lục Tuyết Kỳ phong tư tuyệt thế đang lẳng không mà đứng, xiêm áo toàn thân rần rạt, phiêu vũ theo gió bay.

Dã Cầu Đạo Nhân và người cao cao kia ngây sững, Thiên Gia thần kiếm toả lam quang chói chang, biến ra một thanh kiếm sáng xanh không lồ, xả xuống bóng tối, lập tức rất nhiều ánh sáng đa sắc trồi lên đối kháng, nhưng vừa chạm vào vầng lam quang rộng lớn thuần khiết là tán bay tiêu biến. Bỗng nghe có tiếng hét quái dị dồn dập, năm sáu bóng người từ khoảng âm u nhảy vọt ra, rầm rầm, làn kiếm sáng xanh bổ lên tường đá, vụn vỡ tung loạn, uy thế kinh nhân. Mấy người vừa nhảy ra tựa hồ bị thương, đúng lúc ấy, hào quang bạch sắc trên Hân Băng kiếm của Tề Hạo từ một bên lao xéo lại, ánh lên rực rỡ, kiếm quang chạm đến đâu, chúng đồ Ma giáo bị đông thành băng đến đấy. Tăng Thụ Thụ ngự kiếm bay tới, theo chém những cột băng đó nát tan tành.

Đứng trước mặt Trương Tiểu Phàm, người cao cao kia và Dã Cầu Đạo Nhân đưa mắt nhìn nhau, rồi mặc Trương Tiểu Phàm đó, cùng vung phi kiếm sắc vàng và răng nanh xám xịt lên, chống lại thế tấn công của bọn Tề Hạo.

Hai người đó đạo hạnh có vẻ cao hơn chúng nhân Ma giáo một bậc, lập tức chặn được Tề Hạo và Tăng Thụ Thụ, nhưng trong lòng thì ngấm ngầm kêu khổ.

Đêm qua họ đã lên quan sát bọn Tiểu Phàm lúc bị đàn doi tấn công, rồi trở về thiết lập mai phục trong hang sâu, định sẽ đột ngột đánh úp để phá vỡ vòng sáng hộ thân kiên cố của Lục Hợp Kính, sau đó sẽ tập kích từng người trong nhóm. Kế hoạch này quả thực đã tiến hành như dự tính, ai ngờ bọn đệ tử đó đạo hạnh lại cao thâm hơn tưởng tượng, đối phó thật khó khăn.

Đợt mai phục này do Dã Cầu Đạo Nhân, nam tử cao lớn và Hấp Huyết Quý Khương lão tam dẫn đầu, họ nhận thấy Trương Tiểu Phàm là người mạnh nhất trong nhóm, mới ước hẹn cả ba cùng ra tay, định rằng nhanh chóng giải quyết Trương Tiểu Phàm xong sẽ chia nhau đối phó với ba người kia. Ai ngờ sự biến nguy dị, Trương Tiểu Phàm tuy thọ thương, nhưng Hấp Huyết Quý Khương lão tam lại bị hút sạch tinh huyết một cách mờ mờ ám ám.

Lúc này bọn họ tuy tạm thời kháng cự được Tề Hạo và Tăng Thụ Thụ, nhưng thấy một bên vẫn còn nữ tử mỹ miều ngự trên kỳ kiếm lam sắc, sau lưng là gã xu tiểu tử thọ thương song cổ quái kia, vạn nhất cả hai người đó cùng lên, tình hình thập phần bất diệu. Thêm hai hiệp, trông thấy Lục Tuyết Kỳ liên tiếp đã thương mấy chúng đồ Ma giáo, đang quay trở lại, Dã Cầu Đạo Nhân vọt lên trước hét: “Chạy!”

Người cao cao bên cạnh với ý dường như tâm ý tương thông, cùng lúc thu hồi pháp bảo, ghép lên thân mình, soạt soạt hai tiếng, hoá thành hai đạo dị quang lao vút vào sâu trong hang. Chúng đồ Ma giáo trông thấy, la hét thảng thốt, tháo chạy tán loạn.

Tề Hạo quyết đoán hô: “Đuổi theo hai tên đó!” Đoạn ngự kiếm vút lên, nhắm hướng đuổi tới. Tăng Thụ Thụ liền bám sát, Lục Tuyết Kỳ lay chuyển hào quang của Thiên Gia, toan rút theo, chợt nghĩ ra điều gì bèn ngoảnh đầu lại, thấy Trương Tiểu Phàm ngự trên xích điểm lấp lánh ánh đỏ vừa đằng không vọt lên, đầu vai máu trào ra như suối, nhưng thanh tiểu xoa đỏ mờ găm trên đó đã được rút ra.

Trương Tiểu Phàm bay về phía trước, Lục Tuyết Kỳ nhìn theo bóng hắn, hình như hơi sững sờ, rồi cũng lao theo.

Lần này rượt đuổi vào sâu trong sơn động, có mấy phần giống giống tình cảnh Trương Tiểu Phàm và Điền Linh Nhi truy bắt Tiểu Hối năm xưa ở hậu sơn Đại Trúc Phong, khúc khuỷu li kỳ, thoát rẽ trái, thoát rẽ phải, thoát lao lên trời, thoát nhào xuống đất, cuối cùng là một con đường chia ba ngã, nhưng bốn đệ tử Thanh Vân đều không để ý nhiều đến thế, chỉ thấy đằng trước hai đạo dị quang một vàng một xám, liền cứ bám sát không rời.

Trong động đá lạ lổn nhổn, mòm nhòm lộ nhô, Trương Tiểu Phàm theo sau đồng môn, tập trung chế ngự xích diễm, cuối đường có mấy chỗ hẹp đến mức chỉ len nổi một người, Trương Tiểu Phàm không kịp cả nghĩ đến sự sợ hãi, thét lên một tiếng, rồi cũng vọt được qua. Trước sau sáu người chạy đuổi, hoá ra sáu đạo quang mang trong hang động âm u, tốc độ nhanh khủng khiếp, Trương Tiểu Phàm cảm thấy cuồng phong và bóng đen cứ cuốn lấy nhau, ầm ầm tấp lại.

Đuổi hoài đuổi mãi được hơn một canh giờ, Dã Cầu Đạo Nhân và người cao cao nhờ quen thuộc địa hình, xuyên trái quẹo phải, tuy không tách rời được hẳn bốn kẻ tội nợ như âm hồn bất tán đằng sau lưng kia, nhưng cũng không bị họ rút ngắn khoảng cách quá.

Đột nhiên, đằng xa trước mặt le lói một tia sáng, Dã Cầu Đạo Nhân và người cao cao lập tức dốc sức bay về phía ấy, bọn Tề Hạo bám sát không rời, Trương Tiểu Phàm theo sau, thấy vết nhứt nhối nơi vai dần dần thuyên giảm. Vừa rồi hẳn hẳn chịu đau rút thanh tiểu xoa ra để theo cùng mọi người, hành động ấy khiến hắn cũng phải tự bất ngờ. Đầu vai tuy đau, nhưng trong người khí huyết sôi sục, có cảm giác bèn bi lạ kỳ, song liền tưởng đến cảnh lúc nãy, rồi nhớ lại hai chữ hấp huyết Dã Cầu Đạo Nhân nói, đầu óc hẳn lạnh buốt, lạnh thấm vào xương tủy.

Đỏm sáng phía trước càng lúc càng gần, càng lúc càng rực rỡ, sáu người như tên bật khỏi cung, lao vút theo hướng đó.

Vàng ánh sáng, như đoá hoa yêu dị đột ngột xoè cánh trong bóng đêm, soi tỏ mặt người. Trương Tiểu Phàm theo đồng môn lao vào quang sáng, mắt bỗng loé lên, trông thấy tình cảnh trước mặt mà kinh hồn táng đờm.

Nơi cuối cùng họ vừa vượt qua là một thông đạo rộng rãi mà thẳng tắp, còn bên ngoài thông đạo này, là khoảng không gian bao la mênh mông, trên cao trăm trượng là đỉnh động, dưới chân mười trượng là mặt đất, không xa phía trước, đột nhiên hiện ra lù lù một khối cự thạch, đang phát tán những làn sáng dữ dội, chiếu rọi khắp nơi.

Nhưng làm người ta hãi hùng, không phải là khối cự thạch đó, mà là đằng sau nó, nơi mờ mịt xa xôi, có một hõm sâu khổng lồ há ra toang hoác, khối cự thạch tán phát ánh sáng chiếu lên đỉnh vòm hang động, nhưng cơ hồ không có cách gì thâm nhập vào vùng sâu thẳm đằng sau nó đến nửa phân, phóng mắt từ trên cao xuống là một khoảng đen ngòm, không tài nào nhìn thấy đầu bên kia, chỉ thấy một màn hắc ám, tử khí rùng rùng, âm phong phản phật.

Trước khối cự thạch, lúc này có ba người đang đứng, một đại hán râu ria, một thiếu phụ kiều diễm, và một thanh niên khoác bạch y, mặt mày xanh tái, tà khí lờn vờn. Dã Cầu Đạo Nhân và gã đồng bạn cao lớn hạ xuống, dừng trước cự thạch. Tiểu Phàm trông xem, thấy ba người nợ ai nấy tướng mạo kỳ dị, không dám sơ suất, bèn gọi các sư đệ sư muội, cùng hạ xuống một nơi cách đám người đang cự thạch kia chừng năm trượng.

Trương Tiểu Phàm đứng vững rồi, phóng mắt nhìn ra, thấy trên khối cự thạch phát quang rờn rợn khắc ba chữ lớn theo lối cổ triện: Từ Linh Uyên!

Trông thấy bốn đệ tử Thanh Vân Môn đáp xuống, ba người đứng trước khối cự thạch không hề tỏ động tĩnh gì, chỉ có đại hán râu ria khe khẽ cau mày: - Dã Cầu, Lưu Cáo, các ngươi kém cỏi quá, gặp có mấy đứa tiểu bối Thanh Vân mà lúng túng như vậy sao, lại còn dẫn chúng đến Từ Linh Uyên này nữa!

Dã Cầu Đạo Nhân đỏ mặt, đang định phân biện, thì trung niên thiếu phụ đứng sau lưng đại hán kia liếc bọn y một cái, rồi the the hỏi:

- Khương lão tam đâu?

Dã Cầu nhìn về phía đám đệ tử Thanh Vân Môn nói:

- Chết trong tay bọn chúng rồi!

“Cái gì?” Mấy người đang trầm ồm như Thái Sơn bỗng nhao nhác động dung, có điều tựa hồ không phải vì đám đệ tử Thanh Vân đạo hạnh cao thâm đến nỗi giết được Khương lão tam, chỉ thấy thiếu phụ sững sờ một lúc, lắc lắc đầu, thốt:

- Hấp Huyết Lão Yêu mà truy cứu đến, chúng ta thật khó bề ăn nói rồi!

Đại hán râu ria trầm ngâm giây lát, xoay mình nhìn đám người của Thanh Vân Môn, nói:

- Vậy chúng ta bắt lấy mấy đứa tiểu bối này, đến lúc đó giao cho Hấp Huyết tiền bối là được!

Những người khác gật gù khen phải. Tiểu Phàm thấy bọn họ ngạo mạn như vậy, càng thêm thận trọng, trầm giọng bảo ba sư đệ muội đồng môn đang đứng sau lưng:

- Xem ra chúng là những nhân vật đầu não của Ma giáo nơi đây, chắc đạo hạnh còn cao hơn mấy kẻ vừa rồi, mọi người phải cẩn thận đối phó!

Ngoảnh đầu trông lại, chợt thấy Lục Tuyết Kỳ nhìn lướt qua vết thương nơi bả vai mình, hẳn hơi sững sốt, Lục Tuyết Kỳ lập tức rời ánh mắt đi.

Lúc này, đại hán nợ bước lên một bước, nói với đám đệ tử Thanh Vân Môn:

- Ta khuyên mấy người các ngươi nên thúc thủ chịu trời, tránh để chúng ta phải xuất thủ, xương tan thịt nát sẽ khó chịu lắm đấy!

Tiểu Phàm hừ khê, chưa kịp cất lời, đã nghe thấy giọng Lục Tuyết Kỳ phía sau lạnh lẽo vang lên:

-Yêu ma tiểu xú còn dám càn rỡ, hôm nay là ngày chết của ngươi đó!

Tề Hạo và Tăng Thụ Thụ đồng thời đập tay:

-Lục sư muội nói phải lắm, đúng là như vậy!

Đại hán nọ biến sắc, mặt lạnh cứng, nhặt nhều bảo:

-Là các ngươi tự tìm lấy cái chết nhé!

Rồi chẳng rõ động tác ra sao, chỉ thấy y trừng trừng nhìn bốn người trước mặt, Trương Tiểu Phàm ngưng thần giới bị, chợt nhận ra trong hai con mắt vốn rất bình thường của đại hán kia, bỗng dưng mắt bên phải trương to lên gấp đôi, chuyển sang màu đỏ. Con mắt lộ lộ trên bộ mặt ấy, trông vừa đáng sợ vừa hoạt kê.

Hắn còn đang lấy làm lạ, đột nhiên con mắt to màu đỏ xạ ra một đạo hồng quang, lao tới mau lắm. Mấy đệ tử Thanh Vân Môn thấy y bộ dạng cổ quái, sớm đã lưu tâm, Tiểu Phàm lập tức vùng Xích diễm tiên kiếm, keng keng hai tiếng, tụ kết lên trước mặt hai bức lửa

Không ngờ đạo hồng quang tốc lực hung sát, nháy mắt đã đục chảy một lỗ nhỏ trên mặt tường lửa rồi xuyên vọt qua, vô thanh vô tức mà khí thế như chẻ tre phá trúc.

Tiểu Phàm kinh hoàng, không kịp dựng tiếp tường lửa, lập tức vùng ngay tiên kiếm chặn lên trước mặt mọi người, đạo hồng quang bật tới trên thân kiếm, chóp chóp, rồi tan biến trong vùng hào quang bạch sắc của Xích diễm. Nhưng Tề Hạo cũng phát run, liếc thấy trên xích diễm tiên kiếm, giữa nền đỏ thuần chất giờ đã có một đốm màu đỏ sẫm tối.

Thân kiếm rung khê, dường như vừa bị tà vật xâm hại, Tiểu Phàm nhìn mà lòng đau xót. Là người tu đạo, ai chẳng trân trọng quý pháp bảo của mình. Nhưng lúc này đâu có thời gian cho y nghĩ ngợi nhiều đến thế, đạo hồng quang trước vừa tiêu tán, con mắt đỏ cò cộ của đại hán đằng kia lại phát xạ ra một đạo hồng quang khác, trong khoảnh khắc đã tới, đâm vào hai bức tường băng, vẫn vô thanh vô tức mà xoi thủng hai lỗ, nhưng uy lực không hề giảm sút, cứ thế lao tới bốn người.

Tiểu Phàm cau mày, xích Diễm kiếm lấp lánh ánh trắng, lẳng không lên nghênh đón, nháy mắt đã đánh tan biến hồng quang, nhưng trên thân kiếm lại xuất hiện thêm một lần rạn đỏ.

Ở đằng xa, đại hán kia không hé một lời, con mắt to đỏ lia lia tia ra những đạo hồng quang như tên bắn, tốc độ rất nhanh, cứ thoáng chốc là tới, Tiểu Phàm liên tục chặn đỡ, những lần sáng đỏ càng lúc càng nhiều, sắc đỏ của Xích diễm tiên kiếm cũng càng lúc càng xin lại.

Ba người kia đều nhận thấy sự không hay, Tăng Thụ Thụ là người đầu tiên từ bên cạnh xông ra, ngự trên tiên kiếm pháp bảo Hiên Viên. Ai ngờ đại hán nọ vừa khê xoay đầu, con mắt to đỏ ngẫu đã bắn ra một đạo hồng quang nhằm hướng y lao tới. Tăng Thụ Thụ không kịp tránh, đành vùng Hiên Viên tiên kiếm lẳng không đón đỡ, chặn làn sáng đỏ cổ quái đó lại.

Hiên Viên tiên kiếm trỗi lên sắc tím chói loá giữa không trung, lập tức đánh tan đạo hồng quang, nhưng trên thân kiếm, cũng liền xuất hiện một hằn đỏ như bị dùi đục, cả thanh kiếm run run khe khê.

Tăng Thụ Thụ cảm thấy từ thân kiếm đột ngột lan tới một luồng sát khí, dường như định thâm nhập vào cơ thể mình, nhưng may nó còn cách khá xa, uy lực không lớn, lại thêm Hiên Viên tiên kiếm cũng tự trỗi dậy một luồng thủy khí, đẩy bật luồng sát khí kia đi.

Nhưng y cũng chẳng tiến thêm được một bước nào, ở đằng xa đại hán nọ vẫn ung dung đứng nguyên tại chỗ, đầu hơi lúc lắc, con mắt to đỏ không ngừng tia ra những đạo hồng quang, bắn chỉ chít về phía Tăng Thụ Thụ và Tề Hạo, hồng quang càng nhiều, hai người càng cảm thấy rõ rệt luồng sát khí lan dần trên thân kiếm, rồi dùng tiên kiếm làm vật dẫn, từ từ xâm nhập vào cơ thể mình.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Chạm trán ma giáo 2

Trương Tiểu Phàm không thể tránh được nữa, chứng kiến tình trạng của Tề Hạo và Tăng Thụ Thụ, hắn điên cuồng vận toàn bộ nội lực Thái Cực lên chính thức đưa bản thân vào trạng thái khủng

Xích Diễm toả những ánh đỏ rực như nham trong không trung, hồng quang lao đến và phải nó lập tức tiêu tán, Trương Tiểu Phàm chỉ cảm thấy một luồng đại lực truyền tới, thân hình run khê, ngoài ra chẳng có cảm giác gì kỳ lạ nữa. Hắn vội vàng nhìn Xích diễm, thấy nó vẫn đen kịt như thường, không có hằn đỏ nào hết.

Trương Tiểu Phàm lại ánh mắt như băng, liền khoa chân bước lên trước. Bọn người ma giáo ở đằng xa kia đều thất kinh, nhao nhác nhìn ngó, đại hán nọ “t” một tiếng, từ con mắt to lại xạ ra một đạo hồng quang.

Xích Diễm nghênh đón, hai luồng sáng xanh đỏ lao vào nhau, giãy lắt sau, hồng quang tiêu biến. Thiêu Hoả Côn rung lên, nhưng vẫn như cũ an nhiên vô sự. Trương Tiểu Phàm bình tâm, nghĩ lại thì Xích Diễm là do Điền Bất Dịch luyện thành há có thể kém cỏi.

Trong lòng hắn cứ vụt qua những ý nghĩ lộn xộn, chân thì cứ bước không ngừng, tiến dần về phía đại hán đó. Lúc này vẻ ung dung vốn có của lão ta (chỉ vì có con mắt to đáng sợ trên mặt, vẻ ung dung trông cũng thật là khủng khiếp) đã tan biến, phần lớn sự chú ý đều hướng về gã tiểu tử tưởng rằng yếu ớt nhất kia. Đối với Tề Hạo và Tăng Thụ Thụ, cứ cách một lúc lão mới bắn một đạo hồng quang, chỉ để ngăn chặn họ tiến bước, còn đối với Trương Tiểu Phàm thì cứ bắn phụt phụt phụt không ngừng.

Mỗi đạo hồng quang xẹt ra, lại một lần Trương Tiểu Phàm chẳng có sự tỉnh gì, Xích Diễm cũng không bị ảnh hưởng được đến Trương Tiểu Phàm. Dưới sự chăm chú của mọi người, hắn cứ từng bước, từng bước áp lại.

Chỉ nháy mắt, trên trán đại hán nọ đã lấm tấm mồ hôi, trong lòng của lão hiện tại, nghĩ thế nào cũng không thể hiểu nổi, hắn đã phí tâm huyết suốt ba trăm năm mới tu luyện thành Xích Ma Nhân, đối với các thứ tiên gia trọng bảo đều có hiệu quả kỳ lạ, tại sao đối với thanh Xích Diễm lại không ảnh hưởng.

Thực ra lão làm sao hiểu được, Xích Ma Nhân cố nhiên uy lực rất lớn, khí huyết tanh tươi của nó đánh lên tiên kiếm của bọn Tề Hạo, đúng là có thể làm ô uế tiên khí, đồng thời dùng luôn kiếm làm đường dẫn, từ từ đẩy sát khí vào cơ thể bọn họ, vừa khai cuộc đã biết là chắc thắng. Nhưng thanh Xích Diễm nhưng là do nham thạch thể mà đúc thành của Trương Tiểu Phàm, mọi ô uế thâm nhập như được tinh luyện.

Lúc này, đại hán nọ muốn dùng Xích Ma Nhân phát xuất hồng quang để tấn công Trương Tiểu Phàm, tất nhiên đã không hiệu quả nữa. Trương Tiểu Phàm nhẹ nhàng dốc sức Phát quang toàn bộ tiềm lực của Xích diễm ra ngoài, hôm nay cậu nhưng là muốn đồ sát.

Những người có mặt ở đó, chẳng ai ngờ đến chuyện nguy dị ngoài sức tưởng tượng này, đại hán nọ ngưng thần đối địch, nhưng không sao cản nổi bước chân của Trương Tiểu Phàm mỗi lúc một lại gần. Người thanh niên mặt đầy tà khí, từ đầu tới giờ vẫn đứng một bên im lìm không nói, lúc này bỗng cười nhạt bảo: “Niên lão đại, Xích Ma Nhân của ông xem ra không hiệu dụng nữa rồi, có mấy tên tiểu bối Thanh Vân cũng đối phó không nổi, thế mà vừa nãy còn quả trách Dã Cầu, ta nghĩ hay là địa vị Tôn chủ ông hãy nhường lại cho ta đi!”

Thiếu phụ đứng bên kia đại hán chợt biến sắc mặt, thị chau mày:

-Lâm Phong đạo hữu, lúc này đang phải đối phó với đại địch, sao ông lại nói ra những lời như thế?

Lâm Phong mặt đầy tà khí, liếc mắt về phía đám đệ tử Thanh Vân, lúc nhìn đến Lục Tuyết Kỳ bỗng chăm chú hơn một chút, sau đó cười nhạt bảo:

-Mấy tiểu tử non tơ này cũng coi là đại địch, thế thì Luyện Huyết Đường chúng ta còn có thể dựa vào cái gì để đứng vững trong Tiên giáo Thánh môn, còn nói gì đến việc khôi phục được đại nghiệp do Hắc Tâm Lão Nhân gây dựng ngàn năm về trước?

Đại hán họ Niên bắn một đạo hồng quang về phía Trương Tiểu Phàm, tạm thời chặn được bước tiến của hắn, rồi tức giận bảo Lâm Phong:

-Người ngoài cái việc đứng đó ba hoa thiên địa thì còn làm được gì nữa, sao không cùng lên mà thử một chút đi?

Khuôn mặt xanh tái của Lâm Phong bỗng trở lên một nét cười nguy dị, y nói:

-Được, ta để ông khâm phục khâm phục.

Y rút từ trong bọc ra một tấm kim phiến, phe phẩy quạt.

Người của Thanh Vân Môn đều nghe rõ cuộc đối thoại của bọn họ, càng tăng cường cảnh giác với gã thanh niên đáng vẻ đầy tà khí kia, nhưng một lúc lâu, thấy y cứ thông dong quạt, ung dung tiêu sái chẳng nhúc nhích gì hết, ai nấy đều ngạc nhiên.

Phải chăng Lâm Phong quả thật chỉ biết ba hoa khoác lác mà thôi?

Niên lão đại càng bị y chọc cho tức thêm, cái kính nói:

-Lâm Phong, nếu ngươi không có bản lĩnh, hãy đứng qua một bên, mấy tên tiểu bối Thanh Vân này ta tự có cách đối phó, ngươi chọc ngoáy mà chẳng tự xét xem mình có bản lĩnh gì?

Lâm Phong đổi sắc mặt, hừ lạnh một tiếng, nói:

-Ta vốn không muốn liên thủ cùng ông, thắng cũng chẳng về vang gì, nhưng nay nếu không hiển lộ một hai chiêu, ông lại cứ nghĩ ta lừa ông không bằng.

Vừa nói vừa tiện tay ném một cái, tấm kim phiến bay lên không trung, phát xuất kim quang nhàn nhạt, rồi soạt một tiếng, xoè tung ra.

Trên mặt lá phiến thép vàng, người ta dùng công bút họa pháp vẽ núi, vẽ sông, vẽ chim bằng gang cánh, bút pháp tinh tế, sống động như thật.

Gió nổi, mây trôi, sấm động, chớp nháng.

Nơi đây sâu thẳm dưới lòng đất, trong cổ quật, vốn không thể có những hiện tượng kỳ dị như vậy, nhưng lúc này trước mắt bên tai bốn đệ tử Thanh Vân, những hiện tượng ấy đang diễn biến. Còn đang bàng hoàng, thốt nhiên một tiếng vang lớn, chỉ thấy tám bảo phiến kia rung bần bật lên trong không trung, giây lát sau, đại sơn vẽ trên mặt phiến hùng dũng tách ra, gặp gió trương lớn lên, giữa những tiếng rầm rầm nó biến thành một ngọn núi cao đến trăm trượng, cơ hồ chen lấn cả không gian rộng lớn nơi đây, rồi với khí thế Thái Sơn áp đỉnh, nó bắt đầu đè xuống bốn đệ tử Thanh Vân Môn.

Trương Tiểu Phàm kinh ngạc, vật thể khổng lồ ấy chộp xuống, căn bản là vô phương đối kháng, không suy nghĩ lâu, hần vận toàn lực bay giật về phía sau, trông thấy ngọn núi lớn hạ xuống rồi, mà một nửa người hần vẫn còn trong phạm vi của nó. Trương Tiểu Phàm sắp bị nghiền thành hai mảnh, thì vận thân pháp quý dị chớp mắt đã rời xa khu vực nguy hiểm

Trương Tiểu Phàm xoay đầu nhìn lại, chất chấn mọi người vẫn ổn hần lúc này mới yên tâm quay lại phía trước. Chỉ thấy ngọn núi cao đột nhiên xuất hiện trước mắt, khiến cho bọn họ phải nhúc nhủ tìm cách đối phó, ngọn núi đó âm âm giáng xuống, tức thì mặt đất rung động, vách núi rung chuyển, liền đó những nham thạch trên vòm động cao trăm trượng bị sức chấn động làm vỡ ra, rơi xuống như mưa, uy thế rất lớn khiến mọi người kinh sợ.

Tăng Thư Thư cũng lùi lại, mặt mày kinh dị, ngạc nhiên thốt:

-Sơn Hà Phiến! Là pháp bảo của Phong Nguyệt Lão Tổ tại Kiệt Thạch Sơn, sao lại lạc vào tay người khác thế này?

Đám người bọn họ nhất thời kinh sợ, Trương Tiểu Phàm cũng đã quay trở lại chỗ cũ, hần là người lịch duyệt nên biết qua Phong Nguyệt Lão Tổ thanh tu trên ngọn Kiệt Thạch Sơn ở phía đông, đạo hạnh cao thâm, rất có tiếng trong giới tu chân, hành sự ở giữa chính tà, tuyệt không phải là kẻ ác lại vô tranh với đời, chính tà hai đạo đều kiêng nể, chỉ là không tưởng được người thanh niên trước mặt, thân mang pháp bảo của Phong Nguyệt Lão Tổ lại là người trong ma giáo.

Bọn Tiểu Phàm hoang mang chưa biết tính sao thì ngọn núi nọ không chút dung tình lại từ dưới đất bay lên, cũng không biết rằng muốn cử động một vật lớn như vậy thì phải cần có tài năng và đại pháp lực.

Phía sau bọn họ là vách đá nên muốn lui cũng không xong, trên ngọn núi lớn ấy, loạn thạch như mưa, sét chớp sấm động. Trong phút giây sinh tử, đám người Thanh Vân Môn cảm thấy lo lắng thì Tiểu Phàm cắn răng bước ra dùng Lục Hợp Kinh bảo vệ cho cả bọn, ý muốn chống đỡ hòn núi to lớn ấy với khí thế như vạn quân. Một luồng ánh sáng xanh biếc thành linh chớp lên, Lục Tuyệt Kỳ đột nhiên xuất hiện ở phía trước ba người bọn họ, kêu lên một tiếng, liền thấy luồng sáng màu xanh tỏa rộng ra, “Thiên Gia” thần kiếm rời vỏ, tiếng như rỗng ngậm, tiên khí vạn đạo, vọt thẳng lên đỉnh động.

Tiếng sấm vang lên liên hồi trong không trung, tòa núi to với khí thế vô địch từ trên đầu úp xuống, nhìn như muốn đè bốn người bọn họ nát thành bột. Lục Tuyệt Kỳ sắc mặt như sương, tóc mây tung bay trong gió dữ, giông giống cửu thiên tiên tử! Thân kiếm “Thiên Gia” hơi rung lên tựa như cảm ứng cùng tâm lòng của chủ nhân nó, như nộ long được thiên, cùng phóng thẳng lên trời, vạn đạo lam quang chiếu sáng cả tòa huyệt động rộng lớn trong nháy mắt, ở nơi không trung họp lại làm một, hướng thẳng ngọn núi to kia chém tới một kiếm!

“Choang!”

Cát bay đá rơi, cuồng phong rầm rú, mọi người đều nhìn lên trên không, chỉ thấy một luồng hơi rộng lớn, tựa như vật hữu hình, hướng bốn phía khắp nơi ồ ạt xô tới, Lục Tuyệt Kỳ người ở lưng chừng không trung, mặt mày đỏ lợt, cả người bị luồng phản lực to lớn nọ chấn thẳng vào vách đá.

Ngọn núi khổng lồ đang đà hạ xuống, bị cột sáng lam sắc chém phải, nó ngừng lại một chút, lắc la lắc lư trong không trung, tiếng động rầm rầm tan đi, ngọn núi thu nhỏ lại, chưa đầy một khắc, giữa luồng cát bay đá chạy, nó bỗng biến mất, rồi xuất hiện lại trên Sơn Hà Phiến.

Lâm Phong, gã thanh niên mặt đầy tà khí, liếc nhìn quạt Sơn Hà, đầu mày thoát cau rúm lại, chỉ thấy trên bức vẽ, tòa đại sơn uy thế hùng vĩ đã nứt một đường lớn từ đỉnh ngọn xuống đến sườn núi, mặt phiến vốn ôn hòa thư thái, giờ bỗng trở nên cứng nhắc.

Thiên Gia thần kiếm như có linh tính, quay trở lại bên phía mấy người Thanh Vân Môn, Lục Tuyệt Kỳ trượt khỏi tường đá, gục xuống mặt đất, chỉ thấy dưới chân mềm nhũn, cơ hồ không thể nào đứng dậy được, cũng may những người khác đã sớm chạy lại, Trương Tiểu Phàm trông thấy, bèn đỡ lấy nàng.

Lục Tuyệt Kỳ thở hồng hộc, nhưng bản tính hiếu cường, nàng toan đẩy Trương Tiểu Phàm đi, có điều vừa gờ tay, đã cảm thấy khoe miệng nóng bỏng, rồi máu tươi trào ra.

Máu tươi rùng rùng chảy trên làn da mịn màng như mỡ đông, màu đỏ in màu trắng, lại có vẻ điểm lệ kinh hồn.

Trương Tiểu Phàm đang cố gắng đỡ tuyệt kỳ đứng dậy, bỗng nghe thấy Lâm Phong ở đằng xa trò tay chửi mắng:

-Giỏi cho con xú nha đầu kia, dám tổn hại pháp bảo của ta, dù có chết mười lần cũng không đủ thường mạng đâu!

Vừa nói, con người mặt mũi đáng vẻ ngùn ngụt những tà khí đó vừa đằng thân bay lên, Sơn Hà Phiến lấp loé kim quang, tuy không có tà khí như thân thể y, nhưng cứ vừa xoè vừa cụp, lao lại thật nhanh.

Đằng sau, Niên lão đại vẫn đứng nguyên chỗ cũ. Lão đã ngừng bắn hồng quang từ lâu, Xích Ma Nhãn cũng đã trở lại hình dạng bình thường. Thiếu phụ kiều diễm bước lên một bước, liếc trông Lục Tuyệt Kỳ, rồi khe khẽ hỏi:

-Huỳnh nhìn rõ không?”

Niên lão đại nét mặt trầm trọng, đáp: “chính thị Là Thiên Gia!”

Thiếu phụ hừ một tiếng: “Không ngờ thần vật như vậy, lại ở vào tay bọn tiểu bối này!”

Niên lão đại nhìn Lâm Phong lúc đó đang quần đấu với bọn đệ tử Thanh Vân, lẩm bẩm nói:

- Thiên Gia thần kiếm là cửu thiên thần binh, năm xưa tổ sư Luyện Huyết Đường của chúng ta là Hắc Tâm Lão Nhân đã bại dưới thanh kiếm này, hôm nay bất luận thế nào, cũng phải đoạt lấy nó!

Thiếu phụ kiều diễm gật đầu: “Vậy Lâm Phong...”

Niên lão đại cười nhạt:

- Tiểu tử đó cậy có quan hệ thân thiết với Phong Nguyệt Lão Tổ, xưa nay mục hạ vô nhân, nếu bây giờ không phải là lúc cần người, ta đã không dung y từ lâu rồi. Cứ để y đánh trận đầu, chúng ta chờ đứng cơ hội, sẽ ra tay đoạt lấy thần kiếm!

Thiếu phụ gật đầu, ngưng thần quan sát trận đấu.

Son Hà Phiến cứ quạt một cái, bão lại nổi lên ầm ầm, gió cuốn hất đá về phía bốn đệ tử Thanh Vân, nhưng mỗi khi đến gần, đều bị Tiểu Phàm và Tăng Thụ Thụ cản lại. Vừa rồi ngọn núi lớn thỉnh thoảng ra, hai người lúng túng không kịp đề phòng, nên đành chịu bó tay, lúc này mới là lúc thấy được đạo hạnh cao thâm của Tiểu Phàm. Giờ phút này hẳn không chỉ dùng mỗi thân pháp của Thanh Vân nữa mà thêm vào thiên thư khiến y quý dị vô cùng.

Tề Hạo cũng không phải nói, Hàn Băng tiên kiếm bạch quang rực rỡ, chống đỡ lại hết thảy mọi trận cuồng phong, nhưng Tăng Thụ Thụ đứng một bên giờ mới hiện lộ bản lĩnh thật sự. Hiên Viên tiên kiếm tán phát ánh sáng tím nhạt, dưới sự yểm hộ của Tề Hạo, từ quang lấp lánh, như độc xà xuyên đi qua những khe hở của trận cuồng phong, tới đã thương Lâm Phong ngay khi y vừa xao nhãng, khiến y phải lưu tâm ứng phó. Ba người nhất thời giao tranh ngang ngửa, không phân cao hạ.

Trương Tiểu Phàm tay vẫn diu đỡ Lục Tuyết Kỳ, lại vừa chống lại đám người ma giáo. Hắn đang chăm chú quan sát, bỗng thấy bên mình chùng lóng, thì ra Lục Tuyết Kỳ nghỉ ngơi một lúc, tinh thần đã hơi hồi phục, bèn tự đứng dậy, rời khỏi vòng tay hắn.

Trương Tiểu Phàm nhìn gương mặt vốn mịn màng như ngọc của nàng giờ đã xanh tái, vọt miệng hỏi:

- Không sao chứ, Tuyết Kỳ

Lục Tuyết Kỳ liếc nhìn hắn, giờ tay chùi vết máu bên khoé môi, lắc lắc đầu, nhưng không nói gì cả.

Từ hồi quen biết mỹ nhân băng giá này tới nay, Trương Tiểu Phàm đã quá quen với tác phong của nàng, nên cũng chẳng hỏi han gì thêm nữa, cộng với sự e ngại vốn có với người con gái xinh đẹp ấy, hắn liền ngoảnh đầu nhìn ngay ra trường đấu.

Chẳng ngờ hắn vừa ngoảnh đi, đã nghe thấy Lục Tuyết Kỳ kêu lên thảng thốt, bèn kinh hãi ngo lại, chỉ thấy bức tường nơi hắn và nàng vừa đứng, đột nhiên mọc ra một sợi dây đen, nhanh như cắt trói chặt quanh người nàng, làm nàng không sao nhúc nhích nổi, giây lát sau trong tường lại mọc ra một người đàn bà, chính là thiếu phụ kiều diễm vừa nãy còn đứng ở đằng xa kia.

Thị cười khanh khách:

- Tiểu muội muội, trông muội mới xinh đẹp làm sao, đúng là làm cho ta nhìn mà phải thương xót! Sợi Phọc Tiên Tác này là tỷ tỷ chuẩn bị riêng cho mấy vị tiên gia chính đạo đây!

Trương Tiểu Phàm thấy nét mặt Lục Tuyết Kỳ lộ vẻ thống khổ, lại thấy Phọc Tiên Tác trong nháy mắt đã ăn sâu xuống da thịt nàng, nỗi đau đớn nhìn là có thể tưởng tượng được. Hắn chưa kịp phản ứng, trong không trung đã vang một tiếng hú hét, rồi Niên lão đại từ trên cao bổ xuống, thò tay nắm lấy Thiên Gia thần kiếm sau lưng Lục Tuyết Kỳ.

Trương Tiểu Phàm đâu thể để lão tự tung tự tác, Xích Diễm hùng hồn thoát đảnh không bay lên, nhắm thẳng về phía Niên lão đại. Niên lão đại trông ra, lại là thanh tiên kiếm kỳ dị này, trong lòng bất giác có chút e dè, lão khẽ chau mày, dừng lại, rồi hạ xuống đất.

Ở phía trước, Tề Hạo và Tăng Thụ Thụ nghe thấy tiếng động, bèn ngoảnh đầu lại nhìn, thấy đều kinh hãi thất sắc, đang định quay về cứu viện, thì Lâm Phong nhận thấy họ có biểu hiện khác lạ, nghĩ bụng nếu ta đề các người nói đến là đến, nói đi là đi, thì còn mặt mũi nào trước Niên lão đại. Son Hà Phiến liền rít lên một trận gió, luồng này theo sát luồng kia, Tề Hạo và Tăng Thụ Thụ nhất thời không thể thoát ra được.

Trương Tiểu Phàm tạm thời đẩy lui được Niên lão đại, không dám chậm trễ, liền nghiêng mình qua, Xích Diễm bèn lao về phía thiếu phụ kiều diễm, ai ngờ thị chỉ cười nhạt, lắc sợi dây đen trong tay, Lục Tuyết Kỳ không cự lại được, bất giác bị lôi lên, chặn trước mặt y thị.

Trương Tiểu Phàm hoảng hốt, vội vàng ghìm thế, Xích Diễm lao đến trước mặt Lục Tuyết Kỳ, còn cách ba phân thì nó dừng lại được, hất ánh đỏ ngầu lên khuôn mặt ngọc của nàng.

Trương Tiểu Phàm chưa kịp thở, lại nghe sau lưng hai luồng gió rít, bèn vội vã lao mạnh lên phía trước, liêu xa liêu xiêu, tránh thoát được trong gang tấc. Hắn ngoảnh đầu lại nhìn, thì thấy Dã Cầu Đạo Nhân và người đồng bạn cao lớn của y, Lưu Cáo, cũng đều đã xông lại, định thừa cơ đục nước béo cò.

Trương Tiểu Phàm lấy một địch ba, chiến đấu cũng khá vất vả. Cũng may Niên lão đại vốn e ngại Xích Diễm, lại thêm Dã Cầu, Lưu Cáo ban nãy trong

bóng tối đều đã chứng kiến cảnh hút máu đáng sợ của một pháp bảo khác của nó, đâm ra khiếp nhược, xuất thủ không dám thái quá, nếu không Trương Tiểu Phàm sớm đã trọng thương rồi.

Dẫu vậy, qua mấy hiệp ba thứ pháp bảo giáp công trong không trung, Trương Tiểu Phàm đã rơi vào cảnh nguy hiểm đầy rẫy, mà đáng ngại nhất vẫn là thiếu phụ kiều diễm đang đứng một bên, hễ Trương Tiểu Phàm có ý định tấn công, y thì lại lắc khuỷu tay, lôi Lục Tuyết Kỳ vào làm bia chắn, Trương Tiểu Phàm luống cuống, liên tiếp gặp cản trở, xem ra sắp sa cơ trong tay ba tên yêu nhân.

Lục Tuyết Kỳ gắng sức giãy giụa khỏi Phộc Tiên Tắc, nhưng không hiệu quả, thấy thiếu phụ sau lưng mỉm miệng cười, lại thấy Trương Tiểu Phàm trong trường đấu vì lo mình bị thương mà liên tiếp rơi vào thế nguy hiểm, sắc mặt nàng càng trắng bệch. Tâm tư kích động, cổ họng nằn nị, Lục Tuyết Kỳ phún ra một bùm máu, bắn đầy lên y phục, tấm tấm đỏ tươi, trông rất kinh hãi.

Trương Tiểu Phàm nghe thấy tiếng động, tưởng Lục Tuyết Kỳ bị Phộc Tiên Tắc đánh thương, hấn lo sợ không nghĩ ngợi nhiều nữa, Xích diễm lập tức rùng rùng ngạo khí, nhanh như chớp xẹt, bắn vù lại phía thiếu phụ kia.

Thiếu phụ chẳng ngờ Trương Tiểu Phàm bất chấp an nguy của bản thân mà tấn công đột ngột, thì không kịp giới bị, thấy xích Diễm đã xông đến trước mắt mới vội vàng bật lên, tránh thoát trong gang tấc.

Nhưng đồng thời Trương Tiểu Phàm cũng để trống một khoảng rất lớn sau lưng, hồng quang từ Xích Ma Nhãn của Niên lão đại, pháp bảo răng nanh của Dã Cầu và phi kiếm sắc vàng của Lưu Cáo cùng đánh tới bồi tâm hấn.

Trương Tiểu Phàm thấy mất mũi tối sầm, chỉ muốn ngắt đi, toàn thân đau đớn, rồi tê dại, cả người lao vọt về phía trước, máu từ trong miệng hấn phun thành vòi, bắn vào khoảng không.

Lục Tuyết Kỳ thấy vậy, hàm răng nhằn sâu vào môi, bỗng sợi dây trói trên mình nàng lỏng đi, thì ra thiếu phụ kiều diễm kia bị Trương Tiểu Phàm làm cho phân tâm, tạm thời đã quên việc khống chế Phộc Tiên Tắc.

Lục Tuyết Kỳ thét lên lạnh lạnh, song thủ co duỗi trong một khoảng hẹp, làm thành chỉ quyết hoa lan, Thiên Gia thần kiếm tự động rời khỏi vỏ, lam quang lướt qua khoảng không, phập phập hai tiếng, lập tức đẩy rộng Phộc Tiên Tắc ra một vòng. Dưới uy phong của Thiên Gia, sợi dây nom rất bình thường đó lại mềm dai vô cùng, bị chặt mà không đứt, chỉ vang lên những tiếng kìn kít mà thôi.

Thiếu phụ vừa xót xa bảo vật, vừa kinh hãi thần uy của Thiên Gia, vội vàng thu hồi Phộc Tiên Tắc. Lục Tuyết Kỳ thoát ra được, tuy cơ thể vẫn còn tê nhức, nhưng đã lập tức dâng không bay lên, đón lấy thân hình Trương Tiểu Phàm đang lao tới.

Không đề nàng và Trương Tiểu Phàm kịp thở, bọn ba người bên Niên lão đại đã bám sát theo.

Thiên Gia lay động lam quang, bay về trước mặt Lục Tuyết Kỳ, bảo vệ cho chủ nhân, nhưng Lục Tuyết Kỳ mặt đã tái nhợt như tờ giấy, thân mình lao đảo không còn vững nữa.

Đúng lúc đó, chợt nghe đằng xa vang lên Ui, rồi một tràng tiếng kêu đau đớn, Lâm Phong giật dờ hết to:

-Bọn tiểu bối Thanh Vân kia, dám đánh thương ta, xem pháp bảo đây!

Âm thanh rầm rầm tức thì vang dội đến từng góc ngách trong sơn động dãy núi lớn này.

Ai nấy đều sợ hãi, Niên lão đại dừng lại, ngoác miệng hét to:

-Lâm huynh, không được...

Lời nói còn chưa dứt, mọi người đã cảm thấy dưới chân núi rung đất chuyển, trong tay Lâm Phong, dòng nước lớn trên mặt Sơn Hà Phiến đã biến mất.

Oàng! cùng với tiếng động đình tai nhức óc, chỗ đứng dưới chân mọi người nứt toác cả ra, nháy mắt từ sâu trong lòng đất trào lên một cột nước lớn, sức mạnh hùng hậu khôn tả, đến những tảng đá lớn cũng bị đẩy văng lên trên không, chỉ có khối cự thạch khắc ba chữ Từ Linh Uyên là trầm tĩnh không lay chuyển.

Bốn đệ tử Thanh Vân Môn bị cột nước khủng khiếp đó đẩy văng ra tứ phía, Lục Tuyết Kỳ hơi lỏng tay, trong khoảnh khắc đột nhiên cảm thấy trái tim mình như chìm xuống.

Trương Tiểu Phàm thân hình máu me bê bết, đang phiêu dạt trôi đi, đằng trước, chính là vùng sâu thẳm tối đen thần bí!

Nàng nhìn thật sâu vào khoảng không, trong khoảnh khắc, những chuyện cũ dường như lần giờ lại từng cảnh: chàng thiếu niên đỏ mặt nhìn nàng trong lễ rút thăm trên đỉnh Thông Thiên núi Thanh Vân, đối thủ mà đôi mắt chợt lộ vẻ yếu mềm trong cuộc tỷ thí sấm chớp cuồng phong; người vừa rồi đã vì nàng mà thổ huyết, bất chấp tính mạng lao lại cứu trợ!

Một tảng đá to đang chùng chình lao lại, Lục Tuyết Kỳ nghiêng răng, nét mặt lạnh băng, dùng hết chút sức lực cuối cùng, ấn tay mượn lực từ tảng đá, xoay đổi phương hướng, bay về phía Trương Tiểu Phàm.

Đá bay túi bụi, nước phun hung dữ, trên cao Thiên Gia thần kiếm toả lam quang nhàn nhạt, phóng theo chủ nhân.

Tránh được mấy luồng đá bắn, Lục Tuyết Kỳ đã bám kịp Trương Tiểu Phàm, liền nắm lấy tay hắn, đang lúc định kéo lại gần, chợt nàng cảm thấy chút khí lực cuối cùng cũng đã rời bỏ cơ thể mà đi.

“Cô ta đến cứu mình sao?” Trương Tiểu Phàm mơ mơ màng màng thấy Lục Tuyết Kỳ trước mắt cũng đưa tay ra kéo cô vào lòng mình rồi dùng toàn bộ sức lực tạo ra một vòng bảo hộ, trong lòng hắn chỉ lầm bầm được mỗi câu đó, rồi đột nhiên nhận ra, cả hai đã vượt qua khối cự thạch tỏa hào quang dữ dội, trên có khắc ba chữ Tử Linh Uyên, rơi vào vùng thăm sâu không đáy.

Rồi cả hai, rơi mãi xuống dưới.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Di Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Tử Linh Uyên

Lục Tuyết Kỳ được sự bảo bọc của hắn rơi xuống nhưng cô đã kiệt sức đôi mắt nhắm nghiền thân hình lật sang một bên khuôn mặt trắng nhợt lúc này mới có vẻ thanh thản. Trương Tiểu Phàm trước khi rơi xuống vùng nước thăm sâu đen tối, có lẽ nơi đây bóng tối ngự trị vĩnh hằng, trong khoảng khắc cuối cùng hắn nghe được tiếng phát hiệu rồi kim quang sáng lên.

Chỉ giây lát sau hắn rơi vào bóng tối. Bóng tối không bờ cũng không bến, nó vĩnh hằng ngay đến người con gái nhu mì mà lạnh giá ở bên cạnh cũng chỉ thấy mờ mờ. Có điều đến giây phút cuối cùng hắn vẫn cảm nhận được tay hắn và cổ ấy vẫn còn nắm với nhau rất chặt. Bàn tay ấy lúc này lạnh băng mới bằng giá làm sao.

Bóng tối bao la bao trùm tất cả.

...

Theo truyền thuyết, thế gian này là một màu đen tối, lại qua bốn mươi tám vạn năm mới được Bàn Cổ Khai Thiên địa núi sông, lại phải thêm bốn mươi tám vạn năm Nữ Oa mới tạo ra con người, cũng theo truyền thuyết ánh sáng đầu tiên được sinh ra từ nơi tối tăm nhất.

Tiểu Phàm tỉnh lại cảm thấy cái lạnh thấu xương tủy, cái lạnh này không chỉ phảng phất nơi thân thể mà còn lan tỏa vào trong tim hắn, cảm giác như đang chết đi từ từ.

Trong những lo lắng vô thức của hắn hoàn toàn không có một chút gì sợ hãi, chỉ là không tưởng được lại một lần nữa đến như vậy, ngay cả hé mắt cũng không có sức mà làm. Thật là quái lạ, mặc dù thân thể hắn vô lực và mỗi một tấc cùng song thân chí thì từ từ tỉnh táo.

Tựa hồ như có vật gì bao bọc lấy hắn, rất dịu dàng mà cũng rất thận trọng, lại lạnh lạnh như băng, từ tốn hút lấy hơi ấm nơi thân thể, đồng thời lại đem đến một cảm giác thích thú kỳ lạ, khiến cho người ta nhìn không được mà muốn ngủ một giấc cho thoải mái.

Nếu như không có một luồng khí mát lạnh đầy quen thuộc vì bảo vệ cho chủ nhân mà phát ra từ tay phải hắn; nếu như hắn không cảm giác được là mình đang nắm một bàn tay mềm mại và mát dịu nơi tay trái thì hắn đã ngủ mất rồi.

Hắn trong lúc mỗi một tấc cùng như thế, ráng từng chút từng chút mở mắt ra!

Trong bóng tối vĩnh hằng, một chùm ánh sáng!

Nơi đen tối vô cùng vô tận ấy, lại nhen nhúm lên một chút ánh sáng mờ trắng, âm ấm và cực kỳ quý mị, ở trước mắt của Trương Tiểu Phàm, chùm ánh sáng đó cứ lơ lửng bất định trong bóng tối, cứ quán lấy hắn như một người con gái rất mực dịu dàng đang níu kéo người tình, quán quýt cùng hắn.

Nhúm ánh sáng đó lại tựa như là một làn khói nhẹ mờ mờ, như có như không ở giữa không trung, đến bên người Trương Tiểu Phàm, từ từ hóa thành một gương mặt đẹp đẽ mà thê lương, hướng đến đôi môi hắn mà hôn!

Nhưng mà Đôi môi đó, đượm hương thơm nhàn nhạt, còn xen lẫn chút vụng về lúng túng, nhưng rốt cuộc chỉ còn đọng lại cảm giác lạnh lẽo!

Cái lạnh rét buốt xâm nhập vào tim! băng giá mà đau nhói, cảm giác u buồn sâu thẳm!!

Nhiếp Hồn Bổng bỗng nhiên xông lên, ánh sáng xanh đen che chở phía trước thân người Trương Tiểu Phàm, gương mặt mỹ nhân do làn khói trắng nhạt ấy biến thành coi bộ có phần ái ngại, bắt đầu di phải lùi ra sau. Thân mình Trương Tiểu Phàm rung động, trở người bật dậy, hắn lập tức tỉnh ra, thét lên thất thanh: “Âm Linh!”

Từ Xa xưa truyền lại, người sanh già chết, chỉ có hồn phách không mất, sau khi chết rồi, thì hồn phách rời thân mà đi đầu thai, đời đời kiếp kiếp, luân hồi không ngừng Tuy nhiên trong thế gian này còn có một loại khác là oán linh, lấy tham, sân, si ba độc, lấy úy, ác, phạ, những điều sợ, đem quyền uyển trần thế này, còn ôm lấy quá khứ, không muốn vãng sanh, đó gọi là “Âm Linh”.

Nghĩ nên biết rõ rằng âm linh là phần thuộc âm, tự nhiên là vui vẻ ở nơi tối tăm ẩm ướt, Tử Linh Uyên là nơi như thế nên có những thứ quý quái như vậy cũng không có gì lạ. Bình sanh Trương Tiểu sao lại thấy qua những thứ đó, hôm nay được chính thức nhìn qua cũng có cảm giác lạnh sống lưng. Hắn hét lên một tiếng thật lớn để giải bớt ứ khí vẫn còn đọng lại

Tiếng hét của Trương Tiểu Phàm vang đi xa xa trong bóng tối, ở trong một nơi tối tăm thế này, âm thanh của hắn nghe như bong bênh trôi đi, qua một lúc sau mới thấp thoáng nghe tiếng hồi âm vọng lại. Hình như tiếng la của hắn như đã kinh động thứ gì, một màu đen dày đặc xung quanh hắn, im lìm không tiếng động.

Tìm Trương Tiểu Phàm đập loạn một nhịp rồi thì như ngưng hẳn lại trong ngực, hắn nín thở, nhìn đám âm linh kia hoàn toàn giống nhau, cùng một màu trắng nhạt âm đạm, phát sáng ở phía trước.

Sau đó thì trái một nhúm ánh sáng, phải chính là một nhúm ánh sáng, trước một nhúm ánh sáng, sau một nhúm ánh sáng, thậm chí ngược đầu lên cũng thấy một nhúm ánh sáng bên trên, âm đạm trắng nhạt.

Thình lình có vô số âm linh phảng phất như là vừa thức giấc từ một giấc ngủ triền miên vì cảm giác được hơi ấm từ thân thể con người nay đều tụ tập lại đây để được sưởi ấm.

Từng lần từng lần khối trắng nhàn nhạt ấy, lơ lửng rồi trôi nổi, hoá thành vô số dung mạo, nam nữ, già trẻ, xấu đẹp đều có, song giờ phút này, trong mắt Trương Tiểu Phàm chỉ có một cảm giác duy nhất: "băng lạnh"

Nghĩ đến tình cảnh vô số âm linh đang lớp lớp vây tròn quanh bản thân, hắn cũng cố gắng để ý đề phòng, thế nhưng cũng quả thật may mắn, sau khi sự kinh sợ ban đầu qua đi, hắn tức thì nhận thấy, đám âm linh này hình như rất ỷ nại thanh Nhiếp Hồn Bổng đang chắn trước bản thân hắn, không dám tiếp cận ánh sáng màu xanh đen do Nhiếp Hồn Bổng phát ra. Thế nhưng chẳng đề cho Trương Tiểu Phàm kịp thở, đám âm linh đang lượn lờ phiêu đảng trong không trung ấy tự hô phát hiện ra điều gì đó, nối đuôi nhau bay về phía bên trái Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm sợ run, tức thì mặt mũi trắng bệch, tay trái hắn đang nắm chặt một cánh tay mềm mại, lúc này đã từ từ lạnh đi. Hắn vội vã dùng lực kéo một cái, một loạt âm thanh lồm bồm vang lên, Lục Tuyết Kỳ bị hắn kéo đến sát bên mình, nhờ vào đám ánh sáng lơ lửng đang bao xung quanh ấy, Trương Tiểu Phàm chỉ thấy Lục Tuyết Kỳ sắc mặt trắng nhợt nhạt, hai mắt vẫn nhắm nghiền, nhưng xem ra hơi thở vẫn hoàn toàn bình thường, nhìn thoáng qua thì trên mình nàng dường như không hề bị ngoại thương một chút nào cả, hắn cũng cảm thấy yên tâm, đưa mắt nhìn ra bốn xung quanh, quan sát kỹ lưỡng hoàn cảnh chung quanh.

Lục Tuyết Kỳ vẫn còn đang hôn mê, lúc này không biết tại sao họ lại nằm bên bờ của một vũng nước, trong bóng tối không nhìn rõ được mặt nước to nhỏ mức nào, không biết nó là một đầm nước nhỏ, hay là một cái hồ lớn, hay là biển rộng lớn nằm sâu trong lòng đất được kể trong truyền thuyết. Trương Tiểu Phàm không biết tại sao bản thân hắn đột nhiên lại có thể có ý nghĩ này, tuy vậy hắn ở trong làn nước, vẫn cảm thấy mặt nước này quả thật không hề tĩnh lặng, từng đợt từng đợt sóng thủy triều buổi tối vỗ vào hắn, giống như một bàn tay ôn nhu vỗ về thân thể hắn.

Thế nhưng, làn nước ở nơi này quả thực là lãnh lẽo đến thấu xương!

Trương Tiểu Phàm khó nhọc đứng dậy, nếu cứ ở nguyên tại đó, hai người hoàn toàn chưa bị đám âm linh ấy làm hại, chỉ sợ hai người bọn hắn sẽ chết cứng trong làn nước này rồi. Hắn đứng thẳng mình dậy, chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, thân thể không thể chịu được chao đảo một hồi.

Khi hắn ở trên bình đài, phía sau lưng đã bị Niên Lão Đại cùng với Dã Cầu Đạo Nhân, Lưu Hạo đồng thời đánh trúng, thương thế thật không hề nhẹ. Cùng lúc đó, ánh sáng xanh đen của Nhiếp Hồn Bổng giống như có cảm ứng gì đó, cũng đã tối lại. Gần như cũng ngay lúc đó u quang của vô số âm linh vây xung quanh đồng thời sáng lên, trên các khuôn mặt người được biến hoá thành đó, lộ rõ ra niềm khát vọng vô hạn.

Trương Tiểu Phàm kinh sợ, lập tức ổn định tinh thần, ánh sáng của Nhiếp Hồn Bổng lại sáng bừng lên, chắn trụ đám âm linh ấy. Trương Tiểu Phàm cật lực kéo Lục Tuyết Kỳ đi về phía bờ, chỉ một đoạn rất ngắn này, vẫn khiến hắn cảm thấy đó là một quãng đường vô cùng dài.

Cuối cùng thì họ cũng đã tới được khu đất cứng, Trương Tiểu Phàm ngồi xuống mặt đất, há miệng thở..

Chung quanh, vô số âm linh đang bay nhảy lượn lờ bên ngoài vòng ánh sáng màu xanh đen của Nhiếp Hồn Bổng..

Trương Tiểu Phàm run run nhìn đám u quang đang phiêu du ấy, nhớ lại cái hồi ức cuối cùng trong đầu trước khi hôn mê, nhớ lại việc Lục Tuyết Kỳ bay đến bên cạnh, kéo tay hắn lại, nhớ lại vực thăm tối om vô biên vô tận phía bên dưới thân hình khi hai người họ bị rơi xuống, hắn thậm chí vẫn lơ mơ nhớ rằng, trước lúc hắn hôn mê, đã có một tiếng niệm phạt hiệu quen thuộc, vang lên ở trên bình đài đó.

Đó chắc hẳn là bọn Pháp Tướng bốn người đã đến rồi

Trương Tiểu Phàm thâm nghĩ trong đầu, có bốn người đó trợ lực, cộng thêm đạo pháp tu hành của bản thân Tề Hạo và Tăng Thư Thư, chắc không thể gặp chuyện gì cả. Tề Hạo nếu bình an vô sự, cô lẽ Linh Nhi sẽ không phải đau khổ?

Thế nhưng, thế nhưng, Trương Tiểu Phàm gần như cùng lúc đó đã tự hỏi bản thân của hắn một câu, nếu như ta chết, Linh nhi rốt cuộc có thấy thương tâm không? Có lẽ nàng cũng sẽ thương tâm một chút, xét cho cùng mấy năm qua, bản thân ta và nàng sớm tối bên nhau, hiểu rõ rằng bề ngoài xinh đẹp ương ngạnh, kỳ thật nội tâm lại tôn nhu và mềm yếu.

Nếu nàng biết tin người sư đệ chơi đùa với nhau từ nhỏ đến lớn Trương Tiểu Phàm không may đã chết, nhất định sẽ nhỏ lệ chứ? Nhất định sẽ thương tâm chứ? Nhất định dù không thể tìm thấy thi thể, vẫn lập một ngôi mộ cho hắn trên đỉnh Đại Trúc Phong chứ?

Không biết trong những năm tháng sau này, nàng có thể đến thăm trước mộ mấy lần?

Nếu như vậy, bản thân có thể sẽ giống như những âm linh bao xung quanh này, quyến luyến nàng, không muốn được vắng sinh, chỉ nán ná bên ngôi mộ ấy, lặng lẽ mong đợi một thân ảnh trong ký ức.

Thiếu niên trong bóng tối yên tĩnh, thật nhẹ nhẹ, kín đáo thờ dài!

“Ái”

Nàng phát ra một tiếng kêu khe khẽ, từ từ tỉnh dậy, rồi mở mắt ra.

Trong vòng 1000 năm, từng có câu hỏi của người xưa truyền lại rằng: Nếu người vừa mới tỉnh lại sau khi đã chìm vào trong giấc ngủ thật lâu, khi đó người đầu tiên người nghĩ đến, có thể là ai?

Không ai biết được Lục Tuyết Kỳ đã từng nghe qua câu hỏi xem qua có vẻ ngu ngốc này chưa, nhưng lúc này, phản chiếu trong đôi mắt nàng, trong bạch quang mờ mờ, là nhân thân quan tâm đến Trương Tiểu Phàm.

Sự ám áp duy nhất trong bóng tối ấy!

Trương Tiểu Phàm thấy hạnh phúc, vui vẻ nói

-Đã tỉnh rồi à, Tuyết Kỳ"

Lục Tuyết Kỳ vẫn không lập tức hồi đáp, nàng nhìn gần như sững lại một lúc, thế nhưng rất nhanh, nàng lấy lại dáng vẻ bình thường, khuôn mặt từ chỗ ban đầu có chút bối rối, đã trở lại vẻ băng sương có chút lãnh đạm. Thế nhưng trong lúc đưa mắt nhìn bốn xung quanh, nàng quả thực không kiềm chế nổi mặt lại biến sắc một lần nữa.

“Âm linh!” Lục Tuyết Kỳ giống như Trương Tiểu Phàm lúc trước, hét toáng lên.

Trương Tiểu Phàm gật gù đầu, an ủi nàng:

-Đúng vậy, thế nhưng không cần phải sợ, tạm thời thì bọn chúng hình như có đôi chút sợ hãi kiêng kỵ nhiếp hồn bổng của ta, tạm thời vẫn chưa có chuyện gì cả.

Lục Tuyết Kỳ lúc này cũng đã nhận thấy, chung quanh vô số âm linh đang trôi nổi chẳng có sự tấn công gì, chỉ bay lượn vòng bên ngoài, hình như thấp phẩn ứ kỳ cây đoãn côn Nhiếp Hồn Bổng của Trương Tiểu Phàm, sau khi bình tâm trở lại không kiềm chế được nữa liền hỏi:

-Người cho ta biết, pháp bảo này gọi là gì, tại sao lợi hại như vậy?

Trương Tiểu Phàm đáp:

-Ta Gọi là, gọi là, ta gọi nó là .... Nhiếp Hồn Bổng, hơn nữa ta cũng không biết tại sao nó có thể lợi hại như vậy.”

Lục Tuyết Kỳ ngạc nhiên hỏi: Nhiếp Hồn Bổng

Trương Tiểu Phàm ngẩng nhìn nữ lang trước mặt trong bạch quang mờ mờ, da trắng như tuyết, mặc dù có chút nhợt nhạt vẫn có vẻ mỹ lệ, không tự chủ được cúi đầu thấp xuống, nói

-Đúng, ta lúc trước đi luyện công vô tình được nó

Lục Tuyết Kỳ nhất thời không biết nói sao, run run nhìn lên thanh đoãn côn đen xỉ xấu xí ấy trong không trung, một lúc sau khe khẽ nói:

-Nhiếp Hồn Bổng! Ta nghe ân sư nói rằng, ta tu hành gian lao vất vả, lại có Thiên Gia thần kiếm, lẽ nào vẫn bại trước một thanh Nhiếp Hồn Bổng

Trương Tiểu Phàm đột nhiên giật nảy mình, chỉ cảm thấy sắc mặt Lục Tuyết Kỳ trong giây phút lại trắng bệch ra, gần như chẳng thấy tí huyết sắc nào, không nín được nói:

- Lúc đó mặc dù nàng thua, thế nhưng.....

Hắn càng nói giọng càng nhỏ, về sau dần dần trở thành câm bặt, chỉ vì Lục Tuyết Kỳ lẳng lặng ngẩng đầu lên, lạnh lạnh nhìn hắn, khiến cho hắn không nói thêm được gì nữa.

Bạch quang mờ mờ, chiếu lên thân ảnh của hai người bọn họ.

Lục Tuyết Kỳ nặng nề cúi đầu xuống, rồi lại thờ dài thườn thượt, nói:

-Tại sao chúng ta lại có thể may mắn thoát chết được?

Trương Tiểu Phàm lặng đi một lát, tâm trạng vô cùng mê hoặc, nói: “Ta không biết.” lập tức nghĩ đến chuyện gì đó, dùng tay chỉ về bên bờ vũng nước, rồi nói tiếp:

- Khi ta vừa mới tỉnh dậy, hai người chúng ta nằm bên bờ nước đó, có thể chúng ta đã may mắn rơi xuống chỗ nước đó nên không chết, rồi bị sóng thủy triều đánh dạt vào đến bờ?

Lục Tuyết Kỳ nhìn hướng về phía hắc chỉ, trong bạch quanh mờ mờ do các âm linh phát ra, quả nhiên trông thấy có một vùng nước ở phía xa, loáng thoáng vọng đến âm thanh “lộp lộp” do sóng thủy triều vỗ vào bờ. Quay nhìn lại bản thân, y phục mặc dù phần lớn đã khô, thể nhưng vẫn có phần còn ướt, dính vào da thịt thập phần lạnh giá, có thể hình dung được, nếu Trương Tiểu Phàm không kéo mình lên trên bờ, chỉ sợ vẫn còn mê man sau đó lạnh cóng mà chết rồi.

“Đa tạ người” Lục Tuyết Kỳ thốt nhiên khẽ nói.

Trương Tiểu Phàm ngẩn ra một chút, vội vã xua tay cười nói: “Không có gì, không có ....”

Đột nhiên, hai người bọn họ đều sững sờ.

Giữa hai người, hai tay của họ, đến tận lúc này, vẫn nắm chặt lấy nhau.

Dường như là máu thịt nối liền, dường như đã như vậy nhiều năm rồi, quả thực chẳng có một chút cảm giác, quả thực cứ như thể là vốn đã như vậy, quả thực giống như hai người đã hoàn toàn quên mất!

Lục Tuyết Kỳ lúc này mới từ từ rút tay lại, Trương Tiểu Phàm cũng chỉ yên lặng ngắm nhìn Tuyết Kỳ

Nhìn nhau một lúc, Lục Tuyết Kỳ cất lời hỏi

- Trước khi người rơi xuống, đã bị ma giáo yêu nhân đánh trọng thương, hiện tại cảm giác như thế nào?

Trương Tiểu Phàm như được đại xá, nghe thấy nữ lang băng sương này dường như tuyệt không có ý gì trách tội gì hắc, lại nói:

- Ta không sao, hao tổn nguyên khí nghĩ ngợi là hồi phục được thôi

Lục Tuyết Kỳ hỏi:

- Hiện tại Người có thể ngự kiếm được không?

Trương Tiểu Phàm khẽ vận khí, liền cảm thấy trong người đau đớn như kim châm, cười khổ lắc đầu.

Lục Tuyết Kỳ nhìn hắc một cái, nói:

- Ta cũng không được, chúng ta dậy tìm kiếm một vòng chung quanh, xem thử có lối thoát nào không, mặt khác nếu cứ tiếp tục ngồi đây, bị đám âm linh này bao vây xung quanh, không sớm thì muộn sẽ bị chúng hút khô người mất

Trương Tiểu Phàm hít một hơi khí lạnh, gật đầu nói:

- Vậy cũng Được, chúng ta đi.

Lục Tuyết Kỳ đứng dậy, kiểm tra toàn bộ chung quanh mình, hoàn toàn không có chút ngoại thương nào lớn cả, thể nhưng bên trong kinh mạch khí huyết vẫn có chút rối loạn, toàn thân vô lực, hình như là do ra lực phản chấn quá mạnh của thần chủ lên Sơn Hà Phiến gây ra. Lúc này Thiên Gia thần kiếm mà nàng quan tâm nhất, đã quay trở lại nằm yên trong vỏ kiếm phía sau lưng nàng.

Nàng lại ngẩng đầu nhìn Trương Tiểu Phàm một cái, nhưng thấy hắc đứng lên có phần khó nhọc, thân hình vẫn rất không linh hoạt, hiển nhiên thương thế vẫn còn khá nặng, đồng thời cũng biết lúc trước hắc đã kéo bản thân nàng ra khỏi vũng nước, đã hao tổn khá nhiều tinh thần khí lực.

- Thái cực huyền thanh đạo của người tu luyện đến tầng thứ mấy rồi? Lục Tuyết Kỳ đột nhiên hỏi Trương Tiểu Phàm

Trương Tiểu Phàm giật mình, không nói câu nào, Lục Tuyết Kỳ vẫn nghĩ rằng hắc không có ý muốn trả lời, quay đầu đi, lạnh nhạt nói:

- Người không nói thì thôi, tuy nhiên ta nghe sư phụ nói qua người tu hành đã đến Thượng Thanh cảnh, lúc đó ta hoàn toàn không tin. Hôm nay chính mắt nhìn thấy, nếu không phải người tu hành cao, kinh mạch căn cơ kiên cố, sớm đã ngã ngục dưới tay của đám ma giáo yêu nhân ấy rồi.

Trương Tiểu Phàm gãi gãi đầu, nhất thời không biết nói sao cho phải, bởi vì bản thân hắc đối với việc tu hành của bản thân không muốn ai biết, bèn hàm hồ cho qua. Kì thật Lục Tuyết Kỳ không biết rằng, nếu nói riêng về tu hành Thái Cực Huyền Thanh Đạo, Trương Tiểu Phàm lúc này đứng thật là Thượng Thanh cảnh nhưng trong người hắc còn có hai môn võ học chí cao vô thượng khác là Đại Phạm Bát nhã và Thiên Thư nhưng vì không muốn lộ ra nên hắc không dùng đến làm cho công pháp vận chuyển không đều khiến cho uy lực giảm đi đáng kể

Phật môn tu chân, vốn dĩ chú trọng đến thể ngộ tự tính nhiều hơn so với đạo gia, Trương Tiểu Phàm sau năm năm liên tu hành Đại Phạm Bát Nhã, bên trong thân thể kinh mạch căn cơ ổn định vững chắc, quả thật trong lúc hắc ngày đêm tu tập tuyệt thể chân pháp của cả hai nhà Phật Đạo, đã vượt xa

mức độ tu vi chung của lớp đệ tử trẻ tuổi đồng môn. Cũng chính vì vậy, hấn nhận mấy đòn đánh mạnh của ma giáo yêu nhân, Thái Cực Huyền Thanh Đạo đã ngăn chặn một phần, đồng thời Đại Phạm Bát Nhã cũng ngăn chặn một phần, cuối cùng đã may mắn thoát chết.

Ngay khi hai người vừa đứng dậy, Trương Tiểu Phàm liền triệu hồi thanh Nhiếp Hồn Bổng về cầm trong tay, quang mang màu xanh đen nở bung ra, bao quanh lấy hai người bọn họ. Lục Tuyết Kỳ hơi chút trầm ngâm, chỉ tay ra hướng ngược lại với hướng mép nước ấy, hai người liền hướng về phía chỗ bổng tối thăm thẳm vô tận ấy cất bước.

Cứ đi vậy, cũng chẳng biết đã đi được bao lâu, hướng này quả thật như là không có biên giới, qua một lúc lâu sau, hai người vẫn bước đi trên khu vực trống rỗng, nằm phía bên dưới Tử Linh Uyên, ngoại trừ rộng lớn kinh người, quả thật chẳng có một chút dấu vết của sự sống.

Có chăng, chỉ là đang bay lượn thơ thần xung quanh họ, các âm linh vẫn bám diết lấy mùi vị huyết nhục không chịu dời đi, phiêu荡荡 lên xuống không một tiếng động.

Trương Tiểu Phàm với Lục Tuyết Kỳ hai người càng đi sắc mặt càng trầm trọng, cũng đồng thời cảm giác xung quanh âm khí như nước thủy triều, Trương Tiểu Phàm lúc này chỉ cảm thấy khí huyết sôi lên, bất giác có một cơn choáng váng ập đến. Kì thật hấn mặc dù căn cơ vững chắc, nhưng bị Niên Lão Đại, Dã Cầu Đạo Nhân và Lưu Cảo đánh trúng, thương thế đối với kinh mạch trong cơ thể thế nên rất nặng.

Giây lát sau, Lục Tuyết Kỳ cũng phát hiện ra Trương Tiểu Phàm toát ra mồ hôi đầm đìa, ngạc nhiên hỏi:

-Ngươi làm sao vậy?

Trương Tiểu Phàm miễn cưỡng, nói:

-Ta không sao, chúng ta đi thôi

Lục Tuyết Kỳ nhìn hấn một cái, rồi nói

-ta nghĩ ngươi Phải nghỉ chút thôi. ...

Nàng chưa kịp nói hết câu, đã thấy Trương Tiểu Phàm đột nhiên thân hình chao đảo, thân thể mềm nhũn, bất giác đổ vật xuống. Nhiếp Hồn Bổng hấn cầm trong tay, tức tốc trở nên âm ẩm.

Lục Tuyết Kỳ lấp bấp kinh hãi, vội vàng đỡ hấn dậy, lòng bàn tay lạnh như băng, kinh hãi nhận ra rằng Trương Tiểu Phàm quả thật đã sắp kiệt sức. Trong giây phút này, nàng vốn được tiếng bình tĩnh hơn người trong đám đồng môn sư tỷ muội, quả thật cũng có chút khẩn trương hoảng hốt.

Tức thì, nàng nghĩ đến một vấn đề khác còn đáng sợ hơn.

Nhiếp Hồn Bổng lúc này đã mất hết tác dụng rồi, biết dùng thứ gì để ngăn chặn vô số âm linh xung quanh?

Gần như trung cùng lúc Lục Tuyết Kỳ nghĩ đến câu hỏi này, hết thấy vô số âm linh đang tỏa ra bạch quang mờ mờ hình như cũng giật mình, sau đó, nhận ra phía trước mặt chúng, hai thân thể huyết nhục còn đang sống, một lần nữa lại đứng đó không có chút gì bảo vệ.

Trong bóng tối, dường như đồng thời có vô số âm thanh đặc ý cười điên dại, gầm rống tức giận, vô số âm linh dường như trong giây lát đã ken đặc trên không trung, sau đó, chúng như những con dã thú tham lam, lao thẳng tới hai người đang đứng trong bóng tối không có gì tương trợ.

"xoảng"

Một âm thanh vang dội phát ra Tuyết kỳ đã rút Thiên Gia ra lam quang sáng ngời, một cột sáng thanh khiết và rực rỡ chiếu sáng một khoảng trong khung trời đen tối nơi ấy

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Tử Linh Uyên 2

Chỉ trong giây lát vô số âm linh va chạm với Thiên Gia đều tan biến hồn phi phách tán, âm thanh ấy cứ vang vọng trong không gian tối đen và mênh mông, khiến người ta kinh hãi tâm trí, nhưng là Thiên Gia uy lực to lớn nhưng không thể ngăn chặn toàn bộ vô số âm linh đó đúng lúc Lục Tuyết Kỳ xuất thủ, có một số đạo âm linh từ phía sau lưng đánh tới thân hình của Trương Tiểu Phàm đang nằm hôn mê trên mặt đất

Lục Tuyết Kỳ liếc thấy, xoay mình trở lại, Thiên Gia thần kiếm chỉ quét qua phía trên thân mình của Trương Tiểu Phàm, đã xua đuổi được những đạo âm linh đó.

Thế nhưng số lượng âm linh xung quanh quả thật quá nhiều, giết không thể hết được, Lục Tuyết Kỳ lúc trước lại đã thụ thương, xoay đi xoay lại chưa

được vài vòng thì mồ hôi đã đầm đìa, hơi thở cực kỳ khó nhọc. Thế nhưng cảm thấy các bộ mặt cực kỳ ghê tởm ở xung quanh đang nhẩy múa kêu khóc, nhe nanh múa vuốt, Thiên Gia quang mang đang dần nhạt đi, Lục Tuyết Kỳ nghiêng chặt hàm răng, cuối cùng chân cứng cũng mềm nhũn, ngã ngồi xuống bên cạnh mình Trương Tiểu Phàm.

Âm linh đầy trời trong tiếng hú hét loáng thoáng truyền đến tiếng quỷ khóc vô cùng đặc ý, bạch quang mờ mịt khắp nơi, âm linh như sóng. Lục Tuyết Kỳ quay đầu lại, nhìn Trương Tiểu Phàm một cái.

Gã thiếu niên ấy lúc này mặc dù hôn mê, trên mặt quả thật có nét thống khổ, tuy nhiên hẳn đang nghĩ đến chuyện gì thương tâm chẳng?

Lục Tuyết Kỳ khẽ khẽ nói một câu:

-Không ngờ hôm nay ta có thể chết cùng chỗ với ngươi!

Nàng ngồi thẳng mình dậy, lúc này trên mặt đã không còn chút huyết sắc nào, thế nhưng nàng vẫn không chịu buông xuôi, ngón tay bên tay phải cong lên, tạo thành lan hoa pháp quyết, tuân theo thế tay của nàng, Thiên Gia thần kiếm trên không trung khẽ dừng lại giây lát, đột nhiên lộn ngược lại cắm xuống, “Phập” một tiếng, đã cắm xuống đất phía trước mặt Lục Tuyết Kỳ, liền đó quang mang lại bùng lên, phía trên mặt đất lấy Thiên Gia thần kiếm làm trung tâm, xuất hiện một vòng ánh sáng bao bọc lấy Lục Tuyết Kỳ và Trương Tiểu Phàm vào bên trong.

Đám âm linh chung quanh mắt trông thấy thân thể huyết nhục ngon lành đang ở ngay trước mắt, làm sao có thể quản được đám đông ấy, từng đạo từng đạo lao đến, nhưng sau giây lát, trên mặt đất vòng sáng ấy đột nhiên trương lên, cúi nhìn thấy lam quang đằng khởi, khí lạnh ùn ùn lên, chỉ thấy lam quang ấy như có linh tính, tạo ra hình một cung tròn vọt qua đầu hai người, tức thì đẩy âm linh ra bên ngoài.

Thế nhưng nếu ai tinh mắt nhìn, vẫn trông ra vàng quang mang ấy rất yếu ớt, trong thực khí tuy là có khí nhưng lại vô lực, chỉ là Lục Tuyết Kỳ liều chết tranh đấu mà thôi.

Mắt nhìn thấy bữa ăn đẹp mắt ngon miệng lại bị chặn mất, âm linh đầy trời vô cùng phẫn nộ, tiếng quỷ khóc mỗi lúc một to, vô số âm linh gắng sức đánh đập vòng sáng mong manh yếu ớt ấy, sau mỗi lần công kích, Lục Tuyết Kỳ thân hình lại rung lên một cái, sắc mặt thêm phần nhợt nhạt, độ rực rỡ của Thiên Gia thần kiếm cũng thêm phần ảm đạm, vàng sáng vốn dĩ cao hơn hai người, trong thời gian rất ngắn, đã bị ép xuống chỉ cao không quá một người.

Lục Tuyết Kỳ mặt trắng như giấy, mắt nhìn thấy những bộ mặt do đám âm linh ấy bên ngoài vòng sáng huyền hoá thành đang lộ ra nét cười kinh hãi ghê tởm, mắt trông thấy những cái miệng lớn trống huếch của chúng đang há ra, toàn thân nàng giống như bị vùi vào trong một hầm băng.

Đúng lúc này, nàng đột nhiên nghe thấy, trong miệng của Trương Tiểu Phàm đang nằm hôn mê bất tỉnh bên cạnh, chợt hàm hồ thốt lên một câu không rõ lắm.

Lục Tuyết Kỳ nhanh chóng quay sang, không có một thứ ngôn ngữ nào khả dĩ có thể diễn tả tâm tình của nàng lúc này, từ lúc nàng liên tục một mình chiến đấu với đám âm linh ấy, đột ngột nghe thấy thanh âm của đồng bạn, bất giác trong tim dâng lên một nỗi hoan hỉ trước đây chưa từng có.

Thế nhưng chẳng cần đợi đến lúc nàng nhìn rõ diện mạo của Trương Tiểu Phàm, dị biến bỗng phát sinh, dưới mặt đất chỗ hai người nàng đang ngồi, vốn là một mặt đất cứng, tuy vậy lúc này đột nhiên chỗ Trương Tiểu Phàm đất nứt toác ra không một tiếng động mở ra một cái hang lớn, Trương Tiểu Phàm lập tức ngã nhào xuống.

Lục Tuyết Kỳ toàn thân lạnh đi giây lát, chỉ thấy trong hang đó một màu đen kịt, quả thật không nhìn rõ nông sâu bao nhiêu, chỉ có ở sâu bên trong, có một cặp mắt to lớn và khủng bố đỏ rực màu máu, chớp chớp chớp chớp!

Một khắc sau, không một chút do dự, vàng ánh sáng do Thiên gia thần kiếm tán phát liên tiêu tán, trong tiếng kêu thét của đầy trời âm linh, Lục Tuyết Kỳ vung tay bật khỏi Thiên Gia, không chút chân chừ, tiến đến cái động tối đen ấy, quăng mình nhẩy vào trong!

Giây lát sau, đám âm linh có mặt trên không trung, cũng lập tức bám theo, hú lên điếc tai, âm vang khắp trong động.

Âm thanh tán công ngọt ngào vang lên trong động, giây lát sau, trong tiếng hú hét kích động của đám âm linh, thốt nhiên vang lên một tiếng rống dài sắc nhọn điếc tai.

“Ngao...”

Tiếng kêu đau đớn, nghe có phần giống như tiếng rống cuồng nộ của dã thú bị trọng thương, giây lát sau, đầu tiên là một đạo thân ảnh vô cùng to lớn lao vọt ra khỏi hang, theo sau là vô số các âm linh thoát ra, bay lượn đầy trời.

Lục Tuyết Kỳ trong đám u quang ấy, tay trái đỡ Trương Tiểu Phàm nhẩy lên mặt đất, trên khoé miệng đang chảy ra một dòng máu tươi màu đỏ sẫm, nửa bên trái người đã nhuộm đỏ một mảng lớn, xem ra cũng đã bị thương.

Trương Tiểu Phàm lúc này chỉ có thể đứng được nhờ dựa vào Lục Tuyết Kỳ, thế nhưng cặp mắt hắn đã mở ra, Nhiếp Hồn Bổng lại bùng lên đột sáng mới, phát ra quang mang màu xanh đen.

Một nam một nữ trẻ tuổi này, trong thế giới đen tối ấy, họ nâng đỡ lẫn nhau, họ nương tựa lẫn nhau để cùng vượt qua sinh tử này.

Lục Tuyết Kỳ nhìn đám âm linh phẫn nộ bay lượn đầy trời tuy nhiên vẫn chưa dám đánh xuống, trong lòng đột nhiên có một nỗi vui sướng không diễn tả được, mặc dù vẫn chưa thoát khỏi hiểm cảnh, thế nhưng có một người đứng bên cạnh, thực là rất tốt.

Chẳng mấy chốc sau, ánh mắt của hai người rơi lên một thân hình to lớn phía trước mặt, nhờ bạch quang do đám âm linh phát ra, họ sau khi ngửi thấy một mùi hôi thối vô cùng nồng nặc, nhìn thấy một thân hình yêu thú.

Đó là một yêu thú to lớn cao bằng hai người, đầu lợn mình chó, răng nanh dài và sắc nhọn, toàn thân đỏ sẫm, lông dựng tua tủa như cương châm, đôi mắt to lớn trong bóng tối hiện ra sắc đỏ như máu, đến có vài phần giống như xích ma nhân của ma giáo yêu nhân Niên Lão Đại.

Lúc này con yêu thú ấy nằm cách xa thờ hộc lên từng hồi, bên dưới lớp lông da bần thiêu tối màu, nơi chân trước bên trái máu thịt toé ra, xem ra đã bị Lục Tuyết Kỳ đã thương. Nhưng nó cũng nhìn chòng chọc hai con người đã thương nó, trong mắt phát ra sự cừu hận ăn vào xương tủy, chỉ muốn nuốt sống họ mới hả!

Âm linh bay lượn trên không trung, cũng có bay qua bên mình con yêu thú ấy, thế nhưng vẫn không tấn công nó, hiển nhiên giữa chúng có mối quan hệ nước sông không phạm đến nước giếng.

Lục Tuyết Kỳ chỉ cảm thấy toàn thân đau đớn mệt mỏi, gần như chỉ muốn lăn ra ngủ, chẳng phải lo nghĩ chuyện gì cả, thế nhưng sau mấy trận giao tranh, vẫn cứng cỏi chống giữ, năng khẽ nói với Trương Tiểu Phàm:

-Nơi này yêu thú âm linh quá nhiều, vì thế không biết có thể xảy ra chuyện gì nữa, chúng ta trước hết hãy thoái lui

Trương Tiểu Phàm làm sao có thể có ý kiến, gật đầu đồng ý. Hai người lùi về phía sau, bước từng bước một, đám âm linh trên không trung cũng bám theo từng bước, con yêu thú đầu lợn tự hồ cũng không muốn buông tha, thỉnh thoảng cũng đuổi theo. Đi rồi lại dừng, đám âm linh thấy e dè trước Nhiếp Hồn Bổng của Trương Tiểu Phàm, yêu thú đầu lợn hình như đối với hai người cũng có phần kiêng sợ, nhưng lại không hề dừng lại.

Trương, Lục hai người vốn thân thể đã bị thương không hề nhẹ, tại Tử Linh Uyên tối tăm ẩm ướt này, lại trải qua liên tiếp mấy trận kịch đấu, sớm đã hoàn toàn kiệt sức, lúc này nếu không phải là âm linh và yêu thú cùng nhau truy bức gay gắt, chỉ sợ hai người họ đã buông lỏng tinh thần, rồi cùng nhau ngã lăn ra mê man rồi.

Nhưng lúc này là hai người bọn họ đang đối diện với cửa ải sinh tử, trong thân thể cũng không biết ở đâu ra lại có dũng khí và khí lực, không ngờ vất vả chống giữ được đến tận lúc này mà chưa gục ngã.

Tử Linh Uyên mà nhân sĩ chính đạo chưa từng biết đến này, quả thật là một vực thẳm to lớn khiến người ta vô cùng kinh hãi, hai người họ rút lui khỏi chỗ đó đã nửa ngày trời, không ngờ vẫn chỉ đi trên vùng đất trống, vẫn không có chút ít bóng dáng của vách núi, cũng không biết đương thời khi lúc bị rơi xuống, tại sao lại lạc đến một nơi xa như vậy?

Chỉ là hai người họ hiện tại cũng không nhận rồi để nghĩ đến câu hỏi đó, phía trước xung quanh toàn là âm linh yêu thú đang đau đầu nhìn một cách hung tợn thềm thuồng, sinh tử quả thật chỉ trong giây lát. Trương, Lục hai người đứng là hiện tại cũng không có kế sách gì, Trương Tiểu Phàm đột nhiên cảm thấy đau nhói sau lưng, đúng là đã va phải vật cứng gì đó.

Suốt từ lúc trước hai người họ đều không dám có một chút lơ lỏng nào đối với yêu thú ấy, sợ đi tất cả là vì phía sau còn đường lui, đột nhiên va phải một cái, Trương Tiểu Phàm giật mình, vội vã quay đầu lại, ngạc nhiên không ngờ nhìn thấy một cây đại thụ, thân cây to lớn xù xì, xem ra cỡ ba người ôm mới hết.

Trương Tiểu Phàm lúc này đã bình tâm trở lại, bên kia Lục Tuyết Kỳ tự mình nhìn ra phía sau rồi nói:

-Không có gì, một cái cây mà thôi ...

Nói chưa hết câu, Trương Tiểu Phàm đột nhiên cảm thấy thanh quản đau nhói, cái cổ bị một vật hình sợi dây quấn chặt, toàn thân bị vặn xoắn bởi một sức mạnh ghê gớm

Lục Tuyết Kỳ vô cùng kinh hãi, quay đầu lại nhìn, thất thanh nói: “Ma cây!”

Chỉ thấy dọc một cây đại thụ trơ trọi mọc lên tại vùng đất trống ấy, lúc này đang làm các cành cây vốn dĩ tĩnh tại khu vực khoảng lên giống như cánh tay của con người, quấn chặt Trương Tiểu Phàm trong đám cành cây to lớn xù xì. Trong bóng tối, thân hình đột ngột múa may của ma cây ấy, phảng phất như là ác ma chốn cửu u.

Trương Tiểu Phàm chỉ cảm thấy đám cành cây trên cổ mỗi lúc một xiết chặt, dần dần hắn không thể thở được nữa, Lục Tuyết Kỳ vừa toan định cứu viện, bỗng nghe thấy phía xa có một tiếng rống lớn kinh thiên động địa, Con yêu thú đầu lợn ấy nắm lấy cơ hội, nhảy bổ đến, móng vuốt to lớn loé lên lục quang mờ mờ, nhắm đầu đánh xuống, chỉ sợ có mang theo cả chất kịch độc.

Lục Tuyết Kỳ miễn cưỡng phải quay ra kháng cự, thế nhưng thân hình bị nó cản trở, thành ra vài lần muốn cứu viện Trương Tiểu Phàm cũng không thể được, trái lại ngay cả bản thân nàng cũng gặp nguy hiểm khôn lường.

Trương Tiểu Phàm bị ma cây ấy túm chặt, cổ họng vô cùng đau đớn, thế nhưng vẫn thấy ma cây ấy phát ra những tiếng kêu khó nghe, tỏ ý rất là hoan hỉ, cành cây đang quấn trên cổ tự co lại về phía sau hướng đến thân cây, đồng thời lại có một vài cành cây khác vươn tới xiết chặt lấy toàn bộ thân hình hắn, ngoại trừ hai tay còn có thể múa may được, còn đầu đều không thể vùng vẫy được nữa.

Trương Tiểu Phàm lòng như lửa đốt, nhìn về Lục Tuyết Kỳ nhận thấy nàng không có cả thời gian để chiếu cố cho chính bản thân, liền quay đầu nhìn lại thì kinh hãi mất hồn, chỉ thấy trên thân cây, từ từ mờ ra một cái miệng rất lớn, chỗ đó đang phun ra một mùi tanh hôi nhức hết cả mũi, trong khi đó đám

cành cây đang nắm hấn kéo vào trong cái miệng lớn ấy, chỉ sợ đó chính là cái miệng lớn của ma cây.

Trương Tiểu Phàm toàn thân run lên, đánh chết thì hấn cũng không từng nghĩ đến bản thân có một ngày lại có thể trở thành phân bón cho một cái cây, cái chết như thế này quả thật khiến người ta khó mà chấp nhận được. Tuy nhiên lúc này tên đã lên cung, hấn đích xác đang từ từ di chuyển về phía cái miệng lớn đang há ngoắc ra ấy, mùi tanh hôi mỗi lúc một nặng, trong nháy mắt Trương Tiểu Phàm trên trán mồ hôi lạnh đã ướt đầm như mưa.

Chẳng bao lâu sẽ đến bên cạnh cái miệng lớn ấy, Trương Tiểu Phàm cũng không biết khi lúc từ đâu ra, gắng sức vùng vẫy, dùng chân đạp lên thân cây không cho tiến lên, thật đáng tiếc ma cây sức lực mạnh hơn hấn nhiều, đám cành cây cứ thế kéo vào, Trương Tiểu Phàm tức thì kiệt sức, bị tổng đến sát cái miệng lớn ấy, mùi tanh hôi nồng nặc phả thẳng vào mặt. Cũng không biết cái cây ma ấy từng hại chết bao nhiêu sinh linh rồi, Trương Tiểu Phàm tại ranh giới sống chết mỏng manh này, liều chết vùng vẫy, gắng sức dơ tay lên, nắm trong tay vũ khí là Nhiếp Hồn Bổng, đâm vào bên cạnh cái miệng to lớn của cây ma ấy.

Trên Nhiếp Hồn Bổng, đặc biệt là trên viên châu gắn phía đầu, bùng lên một ánh sáng xanh mờ mờ.

Nhiếp Hồn Bổng vốn dĩ không sắc nhọn, bị Trương Tiểu Phàm vung lên đánh vào trên mình cây ma, không ngờ như lưỡi dao sắc bén của thần binh, dễ dàng đâm thẳng vào bên trong thân cây vô cùng cứng rắn như là bỏ dưa thái rau vậy. Đám cành cây đang vũ động đầy trời trong chớp mắt, đột nhiên cứng đờ hết cả lại rồi bất động.

Trương Tiểu Phàm bản thân cũng kinh ngạc, đồng thời trong tim, đột nhiên dậy lên một tâm trạng sợ hãi.

Một thứ cảm giác lạnh lẽo, quen thuộc chạy khắp toàn thân, sau đó nó mang đến hơi thở mới mẻ, một luồng cảm giác ấm nóng từ Nhiếp Hồn Bổng, chảy vào trong nội thể của Trương Tiểu Phàm, tình cảnh giống như lúc trước, khi Trương Tiểu Phàm đầu phép với Hấp Huyết Quỷ Khương Lão Tam tại Vạn Bức Cổ Quật.

Trương Tiểu Phàm toàn thân lơ lửng trên không!

Hắn lơ lơ nhìn mọi việc phát sinh trước mắt, ma cây vốn dĩ kiêu ngạo không thể chịu được, lại rất to lớn hung hãn, sau khi mới chỉ bị một thanh Thiêu Hoả Côn xấu xí đâm vào trong thân, thân thể to lớn hoàn toàn không thể đem sánh với thanh Thiêu Hoả Côn đó đã nhanh chóng héo quắt lại, đám cành cây ở đó thậm chí cả thân cây giống như bị nhỏ khô chỗ có nước vậy, khô héo, co quắp lại, lá cây rụng xuống như mưa rào, sau khi phát ra một tiếng gầm lớn sau cùng trong cuộc đời, toàn bộ cây đại thụ rầm rầm đổ xuống, sau đó, hoá thành tro bụi.

Trương Tiểu Phàm rơi xuống mặt đất, kinh hãi xuất thần, hấn thậm chí không cần đến vận may cũng biết rằng, luồng cảm giác ấm nóng mà Nhiếp Hồn Bổng hút được đối với thân thể hấn có lợi ích to lớn, lúc này kinh mạch vốn dĩ thọ thương tiếp nhận hơi thở nóng ấm mới mẻ này để bồi bổ, đã tốt lên rất nhiều.

Hắn nhìn thanh Nhiếp Hồn Bổng đang nằm trong tay, chỉ thấy trong quang mang màu xanh đen đang khe khẽ chuyển động, nó dường như là một người đã no say, Thiêu Hoả Côn phát ra hào quang hoàn toàn thoải mãn, đặc biệt trên mình thanh côn, các mạch máu li ti vốn dĩ rất khó nhìn thấy, lúc này như hút được một thứ máu tươi, sáng bừng lên, đỏ rực, mang đến đôi chút dữ tợn.

“Keng”, Thanh Nhiếp Hồn Bổng nhìn có vẻ có vài phần khùng bỏ này trượt khỏi tay Trương Tiểu Phàm, rơi xuống đất, nảy lên hai cái, rồi nằm yên bất động.

Bàn tay của Trương Tiểu Phàm đã mở ra, thanh hắc côn thần kỳ ấy không ngờ cũng giống như đánh mất người chủ để ăn bám, tất cả quang mang hiện thời lập tức biết mất, hoá thành một thanh một thanh hắc côn bình thường xấu xí.

Trương Tiểu Phàm hít một hơi thật sâu, tâm thần nao động, trong đầu chỉ vang lên một thanh âm. Nó là cái gì, nó là cái gì?

Lúc này, đột nhiên đằng xa truyền đến tiếng kêu đau đớn của Lục Tuyết Kỳ, Trương Tiểu Phàm lập tức thức tỉnh, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Lục Tuyết Kỳ bị vô số âm linh và con yêu thú đầu lợn ấy vây công, toàn thân như bị đánh trúng rất nặng, bắn vọt về phía sau, quần áo đồ lỏm, nhìn qua cũng biết thụ thương khá nặng.

Trương Tiểu Phàm toàn thân kích động, còn chỗ nào mà quản chuyện đông tây này nọ, nắm chặt Nhiếp Hồn Bổng trong tay, rồi bay về hướng Lục Tuyết Kỳ.

Trong không trung, Nhiếp Hồn Bổng trong tay hấn, dường như có chút mỉm cười, lại bùng sáng lên một đạo quang mang màu xanh đen, chiếu sáng khuôn mặt của hấn.

Chỗ Trương Tiểu Phàm đi qua, vô số âm linh nối đuôi nhau lần tránh, tản ra bốn phía trốn mất, trong nháy mắt Trương Tiểu Phàm đã bắt kịp Lục Tuyết Kỳ, tuy nhiên con yêu thú đầu lợn trước mặt ấy đối với Nhiếp Hồn Bổng không hề kinh hoàng sợ hãi, rống to lên một tiếng rồi đánh tới.

Trương Tiểu Phàm có chút nôn nóng, lo lắng cho thương thế của Lục Tuyết Kỳ, lại không chịu thoái lui, cũng hét to lên một tiếng giống vậy, vận dụng đạo pháp Nhiếp Hồn Bổng đột nhiên rời khỏi tay, như tên rời khỏi cung, lao vút về phía con yêu thú đầu lợn ấy.

Con yêu thú đầu lợn ấy nhìn thấy một thanh hắc côn nhỏ lao đến, vung móng vuốt to lớn phía trước lên, muốn gạt cái vật đáng ghét ấy sang một bên, sau đó xông đến vỗ lấy hai con người đáng ghét nhưng ngon lành ấy nuốt thẳng vào bụng ăn một bữa no nê ngon lành.

Không ngờ bàn tay khoa lên, lại cảm thấy lòng bàn tay lạnh buốt, một giây sau, trên ngực cuối cùng cũng lạnh buốt, con yêu thú đầu lợn này ngậy ra một lúc, cúi đầu xuống nhìn, thấy trên lòng bàn tay xuất hiện một lỗ nhỏ, và trên ngực chỗ trái tim, cũng đã xuất hiện một lỗ nhỏ, toàn thân nó, không ngờ đã

bị thanh Nhiếp Hồn Bổng nhìn rất tầm thường đâm xuyên qua.

“Ngào...!”

Con yêu thú đầu lợn điên cuồng rống lên một tiếng tê tâm liệt phổi, thân hình to lớn đứng đura, như thoi son đảo trụ, nặng nề ngã vật ra đất, cát bụi bay mù mịt, sau đó, nó gãy giữa một lúc trên mặt đất, bên mép chảy ra huyết dịch màu đỏ sậm, cuối cùng không cử động gì nữa.

Lúc này Trương Tiểu Phàm đã ở bên Lục Tuyết Kỳ, thấy nàng toàn thân lạnh như băng, dĩ nhiên không tiếp tục trụ được nữa, hôn mê mất rồi. Nhiếp Hồn Bổng lại vừa giết chết một sinh linh nữa loé sáng quang mang màu xanh đen, ánh sáng lấp lánh bay trở về, rơi vào trong tay Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm lúc này chỉ cảm thấy thần sung khí túc, thương thể trong cơ thể phần lớn đã khôi hãn, kiểm tra lại lần nữa hơi thở của Lục Tuyết Kỳ, phát hiện thấy nàng hơi thở gấp rút, cúi đầu nhìn xem, chỉ thấy nơi miệng vết thương trên vai trái của nàng da thịt đã biến thành màu đen, hiển nhiên đã trúng phải kịch độc.

Trương Tiểu Phàm lòng như lửa đốt, thể nhưng vẫn e sợ xung quanh mặc dù hai con yêu thú đã chết, thể nhưng vẫn còn vô số âm linh, nên phải xoay mình kiểm tra, không ngờ khi nhìn ra, đã thấy đám âm linh ấy không biết từ lúc nào, tất cả đã lần lượt bỏ đi, ẩn vào trong trong bóng tối. Trương Tiểu Phàm vô cùng choáng váng, đúng là một việc tốt cầu mà còn chẳng được, lẽ nào lại mong muốn gì nhiều hơn, lập tức quay lại chăm sóc Lục Tuyết Kỳ.

Kì thật Trương Tiểu Phàm không biết rằng, tất cả chúng kính trọng “Phế Huyết Châu” trên thanh Nhiếp Hồn Bổng của hắn. Tám trăm năm trước, Hắc Tâm Lão Nhân quang đại ma giáo “Luyện Huyết Đường”, danh động thiên hạ, trong mê cung dưới đáy vạn bức cổ quật, sáng lập ra căn cứ cơ sở của Huyết Luyện Đường.

Hắc Tâm Lão Nhân là một con người hung tàn, năm đó luyện chế phế huyết châu này đã giết chết vô số sinh linh, trong đó không biết có bao nhiêu oán linh bị hại chết tụ tập dưới Tử Linh Uyên, không được vãng sinh.

Năm đó bọn họ bị hại bởi Phế Huyết Châu này, mặc dù lúc này ngày hôm nay, Phế Huyết Châu và cây hung bồng vô danh hợp lại thành một, hình dáng thay đổi rất nhiều, sát khí hung khí ẩn vào bên trong, thể nhưng vào lúc Trương Tiểu Phàm thi pháp, Phế Huyết Châu tức thì xuất lộ cái hung khí ấy ra, đám âm linh ấy con nào con nấy kinh hãi vô cùng, hầu hết tin rằng hung thần năm xưa Hắc tâm lão nhân một lần nữa sống lại.

Trương Tiểu Phàm từ từ đặt Lục Tuyết Kỳ xuống đất, do dự một lát, nhìn miệng vết thương đã biến thành màu đen ấy, thở dài một tiếng.

Dường như bóng tối vĩnh cửu, lại đã lấy lại sự yên tĩnh, vô cùng tịch mịch.

Trương Tiểu Phàm hơi hơi cảm thấy choáng váng, thể nhưng nhìn thấy trên mặt của Lục Tuyết Kỳ, sau khi vết thương được băng bó cẩn thận, đã không còn hắc khí nữa, hắn thở phào một tiếng.

Hắn ngồi đó yên lặng bảo vệ bên cạnh nữ lang đang hôn mê ấy.

Nhiếp Hồn Bổng phát ra ánh sáng xanh mờ mờ, bao trùm lấy họ.

Bốn bề tịch mịch!

Yên lặng!

Thậm chí tiếng kêu của côn trùng, cũng chẳng có, dưới Tử Linh Uyên này, dường như ngoài âm linh yêu thú ra, quả thật chẳng có một sinh vật sống nào khác.

Tuy nhiên, vào lúc này, Trương Tiểu Phàm đột nhiên nghe thấy, có một tràng tiếng bước chân, đột ngột vang lên.

Tiếng bước chân trong bóng tối này, nhẹ nhàng hài hoà, thể nhưng trong tai Trương Tiểu Phàm, giống như sấm động giữa trời xanh. Hắn đột ngột đứng dậy, quay đầu nhìn ra chỗ tiếng bước chân phát ra, đồng thời nắm chặt lấy Nhiếp Hồn Bổng

Đằng xa, chỗ bóng tối, có một ánh sáng, di chuyển lại gần, thể rồi, tại chỗ sáng đó xuất hiện một nữ nhân, y phục toàn thân màu xanh của nước, tề mi tú mục, da thịt ngọc ngà khi sương trắng tuyết, trong bóng tối này dường như mang đến một vẻ đẹp yêu dị, quả là sự mỹ lệ quý dị, làm người ta phải động tâm phách.

Trương Tiểu Phàm đột nhiên há hốc mồm, kinh ngạc không nói lên lời, nữ nhân ấy chính là thiếu nữ áo xanh gặp trong Sơn Hải Uyên thành Hà Dương khi hắn vừa hạ sơn Cũng chính là cô gái mang tên Bích Dao.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Tử Linh Uyên 3

Lúc này, thiếu nữ nhìn thấy Trương Tiểu Phàm đang đứng cạnh Lục Tuyết Kỳ vẫn còn hôn mê bất tỉnh, rõ ràng không nghĩ dưới vực sâu này còn có người sống, sắc mặt biến đổi, lại hơi giật mình.

Ngay sau đó, cô thấy rõ mặt mũi Trương Tiểu Phàm, ngẩn ra, trên mặt thoáng qua một chút ngạc nhiên thích thú, rồi mỉm cười.

“Quả là nhân sinh hà xứ bất tương phùng!” Trong bóng tối cô xinh đẹp như một đóa hoa bách hợp nở rộ, ưu nhã chạy băng đến.

Trương Tiểu Phàm đứng dậy, không biết hữu ý hay vô ý nhìn qua Lục Tuyết Kỳ, rồi sau đó, chẳng thấy một con yêu thú âm linh nào từ đáy động xuất hiện, mà lại là một người bình thường.

Thiếu nữ ấy đến gần, Trương Tiểu Phàm đã thấy rõ, trên tay phải thon thon như ngọc của cô đang cầm một đóa hoa nhỏ màu trắng, tỏa ra ánh sáng trắng nhạt, chiếu sáng vùng đất xung quanh cô, không biết là loại hoa gì.

Nhưng Trương Tiểu Phàm không có thời gian để xem xét đóa hoa này, đối mặt với thiếu nữ kỳ lạ, trong lòng đương nhiên có chút đề phòng, bất quá vô luận thế nào, nơi đáy vực tối đen cô độc hoang vắng này thấy có người chạy đến, cảm giác lập tức như có mấy phần không bình thường đặc biệt là nơi tâm tối này.

“Chào cô”, Trương Tiểu Phàm định nói một lời chào hỏi khách sáo, nhưng mở miệng ra, chỉ nói được có hai chữ đó.

Thiếu nữ nhìn hẩn mỉm cười:

-Đây không phải là Trương Tiểu Phàm thiếu hiệp của núi Thanh Vân hay sao? Sao lại đến cái nơi quỷ khí âm đạm này? Đây chắc không phải là nơi nên đến đâu.

Trương Tiểu Phàm, hỏi:

-Sao cô biết ta là môn hạ Thanh Vân?

Thiếu nữ chỉ cười mà không trả lời.

Trương Tiểu Phàm cau mày, chỉ nghĩ thiếu nữ này không đơn giản, lại nghĩ về nơi đây, nghe thiếu nữ cười nhẹ hỏi:

-Cho hỏi Trương thiếu hiệp đây, tới nơi này lâu chưa, có đi qua “Tích huyết động” không?”

Trương Tiểu Phàm hỏi:

-Cái gì mà là Tích huyết động?

Cô gái hừ nhẹ trong miệng, nụ cười trên mặt dần dần tắt, nhưng vẫn bình thản hỏi:

-Trương thiếu hiệp quả là khéo giả vờ, môn giáo của người ít nhất cũng là nhân sĩ chính đạo, nếu mà không đi qua Tích huyết động, làm sao mà đến được nơi đen tối dơ bẩn này cơ chứ?

Trương Tiểu Phàm bị cô nói là giả vờ, nhưng lò mò hiểu ra Tích huyết động mà cô nói chính là cái động đáng sợ khi này, lại nhớ lời sư phụ và Chương môn sư bá dặn dò trước lúc xuống núi, là để cho những lúc thế này, nghe ý tứ của cô gái, trầm giọng:

-Cô nói môn giáo của ta không phải là chánh đạo, chứ còn cô là gì? hay Quý Vương Tông là đang muốn tìm lại phệ huyết châu ở nơi này chăng?

Thiếu nữ toàn thân y phục màu xanh như nước, đóa hoa cô cầm trên cánh tay ngọc tỏa ra một làn ánh sáng trắng, vạch lên một đường trong không trung, quyền trong bóng tối, lưu lại một khoảnh khắc, rồi chậm chậm biến mất.

-Ta không phải là yêu nữ ma giáo độc ác sao? còn Tông ta có làm gì thì có can hệ gì tới người?

Cô nheo mắt trả lời.

Trương Tiểu Phàm nhưng là nhân nhật cười thầm Từ lúc hẩn gia nhập Thanh Vân Môn, nghe các vị sư trưởng sư huynh nói về ma giáo yêu nhân như là tai họa của nhân gian, tàn nhẫn vô đạo, môn quy của Thanh Vân Môn nghiêm cấm lai vãng kết giao với người trong ma đạo, hơn nữa phải là kẻ thù sống chết, không đội trời chung.

Bất quá thiếu nữ đó sau này lại là người mà thân chủ này sống chết cũng muốn hoàn hồn cho cô. Cô kêu lên:

-Vị tỷ tỷ kia đã tỉnh

Trương Tiểu Phàm quay đầu nhìn, quả nhiên thấy Lục Tuyết Kỳ khẽ trở mình, môi mấp máy, chậm chậm mở mắt. Trương Tiểu Phàm mừng quá quay đầu hỏi

-Người đã tỉnh rồi à, làm ta lo lắng lắm biết không?

Không ngờ Lục Tuyết Kỳ đột nhiên trên mặt hiện nét hoảng sợ, cổ la lên:

-Cẩn thận!

Trương Tiểu Phàm chưa kịp phản ứng, đã nghe một mùi hương ủa đến, ánh sáng trắng loáng lên, đóa tiên hoa màu trắng xuất hiện trước mắt.

Trong bóng tối, nơi đáy vực sâu này, ánh sáng rọi sáng cả một khoảng trời? Trương Tiểu Phàm lùi lại một bước, mắt thấy đóa hoa đã tự chuyển động, tựa hồ giữa không trung đang nhìn hắn mà cười khe khẽ, mà gập đầu nhẹ nhẹ, cũng trong một khoảnh khắc, đóa hoa bung tách ra, những cánh hoa trắng muốt khá ái, bên rìa lại lóe lên chút ánh sáng xanh lạnh lẽo, nhắm về phía hắn mà lao đến.

.Biết rõ thân phận đối phương nhưng cũng chính vì vậy mà làm hắn cũng không dám ra tay lại sợ làm hại đến cô bèn vận chuyển nguyên lực để phòng bị mà thôi thậm nhữ hôm sau phải cẩn thận với cô gái này Bất quá lúc này lướt mắt nhìn qua, thấy thiếu nữ đã động thân, bay về phía Lục Tuyết Kỳ.

Trương Tiểu Phàm kinh hoàng, mắt thấy Lục Tuyết Kỳ mới bị trọng thương, không có sức đánh trả, bản thân mình thì đang ở xa, vội vã quăng Nhiếp Hồn Bổng bay về phía Bích Dao nhằm ngăn cô làm tổn thương tới Tuyết Kỳ.

Nghe tiếng gió lại gần, Bích Dao điềm nhiên mỉm cười, tay phải giơ lên đón, trong một tích tắc những cánh hoa bay nhanh như chớp ngược trở về, tụ tập quanh đài hoa như cũ, đóa hoa nhỏ lại tỏa ánh sáng trắng nhạt bay lên nghênh chiến, ánh sáng trắng của đóa hoa và ánh sáng xanh đen của Nhiếp Hồn Bổng chạm nhau, cùng khựng lại giữa không trung, cổ chống chọi nhau, rồi biết không phân thắng bại được, mỗi vật tự bay trở về.

Trong bóng tối, chợt nghe một tiếng kêu nhỏ ngạc nhiên.

Nắm lấy cơ hội, Trương Tiểu Phàm một mặt đón lấy Nhiếp Hồn Bổng, một mặt vội quay lại bên Lục Tuyết Kỳ, đứng chắn trước mặt cô, không cho Bích Dao động thủ lần nữa.

Bất quá cô gái, không tiến lên nữa, mặc cho Trương Tiểu Phàm quay về bên Lục Tuyết Kỳ, nhìn Trương Tiểu Phàm với ánh mắt đầy kinh ngạc không thôi.

Lần giao thủ vừa rồi, cô hoàn toàn nghĩ là Thương tâm kỳ hoa trong tay mình có thể thắng Trương Tiểu Phàm một cách dễ dàng, không ngờ được Thương tâm kỳ hoa gặp Nhiếp Hồn Bổng giữa không trung bị chặn đứng, năng lượng còn truyền theo vật đi thẳng vào tâm, làm người tê liệt một thoáng, bất giác giật lùi, hơn nữa còn hơi cảm thấy nhụt chí giao tranh, làm cô không khỏi kinh hoàng.

Trương Tiểu Phàm đứng bên Lục Tuyết Kỳ, giúp cô đứng dậy, hỏi nhỏ:

- người Không sao chứ?

Lục Tuyết Kỳ nhẹ nhẹ lắc đầu, Trương Tiểu Phàm cuối cùng cũng nhẹ người, quay đầu giật dũ quát:

- Người nhưng là đánh lên?

Ánh ngạc nhiên trong mắt thiếu nữ lập tức biến mất, thay vào đó là thoáng giật dũ, hừ một tiếng, thốt:

-Tốt, để ta cho người thấy thể nào là lợi hại của ta

Vừa nói vừa ra hiệu, Trương Tiểu Phàm vội vã đề phòng, nhưng trong lòng thầm kêu khổ, Lục Tuyết Kỳ lúc này đang tựa vào người hắn, yếu đuối vô lực, rõ ràng là bị thương nặng, đa phần có vẻ như đã trúng kịch độc, trước mặt là người con gái mình yêu sau lưng nhưng là người con gái yêu mình.

Tiếc thay sự đời thường không như ý muốn, Trương Tiểu Phàm trong đầu ý nghĩ vừa xoay chuyển, đã phát hiện sự tình đang càng lúc càng tệ đi.

Trong bóng tối lóe lên một đốm sáng, ánh sáng ấy so với ánh sáng tỏa ra từ thiếu nữ áo lục lại có chỗ bất đồng, mặc dù vẫn tỏa sáng nhưng màu rất thẫm, trong bóng tối tựa hồ khiến người ta nghĩ đó là một ánh sáng màu đen. Trong ánh sáng đó, một đạo nhân ảnh âm u bước lại, đứng cạnh thiếu nữ áo lục, nhìn rõ ra là một nữ tử, mình mặc hắc y, trên mặt che mạng, chính là người đồng hành với thiếu nữ áo lục tại Sơn Hải Uyển ngày hôm đó.

Ngay sau đó, trong ánh mắt kinh ngạc của Trương Tiểu Phàm, trong bóng tối hết ánh sáng này đến ánh sáng khác lóe lên, đại khái là xuất hiện năm người, mình mặc áo vàng, chính thị là những người tùy tùng của thiếu nữ áo lục tại Sơn Hải Uyển hôm ấy, lúc này không ngờ toàn bộ đã đến đây.

Trương Tiểu Phàm bị bấy nhiêu ánh mắt nhìn chăm chăm, không khỏi toàn thân phát lạnh. Lúc này, bên tai hắn đột nhiên nghe giọng nói nhỏ xíu vô lực của Lục Tuyết Kỳ:

-Người chạy đi, mấy người này đạo hạnh không kém đâu, bây giờ mình người không chống nổi đâu.

Trương Tiểu Phàm quay đầu lại, chỉ thấy khuôn mặt trắng xanh mỹ lệ ấy ghé sát bên mình, trên mặt không có nét sợ hãi, phảng phất lại quay về vẻ bất cần thường lệ. Trương Tiểu Phàm ngây ra, lắc đầu, bậm môi, rồi quay đầu lại, đối diện với toàn đám người ma giáo vừa xuất hiện.

-Bích Dao, con phải cẩn thận đấy!

Nữ nhân che mặt nhìn hai người trước mặt, ánh mắt cuối cùng dừng lại ở Nhiếp Hồn Bổng trong tay Trương Tiểu Phàm, giọng trầm xuống:

- Cây hắc bồng đó có vẻ cổ quái

Bích Dao, tức là thiếu nữ áo lục đó, hỏi:

- U di, di cũng thấy gì à?

Nữ nhân che mặt được gọi là U di không cho thấy cảm xúc nào, nhưng trong giọng nói có phần ngờ vực:

- Có vẻ như là ... cái hung khí vừa rồi, làm sao người trong chính đạo lại có thứ đó, mà làm sao lại không chế được hạt châu đó, và lại, cái gậy ngấn đó nữa, không biết là thứ gì?

Bích Dao hừ một tiếng, nói:

- Con phải coi thử nó lợi hại sao mới được

Nói xong liền bước lên một bước, cùng lúc những người mặc áo vàng sau lưng cô ta cũng đồng thời bước lên. Trương Tiểu Phàm thoát nhìn không chống lại, tuy là chủ tâm đối địch, nhưng địch nhân mạnh quá, chỉ có thể đỡ Lục Tuyết Kỳ lùi về phía sau.

Nữ nhân đeo mạng che mặt toàn thân toát ra quý khí dày đặc, người ngay ngắn nhẹ nhàng tiến lên thẳng phía trước, dừng gót cạnh Bích Dao, tựa hồ một bóng u linh, nói nhỏ chỉ đủ cho hai người nghe:

- Cây gậy ngấn trong tay thiếu niên đó hung khí rất mạnh, cháu không cảm thấy sao?

Bích Dao ném một cái nhìn cảnh giác về phía Trương Tiểu Phàm, gật đầu.

Nữ nhân đeo mạng che mặt nói:

- Tuy vậy, ta có cảm giác cái gậy ngấn này chỉ sợ chưa phát xuất hết hung lực, giống như là bị cái gì đó ức chế, theo ta thấy, chỉ sợ cái gậy ngấn ấy có quan hệ gì đó với thánh giáo của chúng ta, tên thiếu niên này thân phận có vẻ khả nghi quá, con phải cẩn thận trước khi hành động.

Bích Dao cau mày:

- U di, di nói con nên làm thế nào?

Nữ nhân đeo mạng che mặt hơi trầm giọng thốt:

- Bắt lấy bọn chúng, mang về cho cha cháu xem thử, Tông chủ mưu trí cao ngang trời đất, tất nhiên nhìn là biết vật ấy là gì

Bích Dao ngẫm nghĩ, nói:

- Như vậy cũng tốt đấy.

Trong lúc nói chuyện như vậy, chân họ không hề ngừng, cứ bước dần lên, hai người còn chưa bằng lòng thì dĩ nhiên là những người mặc áo vàng bên cạnh không động thủ, hai bên một tiến một lùi, trong thời gian nói chuyện ấy đã được một quãng đường.

Trương Tiểu Phàm đỡ Lục Tuyết Kỳ, tâm tình càng lúc càng khẩn trương hơn, bên tai dần nghe tiếng sóng vỗ vang đến, có vẻ như đã quay về bờ nước ban đầu đã gặp.

Bích Dao có chút lo sợ, quay đầu về phía nữ nhân đeo mạng che mặt hỏi:

- U di, hình như đó là Vô tình hải phải không?

Nữ nhân đeo mạng che mặt hơi trầm ngâm, tuy nhiên vẫn cứng giọng nói:

- Si tình chỉ vì vô tình khổ (Vô tình khổ, đa tình càng khổ). Không sai, đó là cái biển thần bí nhất trong ngũ hải, Vô tình hải

“Á!”, dường như tuổi trẻ nông nổi, Bích Dao căn bản không quan tâm đến ý tứ cay đắng của nữ nhân được gọi là U di, tỏ ra hết sức hưng phấn:

- Hồi nhỏ con có nghe phụ thân nói, sâu trong lòng Vô tình hải có Cửu u chi hải, con còn nghe người nói Từ linh uyên và Tích huyết động gặp nhau tại bờ Vô tình hải, có vẻ như môn phái của chúng ta tìm kiếm bao lâu, giờ đã gặp rồi.

Tuy nhiên nữ nhân đeo mạng che mặt trở nên trầm mặc, không nói một lời.

Bích Dao thấy hơi kỳ lạ, nhìn nàng ta một chút, rồi như để giải tỏa căng thẳng, quay đầu nói:

- Tốt, bây giờ ta bắt các ngươi trước, xong rồi sẽ tìm đến Tích huyết động.

Vừa nói vừa phát tay một cái, năm người áo vàng đồng thời bước lên, chuẩn bị động thủ. Trương Tiểu Phàm phía sau là Vô tình hải đen tối không thấy

đâu là bờ bến, trước mặt lại bị đám người ma giáo bao vây, đứng là phía trước không có lối, muốn lùi cũng chẳng thể lùi, đã đến đường cùng.

Lục Tuyết Kỳ cảm thấy sau lưng mình, trên mặt nước của Vô tình hải thổi đến một trận hàn phong, lạnh thấu tâm can, đã vậy trong người đang yếu đuối vô lực, càng thấy trong lòng phảng phất một cảm giác hôn ám, chỉ sợ là hậu quả của chất độc.

Nàng vốn thông minh, cũng hiểu được trong tình cảnh này, Trương Tiểu Phàm nếu cứ cố gắng bảo vệ nàng thì chỉ có thể cả hai người cùng chết.

Nàng quay đầu, nhìn Trương Tiểu Phàm, thiếu niên đó lúc này có vẻ hết sức lo lắng, cả người căng lên, cả cánh tay đang đỡ nàng cũng đang nắm chặt vì lo lắng, thậm chí trong mắt hắn, còn có khát vọng sinh tồn lẫn với nỗi úy kỵ cái chết.

Chỉ là hắn chưa thể nghĩ ra phải làm gì, nên cứ thụt lùi.

“Trương Tiểu Phàm”, nàng gọi nhỏ, Trương Tiểu Phàm nghe thấy, đầu vai hơi động, tựa hồ sắp sửa quay lại, nhưng rồi không biết tại sao lại không hề quay nhìn nàng.

-Ta sẽ dùng hết sức của mình bảo vệ cho ngươi cho nên ngươi cứ yên tâm tựa vào ta.

Trương Tiểu Phàm tâm tình vụt trở nên phấn khích, muốn nói những lời hào ngôn tráng ngữ, nhưng lời nói ra đến đầu lưỡi thì như biến đâu mất, cuối cùng chỉ thốt ra được những chữ này.

Lục Tuyết Kỳ cũng không nói gì.

Trương Tiểu Phàm tâm lý đột nhiên trở nên bất an, tự hỏi không biết những gì mình nói có làm phật lòng nàng không? Không biết vì sao, từ lần đầu tiên gặp Lục Tuyết Kỳ, hắn đã cảm thấy hơi sợ người con gái lúc nào cũng lạnh lùng băng giá này.

Ngọn gió lạnh như băng lướt trên mặt sóng Vô tình hải, thổi bay những sợi tóc dài của người con gái đang trầm mặc, nhẹ nhàng lướt qua cổ và gò má hắn.

Sóng nước Vô tình hải dường như đột nhiên cuộn cuộn dâng trào.

Miền đất tối tăm, mơ hồ như thoáng qua một tiếng thở dài, ngọn gió lướt qua, lại như Vô tình hải cười ngạo nghễ, chê trách những việc thế gian.

Bích Dao cười nhẹ, dẫn năm người bao vây xung quanh.

Trương Tiểu Phàm thụt lùi một bước, nhưng chỉ thấy chân mình hạ xuống lạnh ngắt, không ngờ đã bước vào dòng nước lạnh thấu xương của Vô tình hải.

Rồi ngay lúc đó, trên mặt Vô tình hải đang ầm ầm sóng, đột nhiên, một con sóng dâng cao, tiếng sóng dậy điệp tai, mắt thấy cao hàng mấy trượng, cuồng phong rất mật, những người bên bờ biển đều biến sắc, chân bước hồ như không còn vững.

Nữ nhân đeo mạng che mặt đứng cuối cùng hốt nhiên biến sắc, vội vàng la to:

-Bích Dao, quay lại nhanh cho ta!

Bích Dao trong lòng hoảng hốt, biết U di có nhiều kinh nghiệm, cả phụ thân cũng rất mực nghe theo nàng ta, bây giờ không nghĩ nhiều, bèn quay lui.

Thân hình nàng vừa động, năm người áo vàng cũng đồng thời lùi về, ven bờ biển chỉ còn Trương Tiểu Phàm với Lục Tuyết Kỳ hai người, bối rối, lúc này bị ngọn sóng lớn đó đổ sập xuống đầu, cả người ướt đầm thì không nói gì, cái lạnh vào đến cốt tủy mới là khổ không chịu được.

Sau đó, mọi người nhìn về phía Vô tình hải đột nhiên nổi sóng, chỉ thấy trên mặt biển toàn một màu đen, từ từ lóe lên ánh sáng màu xanh lục sẫm của hai ngọn đèn rất lớn, nhưng nhìn kỹ, ngọn lửa đèn đó thật kỳ quái, không phải hình tròn thường thấy, thay vào đó có hình dạng dài thẳng đứng, đặc biệt ở giữa chừng có hai lỗ hồng đen ngòm, phát ra hung khí lạnh lẽo.

nữ nhân đeo mạng che mặt run lên,

-con súc sanh này không ngờ vẫn chưa chết

Bích Dao hoảng hốt hỏi: “Súc sanh? U di, nó là gì vậy?”

Nữ nhân đeo mạng che mặt nhìn hai vòng sáng trên mặt Vô tình hải cuộn cuộn sóng đang càng lúc càng tiến gần bờ, trong giọng nói có vẻ sợ hãi,

-Đó là Hắc thủy huyền xà” (Con rắn đen của vùng Hắc Thủy).

Bích Dao kinh sợ, không dám tin, hỏi lại một cách ngờ vực:

-Không phải con ma thú này tại vì một ngàn năm trước ở phía tây Đại Chiểu Trạch đã bị con chim thần Hoàng Diệu giết chết rồi sao?

Nữ nhân đeo mạng che mặt vội vàng đáp:

-Nghe phong thanh là vậy, nhưng hôm nay nó lại xuất hiện ở đây, ta cũng không biết là thể nào. Bích Dao, Hắc thủy huyền xà là con ma thú từ thời thượng cổ, hung hãn không kể xiết, trừ Hoàng đế là kẻ địch trời sinh thì không gì loại trừ nó được, chúng ta rút lui mau.

Bích Dao lùi về sau hai bước, đột nhiên quay đầu hỏi:

-Nhưng còn tiểu tử kia?

Nữ nhân đeo mạng che mặt liên tục lắc đầu, nói:

-Ta không lo quá nhiều chuyện được đâu, lui mau thôi

Bích Dao vẫn còn do dự, nhưng tại bờ biển Trương Tiểu Phàm và Lục Tuyết Kỳ hai người đang ướt mềm, trong một chớp mắt tựa hồ ngừng thở.

Đến gần hơn, hai người có thể nhìn rõ được, hai ngọn đèn sáng rực cao bằng hai người ấy, không ngờ là một cặp mắt khổng lồ. Lại nói từ lúc bước chân vào Vạn bức cổ quái, Trương Tiểu Phàm không ngừng thấy những cặp mắt kỳ quái hoặc to lớn, như Xích ma nhãn của Tông niên lão đại hay cặp mắt lớn của con yêu thú đầu lợn, nhưng vô luận thế nào, với cặp mắt đang nhìn thấy đơn giản là không thể so bì được.

Gió biển thổi vào mặt, mang đến không ngờ không phải là vị mặn của biển, mà là mùi tanh bao trùm trời đất, xốc thẳng vào mũi.

Một con rắn khổng lồ to không gì sánh nổi, chậm chậm xuất hiện trước mặt họ. Nửa mình dưới của nó uốn khúc tiến lên, thân rắn chìm trong nước biển, mọi người nghĩ là cả mình con rắn còn có thể to hơn vậy đến ba lần, nhưng chỉ phần trên đang ngóc lên không trung và cái đầu của con Hắc thủy huyền xà thôi, không ngờ là đã mấy chục trượng cao, mắt rắn phát tán ánh sáng xanh thẫm, lúc này đang từ trên ngó xuống, nhìn mọi người như nhìn một đám kiến vậy.

Trương Tiểu Phàm lúc trước biết đến nó qua phim mà thôi, không nghĩ trên thế gian này còn có sinh vật lớn như vậy, thậm chí hắn từng nghĩ, con thú Linh tôn Thủy kỳ lân ở Thông Thiên phong tại Thanh Vân Sơn là con linh thú lớn rồi. Nhưng giờ so với con Hắc thủy huyền xà trước mắt, Thủy kỳ lân về kích thước không khác một con chó con.

Không nói chi hắn, mà cả Lục Tuyết Kỳ bên cạnh, thậm chí Bích Dao thuộc ma giáo và những người còn lại, tuy đã từng thấy những con thú to đến khó hình dung, lúc này thấy vậy cũng lặng như tờ.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Di Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28

Hắc thủy huyền xà là thần ma dị thú: rắn khổng lồ, thân đen, bụng trắng, mắt xanh, thân rắn to 4 trượng, dài hơn trăm trượng. Ăn thần tiên được nên bất tử, thọ hơn vạn năm, sống ở phía tây Đại Chiếu Trạch. Sau này nghe nói sống trong lòng biển.

Sóng lớn trên Vô Tình Hải, đã dần dần lặng xuống, thế nhưng sự kinh hãi trong lòng mọi người, vẫn không hề giảm chút nào, thân hình khổng lồ của Hắc Thủy Huyền Xà, thật giống như yêu ma từ ngàn xưa đứng tại chỗ đó.

Và cái đầu rắn khổng lồ này khẽ đu đưa, hình như vẫn không ngờ rằng lại bắt gặp hơi thở của con người tại Tử Linh Uyên này, cứ đảo mắt nhìn mọi người, nhất thời nó vẫn chưa có hành động gì.

Lục Tuyết Kỳ ứng xử điềm tĩnh, phản ứng đầu tiên là quay đầu lại nhìn Trương Tiểu Phàm lúc này vẫn đang hết sức ngẩn đầu nhìn Hắc Thủy Huyền Xà, rồi khẽ khẽ kéo tay áo hắn. Trương Tiểu Phàm giật mình, quay đầu lại nhìn Lục Tuyết Kỳ rồi vội vã nói:

-Chúng ta tạm thời vẫn nên lùi lại

Đỡ Lục Tuyết Kỳ lùi lại phía sau. Nữ lang che mặt đứng phía đằng sau bên cạnh Bích Dao liếc thấy, thất thanh nói:

-Không được cử động ....

Trương Tiểu Phàm và Lục Tuyết Kỳ đều kinh hãi, thế nhưng chỉ trong chớp mắt, trong đôi mắt to lớn của Hắc Thủy Huyền Xà, ánh sáng xanh bùng lên, giống như bị cái gì đó làm kinh động, cuồng nộ gầm lên một tiếng long trời lở đất, mọi người có mặt đều đưa tay lên bịt chặt lấy tai, tuy nhiên vẫn cảm thấy trong tai vang lên những tiếng kêu o o.

Trương Tiểu Phàm lúc trước vào đây chưa hề gặp qua con cự thú này sinh ra tâm kinh hoàng, đưa mắt nhìn thân thể Hắc Thủy Huyền Xà đang chuyển động, cái đuôi to lớn vốn dĩ ngập trong nước biển quét ngang một cái, trong giây lát làm tung lên một bức tường nước cao thực đến mấy trượng, rộng mấy chục trượng, bao trùm đất trời, và trong đám nước bắn toé lên, có một đuôi rắn màu đen ẩn chứa bên trong, mang theo một sức mạnh vô biên ập tới.

Cách bức tường nước ấy vài trượng, cuồng phong đã đập vào mặt, gần như khiến người ta chân đứng không vững, nếu đứng bị bức tường nước như hải khiếu này đánh trúng, đừng phải cái đuôi rắn to lớn ấy, chỉ sợ không thịt nát xương tan mới lạ. Trương Tiểu Phàm cố nhiên không thể chần chừ, tay phải ôm lấy Lục Tuyết Kỳ, tề khởi Nhiếp Hồn Bổng toàn lực bay vút về phía sau.

Nhưng bức tường nước ấy quả thật đuổi nhanh như gió, mặc cho động tác nhanh chóng, Trương Tiểu Phàm vẫn không bay thoát ra ngoài một trượng, vẫn bị bức tường nước ấy bám theo. Tiếng nước như sấm động vsng vọng cả một khoảng trời, hầu như vẫn ngay ở bên tai. Trương Tiểu Phàm toàn thân căng ra, trong đầu gần như không có một ý niệm nào, giữa cái sống và chết, Trương Tiểu Phàm hô lớn một tiếng, toàn lực bay vút lên trên, nhưng chỉ bay ra được hơn một trượng, Trương Tiểu Phàm chỉ cảm thấy toàn thân lạnh buốt.

“Rầm rầm”

Hắn không cưỡng được, hắn bị cuốn vào trong con sóng khổng lồ, trong chớp mắt toàn thân đã ướt sũng, rồi nghe thấy bên mình Lục Tuyết Kỳ kinh hãi kêu lên thất thanh, tay hắn lỏng ra, dưới sức mạnh to lớn không thể kháng cự này, hắn và Lục Tuyết Kỳ bị đánh tơi tả.

Trương Tiểu Phàm vô cùng kinh hãi thất sắc, hắn dùng hết sức vùng vẫy để kéo giữ Lục Tuyết Kỳ, thế nhưng con sóng khổng lồ này uy lực vô song, chỉ trong nháy mắt hai người đã bị cuốn ra cách xa nhau đến mấy trượng.

Chẳng mấy chốc con sóng khổng lồ hung hãn ầm ầm điên cuồng sục sôi, Lục Tuyết Kỳ vừa nãy vẫn còn ở bên cạnh trong chớp mắt đã biến mất trong bóng tối đang sôi réo ầm ầm, Trương Tiểu Phàm toàn thân chấn động, đầu óc hỗn loạn, toàn thân bị con sóng khổng lồ đẩy lên, vùn trong đám bọt nước đang hướng về phía trước.

Trong âm thanh ầm ầm long trời này, Trương Tiểu Phàm chỉ cảm thấy xung toàn thân trên dưới đầu đầu cũng bị một lực cực lớn đẩy ra gần như muốn rách ra từng mảnh, hắn đột nhiên ngó thấy, trong bọt nước, nơi tạo ra tiếng động ầm ầm, thoáng hiện lên một bóng đen, cái đuôi rắn màu đen của Hắc Thủy Huyền Xà to lớn vô song, như núi đập tới

Bên ngoài nơi màu đen ấy, bọt nước bắn tung toé, trong chốc lát quả thực không biết vì sao lại có cát đá bắn tung lên từng mảng lớn, thanh thế vô đối, đánh chết Trương Tiểu Phàm hắn cũng không tin bản thân có thể còn toàn mạng nếu bị cái đuôi to lớn ấy đánh trúng.

Thế rồi vào ngay cái lúc sóng chết mong manh này, Trương Tiểu Phàm gắng chút sức lực còn lại, bên trong cơ thể khí lực lại ào ạt tuôn ra, trong đám bụi nước, chỉ thấy quang mang màu xanh đen lại một lần nữa bùng lên, Trương Tiểu Phàm bảo vệ lấy đầu, chối chết chạy trốn, lao vọt lên trời, không ngờ đã vọt lên cao hơn con sóng khổng lồ hung hãn đó một trượng có dư.

Hắn trong lòng tự cảm thấy vui mừng, thế nhưng đột nhiên liền cảm thấy một thứ sức mạnh to lớn vô song quét ngang thân mình, trong thoáng giây toàn thân run rẩy, dù là mới chỉ bị dư lực này quét trúng, nhưng mắt mũi đã tối sầm, chút nữa muốn ngất đi, nếu không phải hắn biết lúc này đứng là cửa ải sinh tử, miễn cưỡng duy trì sự tỉnh táo, quả thật đã gần như táng mạng nơi này rồi.

Mặc dù vậy, thế nhưng lực quét đuôi của Hắc Thủy Huyền Xà, uy lực vô song, Trương Tiểu Phàm toàn thân chấn động mạnh, xương cốt đau đớn muốn gãy rời, gần như toàn thân muốn rách ra thành bốn năm mảnh, hơn nữa trong con sóng khổng lồ ấy, lại chẳng còn chút dư lực nào để chống cự, bị sức mạnh to lớn đó đánh văng ra tít đằng xa.

Thân thể hắn trên không trung, không làm chủ được bay thẳng về phía bóng tối vô biên trước mặt, trong lúc lập mình lại nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy con sóng khổng lồ to tựa núi hoà với cái đuôi rắn to lớn ấy trong chớp mắt cũng đã nuốt chửng đám Bích Dao. Bọn người mặc áo vàng bay tản ra, thế nhưng lập tức toàn bộ bị con sóng khổng lồ đánh gục.

Nữ lang áo xanh ấy tung mình bay lên, song thủ lấy thế, chỉ thấy bạch quang sáng lên, đoá hoa màu trắng trong tay nàng tề khởi trước mặt nàng, trong giây lát hoá thành đoá sáu đoá kỳ hoa, bao lấy bông hoa ấy vào giữa, mỗi một đoá hoa lại có quang mang màu trắng thanh khiết liên kết với nhau, trông thành một vòng ánh sáng màu trắng.

Tức thì nhìn thấy sắc mặt Bích Dao nhợt nhạt, Vòng sáng trắng vừa hình thành, liền tức tốc xoay tròn, chiếu ra ánh sáng trắng ngời ngời đón con sóng khổng lồ hung hãn, không ngờ đã lì lợm chặn đứng con sóng khổng lồ ấy, trên không trung trong giây lát, các con sóng to lớn như núi dồn đồng lại, thanh thế rầm rầm, vài phần đáng sợ.

Lợi dụng giây phút trì hoãn này, Bích Dao bay vọt lên, thế nhưng đúng lúc này, chỉ thấy trong con sóng khổng lồ một tiếng thanh âm rầm rĩ đột ngột vang lên, ùng oang vang dội, cái đuôi rắn màu đen to lớn ấy bất ngờ vào lúc này, đã quét tới.

Trong giây lát vòng sáng màu trắng đó đã tan tác mất, quả thực không thể ngăn giữ được, mắt thấy nữ lang trẻ tuổi xinh đẹp như hoa ấy sớm muộn sẽ bị cái đuôi to lớn đó quét trúng, chợt từ trong đám bụi nước, nữ lang che mặt đột ngột hiện ra, trên tay một vật mềm mại hình cầu màu vàng nhạt chớp chớp lên trong không trung, lao xẹt đến, chắn trước cái đuôi rắn to lớn, nhấc bổng thân hình Bích Dao lên.

Bích Dao mặc dù khó khăn tránh khỏi vật đoạt mệnh ấy, thế nhưng vẫn bị dư lực quét trúng, toàn thân nhẹ bẫng, trôi nổi ra xa xa nơi bóng tối phía đằng sau. Trong giây lát, thân ảnh của nữ lang che mặt, cũng lại bị nhấn chìm trong con sóng khổng lồ tiếp theo.

Lực quét ở đuôi của Hắc Thủy Huyền Xà, uy lực quả nhiên to lớn không thể tưởng tượng được. Trương Tiểu Phàm thân đang trên không, thế nhưng cảm thấy bên tai vang vọng tiếng gió ù ù, hét lên, toàn thân bay vọt về phía sau.

Nếu đột nhiên va vào cái gì đó, ví như một vách đá cứng chẳng hạn, thì xương cốt toàn thân sẽ gãy hết, thế nhưng biết là biết vậy thôi, Trương Tiểu Phàm đã vô lực không chế bản thân, toàn bộ thân thể không theo ý muốn, cũng chỉ nghe theo mệnh trời mà thôi.

Ai biết được Từ Linh Uyên này quả thật to lớn đến kỳ lạ, bay mãi một hồi, không ngờ chẳng hề va vào thứ gì cả. Ngay cả Trương Tiểu Phàm tự bản thân cũng cảm thấy tốc độ dần dần chậm lại, và rồi từ từ rơi xuống, hình như dư lực dần hết.

Mặc dù rơi xuống mặt đất bằng phẳng thì không còn gì bằng, thế nhưng nền đất bần thiêu so với va phải bức tường cao còn tốt hơn nhiều, đúng lúc Trương Tiểu Phàm trong lòng đang tự hoan hỉ, đột nhiên, chỉ cảm thấy bóng tối phía trước mặt bất giác rần rật lại như núi.

Vách đá như núi, chắn ngang phía trước, Trương Tiểu Phàm ôm đầu cơ mình, và đánh huych vách đá.

“Bình”

Vụn đá tung bay, mắt nổ đom đóm, Trương Tiểu Phàm toàn thân chấn động mạnh, hự lên một tiếng rồi phun ra một ngụm máu tươi, tưới lên vạt áo phía trước. Trong giây phút này, hẳn chỉ cảm thấy toàn thân rã rời, nếu không phải trong thân thể chân pháp hộ thể của hai nhà Phật Đạo, lúc này đã chẳng thể giữ được tính mạng.

Mặc dù như vậy, hẳn cũng hoàn toàn không cảm thấy tốt, toàn thân lúc va phải vách đá, cứ vô lực mà trôi xuống, thân thể trong khi trượt xuống đó, vài lần va trúng tường đá cứng rắn, trong tiếng “bình bình”, toàn thân đau đớn kịch liệt, cũng không biết đã gãy mất bao nhiêu xương cốt, trái lại hẳn chỉ cảm thấy toàn thân không có chỗ nào là lành lặn cả.

Lúc rơi xuống, sau khi lại va thêm một lần nữa, Trương Tiểu Phàm lật mình ra phía ngoài, lúc này hẳn gần như đã từ bỏ hy vọng, nhưng trong khi lật mình, nhờ ánh sáng yếu ớt do Nhiếp Hồn Bồng ở trước ngực phát ra, mơ hồ nhìn xuống phía dưới thấy cách không xa có một bóng đen, hình như là một thân cây già mọc trên vách đá.

Trong thời khắc nguy cấp này, hẳn cũng không ngờ rằng dưới nơi chết chóc như Từ Linh Uyên này, trên thạch bích cứng rắn làm sao lại có thể có cây mọc, theo bản năng hẳn vươn tay ra, quờ quờ về hướng cái cây già ấy.

Tiếng gió mau lẹ, thể rơi xuống của hẳn rất nhanh, thế nhưng cuối cùng trong lúc điện quang hoá thạch ấy, đã nắm trúng cái cây già đó.

Lúc chạm tay vào, quả nhiên không có cái lạnh lẽo của vách đá, trái lại có chút cảm giác ấm áp, thế nhưng thể rơi xuống của hẳn mạnh mẽ vô song, cái cây già ấy hình như cũng đó long cả gốc rễ, Trương Tiểu Phàm mặc dù đã nắm được cành cây, thế nhưng thân cây chấn động dữ dội, đất đá đua nhau rơi xuống, đúng đưa một lúc, trong tiếng âm thanh rầm rĩ, cả cây và người cùng rơi xuống.

Lúc lác lư rơi xuống, Trương Tiểu Phàm chỉ cảm thấy tâm tư chìm xuống, trái tim như đang rơi xuống vực thẳm không đáy, trong lúc lo lắng sợ hãi, thân thể tuy vẫn tiếp tục rơi xuống, thế nhưng nhờ cái cây ngăn trở, tốc độ có chậm lại đôi chút, chỉ nghe thấy vang lên một âm thanh to lớn, rơi mạnh xuống đất, thế rồi hôn mê.

Cũng chẳng biết trôi qua bao lâu, Trương Tiểu Phàm từ từ tỉnh dậy, hai mắt vẫn chưa mở ra, rồi chỉ cảm thấy toàn thân đau đớn vô cùng, như tan ra thành mấy mảnh, bất quá có đau đớn, nhưng xem ra vẫn còn sống, tâm tư cũng không hoàn toàn thấy tuyệt vọng.

Hắn mở mắt ra, cảnh vật trong mắt, quả thực khiến hẳn không dừng được lặng đi một lúc.

Lúc này, chỗ hẳn nằm là một nơi kín bưng và ẩm ướt, xem hình dáng chắc hẳn là một thạch động, trần động cao cỡ hai đầu người, hai bên chỉ rộng khoảng ba thước, vô cùng chật hẹp, thành động toàn là tảng đá rắn chắc lạnh lẽo, xem ra cùng loại với vách đá ban nãy, chỉ sợ không là vách đá ấy, thì cũng là ngay gần vách đá đó.

Tuy nhiên đá trong động này dường như có chứa chất gì đó phát quang, trông thì không nhiều ghê gớm nhưng quả thật là nhiều, mỗi viên mỗi viên phát ra tia sáng nhu hoà, làm cho động này được chiếu sáng khá rõ.

Trương Tiểu Phàm cẩn thận đánh giá một lượt tình hình trong động, cảm thấy dường như có một thông đạo phía trên, một đầu là một đồng loạn thạch, bít chặt đạo lộ, đầu còn lại thông lên phía trên, nhưng cách không xa lại cong đi, nhìn không rõ được tình hình bên trong.

Hắn lặng đi trên mặt đất một lát, rồi muốn đứng dậy, không ngờ thân chuyển động, tay trái chống lên mặt đất một cái, bất giác toàn thân đau buốt, thất thanh kêu lên “ôi!”, thân thể run lên, đặc biệt nơi tay trái thương thế rất nặng.

“Hừ” một tiếng hừm lạnh lẽo, đột nhiên từ sâu trong động truyền đến, Trương Tiểu Phàm thất kinh, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy tại chỗ góc đó hiện ra một nữ lang, y phục toàn thân màu xanh, khuôn mặt cực kỳ xinh đẹp, không phải là Bích Dao thì là ai

Hắn cảm Nhiếp Hồn Bồng giờ lên, ngưng thần giới bị, trong nháy mắt bắt giác đau đớn trên thân thể cũng quên đi.

Không ngờ Bích Dao trừng trừng nhìn hẳn, tuyệt nhiên chẳng hề có ý động thủ, nhìn thần sắc cổ quái và mê man của hẳn, giống như toàn thân chẳng đưa ra nổi chút sức lực nào, không nhịn được nói:

-Được rồi, được rồi, nhìn cái bộ dạng ngu ngốc của người kia, xương cốt trên thân thể đã gãy bảy, tám chỗ, không ngờ lại có tinh thần!

Trương Tiểu Phàm nhú mày, nhưng nhìn Bích Dao dường như không hề có ý động thủ, mặc dù thấy kỳ quái, nhưng vẫn từ từ buông Nhiếp Hồn Bồng, không ngờ vừa mới trừng người xuống, lập tức cơn đau đớn lại lan ra, chịu không nổi lại kêu lên một tiếng.

Bích Dao nhìn thấy thiếu niên chính đạo này đáng điệu cổ quái mặt mày nhăn nhó đau đớn, không nén được cười phì lên một tiếng, bầu không khí lập tức trở nên hoà hoãn, thế nhưng tiếng cười vừa qua, nàng lại thở hắt một tiếng, hơi có ý đau buồn.

Trương Tiểu Phàm hừ một tiếng, hần tính khí quật cường, bị nữ lang trẻ tuổi này cười cợt, cảm thấy rất bề mặt, hơi tức nói:

-Cô cười cái gì?

Bích Dao nhìn hần một cái, đáp

-Ta cười nguoi

Trương Tiểu Phàm nghe thấy cô ta nói thẳng như vậy, chẳng còn mặt mũi nào, liền tức khí, quát:

-Có gì mà cười, cô bị đánh một cái xem nào?

Bích Dao biến sắc, nhìn đáng điệu nàng như muốn xuất thủ để giáo huấn cái tên tiểu tử chẳng biết trời cao đất dày này, không ngờ tay vừa mới cử động, đột nhiên tâm tư thấy chán nản, thờ dài nói:

-Chúng ta mệnh không còn bao lâu nữa, ta hơi đau đi tranh cãi với nguoi nữa

Trương Tiểu Phàm đứng lúc muốn giới bị, chợt nghe thấy nữ lang ấy nói ra một câu như vậy, không ngăn được khỏi thần thờ, ngạc nhiên hỏi:

-Cô nói gì?

Bích Dao nhìn hần một cái, nói:

-Nơi này là một cái động, người không nhìn ra sao?

Trương Tiểu Phàm lại nói: "Đúng vậy! Thế thì sao?"

Bích Dao chỉ là hừm một tiếng rồi tay chỉ về chỗ đám loạn thạch, nói

-Chỗ này chỉ duy nhất có một cửa ra, hiện tại bị đóng đá như núi bịt mất rồi, nguoi có khả năng mở núi phá đá đề ra à!

Trương Tiểu Phàm há hốc miệng, nhìn về phía đám loạn thạch ấy, chỉ thấy cửa động bị tảng đá khổng lồ bít thật chặt, chẳng để lại một chút xú lỗ hồng nào, hần tự lượng sức mình, nếu để nói chuyện với địch nhân, cây Nhiếp Hồn Bổng này và đạo hạnh bản thân, dù sao còn có chỗ mà dùng, thế nhưng dùng để làm các việc ngu ngốc như phá núi đào đất, quả thật đúng là chẳng có chút tác dụng gì. nếu hần không bị thương còn có thể mở ra

Ngẩn ra một lúc, hần đột nhiên nghĩ đến một việc quan trọng, liền vội vàng quay đầu lại nói:

-Ta nhớ rằng ta bị đánh đập vào vách đá bên trên rồi rơi xuống đất, làm sao lại có thể đến sơn động này?

Bích Dao khe khẽ nó

-Là ta kéo nguoi đến

"Cái gì?" Trương Tiểu Phàm trở nên buồn rầu.

Bích Dao nhìn hần, nói

-Ta rơi xuống cách nơi nguoi hơn mê không xa, vừa đủ để nhìn thấy nguoi, lúc này con Hắc Thủy Huyền Xà ấy lại đuổi theo chúng ta, ta ngẩng đầu nhìn, thấy chỗ cái cây già mà nguoi nhỏ bật ra không ngờ có một sơn động, bên trong lại có ánh sáng phát ra, hơn nữa cửa động lại không quá lớn, bèn ả vào bên trong, trước khi bỏ đi ta thấy thương hại nguoi, bèn nắm lấy nguoi kéo vào, đồ ngốc ạ!

Trương Tiểu Phàm cau mày hỏi

-Cửa động làm sao mà bị bịt kín vậy?

Bích Dao rung rung đôi vai, mặt mày rầu rĩ đáp:

-Hắc Thủy Huyền Xà chui vào không được nên tức giận dùng đuôi quét một cái đập vào phía trên vách vực, kết quả làm cho đá sạt đất lở, lấp lấy chỗ này, lấp luôn chúng ta, thành ra là bị chôn sống."

Trương Tiểu Phàm nhìn nàng cả nửa ngày, nửa tin nửa ngờ hỏi:

-Thật sao?

Bích Dao hiển lộ nét giận nơi mặt, thuận tay nắm một hòn đá lớn ném qua,

-Ta đi lừa nguoi? Nếu sớm biết vậy thì để nguoi chết tốt hơn!

Trương Tiểu Phàm né không kịp, chỉ còn nước lấy tay che đầu, không ngờ hòn đá đó lại chọi trúng tay trái hắn, cơn đau tức thì ập đến tận tim gan, mắt nổ đom đóm, xém chút là ngất đi.

Bích Dao ở đằng này nhìn thấy sắc mặt Trương Tiểu Phàm đột nhiên tái mét, ôm lấy chỗ bị viên đá chọi trúng nơi cánh tay trái bộ dạng đau đớn lắm, liền bị động lòng nhưng lập tức lãnh đạm nói rằng:

-Người đừng giả chết, ha ha, người như ngươi ta đã thấy nhiều rồi.

Giờ phút này Trương Tiểu Phàm lại còn chút sức lực nghe lọt lời nàng nói gì là “giả chết”, liền nghĩ đến mình quả là đau đến chết được, cảm giác đau đớn nơi tay đều cảm nhận rõ ràng.

Bích Dao nhìn một hồi, thấy hắn coi bộ không giống như đang vờ vịt, liền tiến bước đến bên người Trương Tiểu Phàm, nhìn đôi lượt rồi không để ý đến sắc mặt hắn mà nắm bóp, nắm kéo cánh tay của Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm đau đến đỏ mồ hôi lạnh đầy mặt trong phút chốc, hỏi:

-Cô làm gì vậy?

Bích Dao không chút tức giận, trên mặt thoáng nét hơi lồi, nói:

-Tay ngươi bị gãy rồi.

Trương Tiểu Phàm rên lên một tiếng song tính hấn quật cường, đáp cộc lốc:

-Là do ta bị Hắc Thủy Huyền Xà làm gãy, không nó không liên can đến cô.

Bích Dao nhìn hắn, hừ một tiếng, thế nhưng lại không nói lời nào, bước lui ra, đứng đó lạnh lùng nhìn, bộ dạng giống như coi diễn trò.

Trương Tiểu Phàm vốn đau đớn cùng cực nhưng làm cách nào cũng không thể để mắt mặt trước yêu nữ được nên gắng gượng đứng thẳng dậy, tự mình xem xét coi vết thương trên người, phần nhiều là ngoại thương, chỉ có tay trái bị gãy, coi như trong cái rủi còn có cái may.

Bất quá chỉ là nỗi đau bị gãy xương khó mà nhẫn chịu hơn nữa hắn đã xoay chuyển mấy lần làm động đến thương thế khiến mồ hôi lạnh ra đầy trên mặt.

Trương Tiểu Phàm cắn chặt răng lại, khi đến ở ngọn Đại Trúc Phong trên núi Thanh Vân hắn có học qua cách trị thương nên tính sửa lại chỗ xương gãy trên tay, thế nhìn nhìn qua nhìn lại, chỉ thấy nơi đây toàn là đá, đủ thứ hình thể, tuyệt không có một khúc cây hay thanh gỗ nào để bó chỗ tay gãy, bất giác để lộ nỗi lo rầu trên mặt.

Bích Dao đứng gần bên đột nhiên lên tiếng:

-Dùng Cây côn của ngươi đó.”

Trương Tiểu giật mình tỉnh ngộ, cây còi lò dài một thước, dùng vào chuyện này quả là tốt, chuyển mắt nhìn thiếu nữ nọ muốn nói lời cảm ơn nhưng thấy mặt nàng có vẻ khinh khinh nên lời ra đến miệng thì liền nuốt xuống, gằn bướng nói rằng:

-Tôi cũng đã nghĩ qua, cần gì cô phải nhiều lời.

Bích Dao bĩu môi hỏi:

-Vậy ngươi nhìn khắp nơi là để tìm vật gì?

Trương Tiểu nói lớn:

-Tôi tìm lối ra không được sao? Không tìm lối ra để bị nhốt ở đây đến bực chết à?

Nói đoạn hắn đột nhiên nghĩ đến một chuyện, thân người rung động, xoay đầu đối diện với Bích Dao, hỏi:

-Đúng rồi, cô có thấy vị đồng môn sư tỷ của tôi không?

Bích Dao nhìn bộ dạng nóng nảy của hắn, thân mình rung lên nhưng lập tức lắc đầu đáp:

-Lúc đó thì ai ai cũng lo lấy thân mình đâu còn thì giờ để ý đến kẻ khác?

Trương Tiểu Phàm lặng yên, trong lòng buồn rầu, Lục Tuyết Kỳ vốn bị trúng độc chưa giải giờ lại gặp phải nạn lớn, chỉ sợ tính mạng nguy hiểm. Nghĩ đến đây, hắn thở dài rồi cúi đầu xuống.

Gương mặt Bích Dao trở lại sắc thái bình thường, nhìn gã thiếu niên đương cúi đầu, cánh tay bị thương được giữ thẳng bởi thanh còi lò xấu xí, không ngăn được hỏi:

-Ngươi và sư tỷ ngươi tốt lắm hả?

Trương Tiểu Phàm hơi giật mình, lắc đầu đáp:

-Không có gì, nhưng dù sao cô ấy vẫn là... mà tại sao ta phải nói cho cô biết chứ!

Hừ một tiếng, đột nhiên hắn nhớ lại là mình đã không thêm lý tới cô ta nữa, xé y phục trên người, dùng miệng và tay phải băng bó tay trái cho chắc lại, nhìn đến đồng loạn thạch ở nơi ra vào không khỏi thở dài, xoay người bước đi vào phía trong động.

Nhìn theo hướng Trương Tiểu Phàm đi, Bích Dao không nhịn được hỏi:

-Ngươi lại đi đâu thế?

Trương Tiểu Phàm vừa đi vừa nói:

-Tôi bị chôn sống nơi đây, nghĩ cũng nên coi tình huống xung quanh thế nào!

Bích Dao hừ một tiếng nhưng không biết sao, ở trong sơn động đầy tử khí này, nàng cũng cất bước đi tới, hai người cùng bước đi, không có chút gì là vội vàng.

Qua một khúc quanh, một thông đạo như hành lang hiện ra trước mặt Trương Tiểu Phàm, nhìn cũng giống như đoạn vừa rồi chỉ là cao rộng hơn, ánh sáng phát ra trên vách đá hai bên có phần sáng hơn, song dưới chân thì phủ đầy bụi bặm, mỗi bước chân đều để lại dấu vết rõ ràng.

Trên đường có hai hàng dấu chân chạy dài đến phía trước, coi bộ là do Bích Dao để lại khi đi dò xét lúc trước chắc là do đi lại nhiều lần.

Đi một hồi thì đến cuối đoạn hành lang nhưng phía trước lại có một khúc quanh nữa, cùng lúc có tiếng nước văng vẳng truyền lại.

Lúc này Bích Dao đang đi sau lưng Trương Tiểu Phàm bỗng kêu lên: “Trương Tiểu Phàm.”

“Cái gì?” Trương Tiểu Phàm trả lời theo tiềm thức rồi quay đầu lại tức thì hỏi: “Cô làm sao biết tên tôi?”

Bích Dao cười khúc khích, đáp: “Lúc ở Hà Dương thành ngươi nói ta biết đó mà!”

Trương Tiểu Phàm nhớ lại cảm thấy lúng túng, xoay đầu tiến về phía trước đồng thời nói: “Phía trước sao lại có tiếng nước chảy?”

Bích Dao rầu rĩ đáp:

-Ở phía cuối đầu con đường này có một thác nước nhỏ chảy xuống, song rút cuộc lại không có lối ra. Ai! Không tưởng nổi là ta lại chết đi ở một thế này.

Trương Tiểu Phàm không để ý đến nàng ta, cứ hướng phía trước mà đi, đi được một lúc thì tiếng nước chảy “róc rách” càng rõ hơn. Không lâu lắm thì quả nhiên có thể thấy được đoạn cuối con đường, một thác nước chảy xuống từ trên đỉnh động, nước bắn tung tóe khắp nơi, đẹp đẽ trong suốt, chảy đến cuối thông đạo thì vào một cái đầm nhỏ, nếu như không phải đang nơi tuyệt địa thế thì quyết không thể bỏ qua một phong cảnh như vậy.

Bất quá trong giờ phút này bất cứ là ai cũng không có tâm tình để mà ngắm cảnh nữa. Trương Tiểu Phàm đi theo lần theo lần thác nước đến phía trước, nhìn coi kỹ càng một lượt, lòng liền chùng xuống.

Phía sau thác nước là vách đá cứng rắn không khác gì hai vách của thông đạo, đầm nhỏ nước trong thấy đáy song lại không thấy chỗ thoát nước, ở một nơi nhỏ như vậy chắc là do thấm vào đất mà thoát đi. Hắn có cảm giác đã đến nơi này.

Ở phía trên vách đá nơi đỉnh động là nơi nước không ngừng chảy xuống song không biết do lối nào chảy ra.

Trương Tiểu Phàm quay lại, bắt gặp ánh mắt của Bích Dao, hai người nhìn nhau đồng im lặng.

Cả tòa sơn động nhất thời chìm ngập trong yên lặng.

Trương Tiểu Phàm cảm thấy rối loạn vô cùng, mắt nhìn mình ở nơi tuyệt địa, lại lo âu về việc Lục Tuyệt Kỳ bị thất tung, lòng bối rối phiền muộn không sao kể xiết, vết thương nơi tay trái không biết đã bết đến đâu rồi mà vẫn nhói đau từng chập, khó chịu khôn cùng.

Bích Dao nhìn thấy bộ dạng của hắn, không hiểu sao trong lòng lại thấy bất nhẫn, thấp giọng nói:

-Ngươi trước hết hãy ngồi xuống nghỉ một lát đi! Rồi từ từ chúng ta sẽ nghĩ cách thoát khỏi nơi đây.

Trương Tiểu Phàm im lìm ngồi xuống, run run nhìn xung quanh, sau đó nhìn đến chỗ nước chảy ở tường đá, nghĩ thầm rằng:

-không ngờ lần này mình xuống núi đã gặp trở ngại thế này, nay thân ở chỗ chết, nếu như sư phụ biết được chắc sẽ mắng cho tên đệ tử không ra gì này một trận! Nếu như Linh Nhi biết được, không biết... Bích Dao nhìn sang, thấy thần tình của Trương Tiểu Phàm bỗng có chút kỳ lạ, không nhịn được

hỏi:

-Người đang nghĩ gì thế?

Trương Tiểu Phàm giật mình, mặt đỏ lên, nhưng làm sao nói thật được, đưa mắt nhìn rồi thuận miệng lái sang chuyện khác:

-Ồ Từ Linh Uyên này thiệt nhiều chuyện lạ, cô nhìn xem tường đá nơi đỉnh động có nhiều chỗ màu hồng, khi dòng nước chảy qua, bị chiếu soi nhìn y như máu... ..

Bích Dao bỗng nhiên nhảy bật lên, mắt mở to ra, thần sắc khẩn trương, hỏi gấp:

-Người vừa nói gì?

Trương Tiểu Phàm không lường được Bích Dao lại có phản ứng mạnh như vậy, bị cô dọa cho giật thót người lên, chỉ trần động nói:

-Có nhiều khối đá màu đỏ lắm... ..

Bích Dao lập tức chạy lại gần, quan sát trần động kỹ lưỡng, quả nhiên nhìn thấy qua những giọt nước, trên nền đá của trần động có bảy khối đá màu đỏ gộp lại to bằng cở bàn tay dính vào, chất đá vân đá so với đá chung quanh thì giống hệt nhau, chỉ có màu sắc khác biệt.

Trương Tiểu Phàm nhìn Bích Dao thần sắc khẩn trương, mắt chăm chú nhìn trần động, trong lòng lại thấy hơi tò mò, bèn đứng dậy nhìn vào chỗ đó, chỉ thấy bảy khối đá màu đỏ ấy xiên xiên bày trên trần động, nhìn ngược lên thấy hình dạng thật kỳ quái.

Màu sắc càng lạ hơn, không biết trong lòng động này đã bị nước ăn mòn bao nhiêu năm, mà vẫn đỏ thắm như máu, thậm chí khi những giọt nước trong suốt chảy qua đá đỏ, cũng ánh lên một màu đỏ máu rực rỡ, rồi rơi xuống, cứ như máu từ trần động nhỏ ra. Bất quá khi rời xa khỏi những khối đá đỏ ấy, những giọt nước khôi phục lại sắc trong suốt ban đầu.

Hắn nhìn mãi, đột nhiên nghe Bích Dao bên cạnh mình lẩm bẩm trong miệng:

-Đây là Tích huyết động, Tích huyết động, Tích huyết ... ha!. Bích Dao thốt nhiên trở nên vui vẻ, tay phải dụng lực vỗ vai Trương Tiểu Phàm, vẻ mặt Trương Tiểu Phàm liền trắng bệch, sức mạnh của chưởng này đương nhiên không nhẹ.

Trương Tiểu Phàm trong lòng rất giận, muốn quát hỏi, nhưng nhìn thấy thiếu nữ mỉm cười tự nhiên, không để ý gì hết, vẻ mặt đầy hưng phấn, nói:

-Cái lão quỷ đó đúng là tâm địa đen tối, không ngờ đã xây dựng Tích huyết động ở cái nơi ma quỷ này, thảo nào môn phái của ta tìm kiếm suốt 800 năm mà không ra.

Trương Tiểu Phàm ngạc nhiên, rồi trong đầu một ý nghĩ nảy sinh, liền liên tưởng đến việc lúc mới gặp hắn Bích Dao từng hỏi một câu về Tích huyết động, trong lòng mau chóng minh bạch, hừ khê..

Bích Dao lúc này đang rất vui, nên không thấy bức mình, cười một cách yêu kiều: Ta muốn đa tạ người đã giúp ta tìm được chỗ này.

Trương Tiểu Phàm vốn không tình nguyện chút nào, lạ lùng nhìn Bích Dao đang nở nụ cười mỹ lệ, trong thâm tâm trở lên một con giận không tên, hiểu ra mình đã vô tình giúp cho cô một việc lớn.

Bất quá nghĩ đến đây, liền có một ý nghĩ khác nảy sinh, mình bây giờ muốn thoát cũng không được, còn lo gì chuyện mai này, thế là trong lòng nguội lạnh, không nói tiếng nào lặng lẽ ngồi xuống.

Bích Dao lúc này đang vui quá, nên không hề để ý đến thần tình kỳ cục của Trương Tiểu Phàm. Ma giáo lịch sử lâu đời, các môn trung phá hệ số lượng cũng nhiều, có lúc thịnh lúc suy.

800 năm trước Hắc tâm lão nhân tại Luyện huyết đường hệ thứ nhất, xưng danh là ma giáo đệ nhất phái hệ thời đó, thực lực quả rất mạnh, cao thủ nhiều như mây ngàn, Hắc tâm lão nhân bản thân cũng là lão tổ tông tu đạo. Rồi sau đó tuế nguyệt xoay vần, cùng chánh đạo mấy phen tranh đấu, Luyện huyết đường từ từ yếu đi, bị thay thế bằng những chi phái khác.

Hiện thời, trong ma giáo có tứ đại phái hệ tồn tại song song, gồm có Hợp hoan phái, Vạn độc môn, Trường sanh đường, Quý vương tông, nhưng nói về thanh thế, không thể sánh bằng Luyện huyết đường cực thịnh một thời.

Thêm nữa trong ma giáo, 800 năm đó, có một truyền thuyết về sau cuộc chiến giữa chánh phái và ma giáo, những kẻ đầu não của Luyện huyết đường tuy đã tử chiến hết, vẫn còn một bảo pháp bí mật chôn giấu tại mảnh đất căn cứ của Luyện huyết đường bên dưới Vạn bức cổ quật, chính là Tích huyết động.

800 năm trôi qua, không biết đã có bao nhiêu người trong ma giáo lên lút tìm vào Vạn bức cổ quật, thậm chí cả Từ linh uyên cũng đã được lục soát hết, mà vẫn trở về tay trắng.

Bích Dao tuy tuổi còn trẻ, nhưng đã là nhân vật trọng yếu trong chi hệ thứ nhất của tứ đại phái Quý vương tông, lần này đến vùng đất đại hung hiểm Từ linh uyên, là nhận trọng trách từ chính Tông chủ Quý vương tông. Vùng đất mà suốt 800 năm qua đến nay vô số người đi trước đã không tìm được, bây giờ lại ở trước mắt, năng mừng rỡ quá, nhất thời hoàn toàn quên mất bản thân mình đã lâm vào tuyệt địa.

Bích Dao trong lòng hoan hỉ, mắt không rời trần động, cất người bay lên, cẩn thận khẽ chạm vào những khối đá đỏ, nhưng cảm thấy đầu ngón tay lạnh buốt, tịnh không khác gì những phiến đá chung quanh. Nàng lại nhẹ nhàng gõ vào những khối đá đỏ, không thấy có phản ứng gì, thế là bên cạnh vẻ hưng phấn ra còn có mấy phần lo lắng.

Chỉ thấy nàng thử kéo, gõ, nhấc, nện, đẩy... dùng đủ mọi thủ pháp, thiếu điều muốn đập luôn mấy viên đá đỏ, nhưng vẫn y như vậy, chẳng có gì bất thường xảy ra hết.

Trương Tiểu Phàm ngồi nhìn, trong lòng tự nhiên cao hứng, không dùng được cười bảo:

-Ta nghĩ đây không phải là Tích huyết động đâu, ngươi đoán sai rồi.

Bích Dao dùng tay, hạ xuống đất, tức giận nhìn trừng trừng Trương Tiểu Phàm, trong lòng không khỏi không nghi hoặc, có phải mình đã đoán sai rồi không?

Rồi cả một lúc lâu sau đó, Trương Tiểu Phàm ngồi dưới đất, nhìn Bích Dao toàn thân y phục xanh biếc như nước, mày cau lại, thả bước loanh quanh, khổ sở nghĩ ngợi, thỉnh thoảng bay lên dùng cách mới nghĩ ra để đối phó với mấy khối đá đỏ ấy, nhưng chả có một chút kết quả nào.

Nhìn mãi nhìn mãi, Trương Tiểu Phàm hốt nhiên nghe bụng kêu rột rột hai tiếng, hóa ra là đã đói. Hắn đặt tay lên bụng, định lấy lương khô giắt theo để ăn tạm, không ngờ chẳng có gì hết, chắc là khi nãy rơi xuống nước đã lạc đâu mất. Tức thời trong lòng kêu khổ không dứt, bụng thì đói, trong son động này chả có gì ăn được, trước mặt là cái Hồ nhỏ nước trong veo, nhưng nghe chừng một chút cá tôm cũng không có.

Con đói trong bụng càng lúc càng tăng, càng lúc càng thấy không chịu nổi, Trương Tiểu Phàm vô kế khả thi, chỉ biết kê miệng xuống uống nước, thật ra hoàn toàn chả giúp được gì.

Hắn thở dài thảm thương, chỉ sợ rồi sẽ chết đói ở đây mất.

Lúc này Bích Dao hoàn toàn không thấy đói, mọi tâm tư đều đặt trên mấy viên đá đỏ, nhưng đã một lúc lâu, cuối cùng vẫn chẳng thu được gì, bắt đầu đi ngồi xuống, mắt vẫn nhìn về phía đá đỏ, ngơ ngẩn xuất thần.

Trương Tiểu Phàm liếc một bên thấy cô như vậy, không chịu được bèn nhắc:

-Cô nhìn thì được gì đâu, chúng ta mà không nghĩ được cách nào thoát ra, chỉ sợ sẽ chết đói ở chỗ này". Bích Dao hơi giật mình, cuối cùng dường như cũng đã nhớ ra bên mình còn có một tên tiểu đệ tử chánh đạo, quay đầu qua nhìn hắn một cái, hốt nhiên hỏi: "Người đói à?". Trương Tiểu Phàm đâu có muốn mất mặt trước cô, lập tức thẳng người lên, nói: "Không hề".

"Rột rột", bao tử hắn như thể phản đối lại, sau khi hắn nói xong, lập tức phát ra hai tiếng.

Bích Dao không nén được cười "hìhì" hai tiếng, Trương Tiểu Phàm mặt đỏ lên, mắc cỡ vô cùng, chỉ giận không có cái lỗ nào để chui xuống.

Bích Dao cười hai tiếng, nhưng vẫn lấy lương khô trong bọc ra đưa cho Trương Tiểu Phàm, nghiêm mặt nói:

-Ta thấy ngươi nên nhanh chóng giúp ta suy nghĩ ra phương pháp mở cửa Tích huyết động thì hơn!

Trương Tiểu Phàm hừ một tiếng, quay đầu đi, không nhìn miếng lương khô, quả quyết nói:

-Ngươi muốn mua chuộc ta bằng một miếng lương khô hả, đừng vọng tưởng!

Bích Dao giật mình, tròn mắt đảo một cái, cười thốt:

-Ngươi lầm rồi, ta muốn nói hiện giờ chúng ta thân tại tuyệt địa, nếu không tìm được đường ra thì chắc chắn sẽ chết tại nơi này. Nhưng trước mắt có Tích huyết động, chúng ta tìm ra cái động đó rồi, biết đâu ở đó sẽ có đường ra." Trương Tiểu Phàm nghe vậy ngẫm nghĩ, thấy cũng có mấy phần đạo lý, cố tìm đường sống, trước tiên tìm Tích huyết động biết đâu lại có đường ra, còn hơn là đợi chết ở đây.

Nhưng tính hắn ương ngạnh, vẫn bướng bỉnh phớt lờ miếng lương khô Bích Dao đưa sang, bèn đứng dậy, nhìn về phía mấy khối đá đỏ, Bích Dao không giận, chỉ nhìn hắn, mồm mỉm cười, rồi cũng đứng dậy, nhìn về phía đỉnh động.

Bảy viên đá đỏ sắp hàng trên đỉnh thạch động, trừ màu đỏ sẫm ra, còn thì với những phiến đá xung quanh hoàn toàn không chút khác biệt, Trương Tiểu Phàm nhìn một lúc, nhưng hoàn toàn không thu được gì, định tiến lên gõ thử xem, nhưng nhớ ra Bích Dao mới đây cách nào cũng thử qua rồi, đành từ bỏ ý định.

Hai người ngẩng đầu quan sát một hồi, rồi cũng mệt mỏi ngồi xuống, sau đó Trương Tiểu Phàm cũng chẳng câu nệ gì lễ nghi nữa, như người chết rồi, thản nhiên nằm dài ra đất, nhìn về phía đỉnh động, cũng không biết bao lâu, vẫn không có phát hiện gì, cuối cùng không ngờ hôn hên trầm trầm ngủ luôn trên mặt đất.

Giấc ngủ ấy mơ mơ hồ hồ không biết kéo dài bao lâu, Trương Tiểu Phàm tỉnh lại, mở mắt nhìn, thấy Bích Dao vẫn ngược đôi mắt sáng, đờ đẫn nhìn bảy viên đá đỏ.

Trương Tiểu Phàm trong lòng đối với thiếu nữ trước mặt mình lúc này có mấy phần bội phục, bèn ngồi dậy, không ngờ thân vừa động, bắt ngờ bụng lại réo lên mấy tiếng “rột rột”, có vẻ như con đói vẫn ngoan cố, cần bản không nể mặt chủ nhân.

Trong son động này từ tiếng nước chảy ra không còn âm thanh nào khác, tiếng “rột rột” vang lên, lập tức đến tai Bích Dao, nàng quay đầu nhìn.

Trương Tiểu Phàm xấu hổ muốn chết, lại không thể nào làm mất mặt được, lập tức xoay mình tránh qua một bên, không nhìn Bích Dao, nhưng vẫn thấy mặt nóng bừng lên, cười khan hai tiếng, bước đến bờ cái đầm nước nhỏ, định uống một chút nước đỡ khát.

Nước đầm trong vắt, có lẽ từ trong lòng núi trào ra, vừa lạnh ngắt như băng, lại trong vắt ngon lành, còn phảng phất chút vị ngọt, nhưng Trương Tiểu Phàm uống hai ngụm, cảm giác đói trong bụng lại càng tăng lên.

Xét cho cùng thì nước cũng không thay thế được thức ăn, Trương Tiểu Phàm khê thờ dài, ngầy ngầy nhìn mặt nước, lại thấy những giọt nước trên đỉnh động rơi xuống, lay động mặt nước, rung lên từng gợn sóng lăn tăn, từng vòng từng vòng nhẹ nhàng lan ra. Mà dưới mặt nước, phản chiếu hai gò má tiều tụy của hắn, hơi hơi đỏ lên.

Hơi hơi đỏ lên?

Trương Tiểu Phàm đột nhiên giật mình tự hỏi, sao lại có sắc đỏ xuất hiện trong hình ảnh phản chiếu trong nước, vội vã ngưng thần quan sát, quả nhiên thấy trong bóng mình có những vết đỏ, nhưng kẻ đó lại thấy không hợp lẽ, quan sát kỹ lại, rồi ngẩng đầu nhìn vách động phía trên, nguyên lai đá đỏ trên thạch động phản chiếu xuống mặt nước, hòa lẫn với bóng của hắn, gây nên tình trạng này.

Trương Tiểu Phàm cuối cùng thờ ra, nhưng rồi ngay lúc đó, trong lòng chợt động, bước lùi một bước, chăm chú nhìn xuống nước, quả nhiên dần dần trên mặt nước dần từ từ hiện ra hình ảnh phản chiếu của bảy khối đá đỏ. Bởi vì sự phản chiếu ngược lại ấy, lúc này cách sắp xếp của chúng không phải là hình dạng kỳ quái nữa, mà thay vào đó là hình một bàn tay nhỏ.

Trương Tiểu Phàm đứng sững tại chỗ, nhất thời không nói được lời nào, trong một khắc hắn đột nhiên do dự, giống như bắt ngờ cảm thấy đứng ở một ngã ba, không biết nên đi theo đường nào.

Cảm giác đó trong một thoáng đã qua đi, hắn chuyển mình, quay đầu gọi: “Ê!”. Bích Dao vẫn nhìn chỗ vách động trên đầu, buông một câu:

-Ta không phải tên Ê, lúc chúng ta mới gặp ngươi chả nói vậy sao!. Trương Tiểu Phàm cứng miệng, những lời ra đến đầu môi hồ như quay lại hết, nhưng không biết thế nào, hắn nhìn cô gái đang tỏ ra bất cần, lại có vẻ nhẩn nhai, nói:

-Bích dao cô nương.

Bích Dao quay đầu lại, trên mặt xuất hiện một nét cười:

-Làm sao ngươi biết tên ta.

Trương Tiểu Phàm nhắm trong bụng hai chữ này, ngoắc ngoắc đầu, nói: “Cô qua đây xem thử!”.

Bích Dao hơi lầy lăm lăm, đi đến hỏi: “Gi thế?”

Trương Tiểu Phàm chỉ lên mặt nước, Bích Dao cúi người nhìn, chỉ thấy trên mặt nước sóng gợn lăn tăn, nhưng sau khi tập trung tinh thần, thì từ từ thấy ảnh phản chiếu của bảy khối đá đỏ trông như một bàn tay.

Bích Dao rung mình, vội quay mình hỏi: “Đây là...”. Trương Tiểu Phàm lắc đầu nói:

-Ta vô ý nhìn thấy, không biết có phải là ...

Lời hắn nói chưa xong, Bích Dao đã cắt ngang:

-Không cần biết thế nào, chúng ta phải thử xem sao.

Lời còn chưa dứt, ồm một tiếng đã nhảy xuống nước.

Trương Tiểu Phàm nhớ ra nơi đây cất dấu thiên thư đệ nhất quyền hắn đã xem qua chỉ là không muốn người ta biết hắn đã vào đây một lần.

Trương Tiểu Phàm hoảng hồn, chỉ thấy trong một khắc, những giọt nước nhỏ xuống đã rơi trên áo Bích Dao, nhưng cô không hề chú ý, chỉ nín thở nhìn.

Mặt nước bị cô làm động, dần dần phẳng lặng trở lại, Bích Dao đứng yên đột trên mặt nước xuất hiện lại ảnh phản chiếu của bảy khối đá đỏ. Trương Tiểu Phàm nhìn từ trên bờ, chỉ thấy từng giọt từng giọt nước trong suốt như trân châu từ không trung nhẹ nhàng rơi xuống, đậu lên tóc lên vai của người con gái xinh đẹp kia, rơi trên má trên áo nàng.

Những giọt nước trong vắt, theo những lọn tóc đen óng của cô lăn lăn xuống, chậm chậm chảy qua làn da trắng như tuyết, phảng phất như gò má xinh đẹp của cô cũng trở nên trong suốt.

Trương Tiểu Phàm hốt nhiên nhìn như si ngốc, chỉ thấy tiếng nước chảy róc rách trong động bỗng trở nên xa xăm, trong mắt hắn chỉ còn người con gái

thanh lệ đang đứng trong nước như một đóa phù dung mọc từ nước mà ra, đẹp đến nao lòng.

Ảnh phản chiếu của bảy khối đá đỏ chậm chậm hiện trở lại, như hình một bàn tay, yên ả nổi trên mặt nước. Bích Dao nhìn và xác định vị trí, rồi thông thả giờ tay mặt, tại đúng vị trí của bàn tay đó, áp tay mình xuống.

Cánh tay ngọc của cô xuyên qua sóng nước ôn nhu, đi xuống dưới, ảnh phản chiếu của đá đỏ trong nước âm u lay động, sóng trên mặt nước sáng lấp lánh, không biết là phản xạ ánh sáng đó hay sao, khuôn mặt xinh đẹp của cô dịu dàng tỏa sáng.

Hồ nước rất nông, tay Bích Dao nhanh chóng chạm đáy, có một lớp cát mỏng mảnh nằm phơi tại đó, lúc chạm tay, Bích Dao liền có cảm giác dưới năm ngón tay mình có cái gì đó nhô lên, chính xác là ở năm đầu ngón tay. Nàng trong lòng vui sướng, dùng tay gạt khẽ, quả nhiên bên dưới lớp cát, có năm khối đá nhỏ, ẩn ẩn hiện hiện sắc hồng.

Bích Dao không suy nghĩ nhiều, năm ngón tay dụng lực, ấn xuống, rồi ngẩng đầu nhìn.

Không có một chút động tĩnh nào.

Nét hoan hỉ trên mặt Bích Dao ngưng lại, ánh mắt cô gặp phải Trương Tiểu Phàm trên bờ trong một khắc, rồi quay đi.

Trương Tiểu Phàm định nói với cô vài câu an ủi, đột nhiên thấy Bích Dao dường như nghĩ ra điều gì đó, ngưng thần nhìn mặt nước, riêng tại hai điểm phụ cận của ảnh phản chiếu của đá đỏ mà tra xét kỹ lưỡng, quả nhiên thấy hai khối đá nhỏ nữa xuất hiện, cô như vội vã hơn, cẩn thận dùng tay trái chậm chậm đặt xuống, sau đó, đồng thời ấn cả bảy khối đá nhỏ xuống.

Trong một thoáng, Bích Dao đều nghĩ chắc là thất bại rồi, trong động thấy đều yên lặng, trừ tiếng nước chảy ra không có một thanh âm nào khác.

Tuy nhiên, chờ một khắc dài thăm thẳm, sau đó tai nghe một âm thanh “cách cách” nặng nề vang lên trong động.

Bích Dao và Trương Tiểu Phàm đồng thời nhìn, chỉ thấy phía sau thác nước, vốn không hề có tí vết nào, chỉ là một vách đá vô cùng cứng rắn, đột nhiên một khối đá thụt lùi vào trong, tuy chậm, nhưng cuối cùng cũng làm lộ ra một cửa động.

Bích Dao chậm chậm bước lên bờ, dừng lại bên cạnh hắn, sóng mắt lưu động, nét cười rục rờ, Trương Tiểu Phàm nhìn cô một cái, thấy cô da trắng như tuyết, thanh lệ vô song, trên gò má vẫn còn những giọt nước trong suốt nhẹ nhàng lăn lăn, rơi xuống, tựa hồ hắn nhận một cú đánh vào lòng.

Hắn rùng mình, không dám nhìn lần nữa, quay đầu đi nơi khác, trầm giọng:

-Chúc mừng cô!

Bích Dao có vẻ hơi giật mình, nhưng trong ánh mắt vẻ vui sướng không hề giảm đi, thanh âm đã trở nên mấy phần ôn nhu, nói:

-Tất cả là nhờ sự tinh tế của ngươi.

Trương Tiểu Phàm không hiểu tại sao, miệng cứng lại, trên má lại nóng lên, bước sang bên một bước, vô ý thức tránh xa cô, nói:

-Cô không đến xem thử à?

Bích Dao nhìn nhìn hắn, đột nhiên cười mỉm:

-Hình như ngươi ngại ta à?

Trương Tiểu Phàm tức khắc vai run lên như dây đàn, nói:

-Không hề, không hề...

Bích Dao nhìn hắn một thoáng, gật gật đầu, trên mặt vẫn còn nguyên nét cười, bảo:

-Vậy chúng ta cùng vào chứ?

Trương Tiểu Phàm ngẩng ra, gãi gãi đầu, rồi nói:

-Nếu vậy thì... thì... thì chúng ta đi!

Bích Dao lại cười, gật gật đầu, kể đến lại bước xuống nước, đi qua thác nước, vào trong cái động đó, Trương Tiểu Phàm hơi do dự một chút, cuối cùng vẫn theo gót cô.

Đó là một đường hầm sâu và tối, số vật phát quang trên thành đường hầm so với trên vách động bên ngoài rõ ràng ít hơn, tuy vẫn miễn cưỡng thấy được đường đi, nhưng hôn ám phi thường.

Trương Tiểu Phàm và Bích Dao bước đi hết sức cẩn thận, xét cho cùng cũng đã mấy năm rồi lần mới quay lại, ai biết được có sự tình khác lạ không.

Nhưng con đường này, trái lại hết sức bình yên, không hề có gì phát sinh ngoài ý muốn, chỉ là thông đạo khá khúc chiết, lại dài và sâu, thêm nữa hơi hơi hướng lên, Trương Tiểu Phàm tính sơ trong bụng, chỉ sợ hấn với Bích Dao hai người lại đi sâu vào trong lòng núi.

Hắn vừa nghĩ, Bích Dao đang đi trước đột nhiên dừng bước, nhỏ giọng nói: “Đến đây”

Trương Tiểu Phàm tìm đập mạnh, nhìn về trước, chỉ thấy tại đầu đường hầm phía trước có một ánh sáng nhỏ xíu chiếu ra, ở đó mờ mờ thấy một thạch thất lớn. Hai người nhìn nhau, Bích Dao bước lên trước tiên, bước về phía đó.

Từ từ tiếp cận, hai người rồi cũng nhìn rõ tình trạng trong thạch thất, toàn bộ thạch thất hình tròn, đường hầm đi vào ngay chính giữa, nhưng ở phía đối diện của nó cũng có một đường hầm nữa kéo dài ra, có vẻ như đây không phải là điểm cuối duy nhất.

Bên trái thạch thất đặt hai pho tượng đá khổng lồ, một pho mặt mũi hiền từ, miệng mỉm cười, y phục trên người được khắc như đang bị gió tung bay sống động như thật, giống như tượng Quan âm bồ tát của Phật môn.

Pho tượng kia lại hoàn toàn khác biệt, hung ác dữ tợn, mặt đen sừng quỷ, tám tay bốn đầu, thậm chí tại khoe miệng có khắc một vết máu nhỏ chảy xuống, làm người nhìn phải sợ run.

Ngoài ra trước mặt hai pho tượng đó, còn có một cái bàn thờ đá, bên trên có một bát nhang, bên cạnh đặt khá nhiều bao nhang và nến, đều đã bị phủ đầy bụi trần, ước đoán từ 800 năm không hề có chút hương hỏa.

Về phía đầu kia của thạch thất, chỉ có một cái bờ đoàn đặt tùy tiện trên mặt đất, không có gì khác nữa.

Trong thạch thất, lại thấy khói nhẹ từ từ bốc lên, cô thì rạp đầu dưới đất.

Trương Tiểu Phàm đứng sau lưng cô, nghe giọng cô vang vọng trong thạch thất.

“U minh thánh mẫu, Thiên sát minh vương, thánh giáo tứ thập tam đại đệ tử Bích Dao thành tâm bái kiến. Thánh giáo gặp nạn, suy vi đã lâu, vô số giáo chúng can đảm trung thành, vì hưng thánh giáo, kế thừa đời trước. Chỉ mong thánh mẫu minh vương rủ lòng thương xót chúng sinh, ban cho phúc phần, tái hưng thánh giáo, độ hóa chúng sanh, cùng lên cõi trường sanh bất tử cực lạc hoan hỉ!”

Trương Tiểu Phàm nghĩ một chút, liền thấy mình bạch, hai pho thần tượng đó chắc là tà thần mà những người trong ma giáo thờ cúng, không khỏi cười lạnh, quay đầu, không thèm nhìn nữa Chỉ thấy Bích Dao vô cùng nghiêm trang, vẻ mặt cung kính cúi đầu lạy ba cái, rồi đứng dậy, ngó Trương Tiểu Phàm một cái, chỉ thấy hắn đang đứng bất động ở đó mất nhìn đi chỗ khác, lông mày nhíu lại, tuy nhiên cũng chẳng nói gì, chỉ khe khẽ nói: “Đi thôi”.

Trương Tiểu Phàm vốn dĩ lúc cùng với nàng tiến vào bên trong đường hầm này, trong lòng đối với nữ lang này đã có chút cảm giác thân cận, thế nhưng lúc này nhìn thấy hai tượng tà thần ấy, tức thì nghĩ đến việc môn phái khác biệt, nghĩ đến lời giáo huấn của sư trưởng chi phái mình, thần sắc tự nhiên lạnh lùng trở lại, khe khẽ gạt đầu, nói: “Được.”

Bích Dao nhìn hắn một cái, rồi hướng về phía sâu bên trong tiến bước, Trương Tiểu Phàm đi đằng sau nàng, đi chẳng bao xa, lại tiến vào một nơi rộng rãi, thế nhưng nơi này vẫn quả thật không giống với bên ngoài, thạch thất này đã được tu sửa lại, và là một sơn động có những quái thạch như cái chuông cao chót vót, trong động các nhũ đá màu sắc thiên hình vạn trạng, màu sắc cũng rực rỡ dị thường, trước mặt hai người, nơi cửa động tấm bia đá to lớn đứng sừng sững, bên trên khắc mười chữ lớn như rồng bay phượng múa:

TRỜI ĐẤT BẤT NHÂN, COI VẠN VẬT NHƯ CỎ RÁC.

Mười chữ lớn ấy, mỗi chữ dường như cao bằng nửa người, bút ý vung về, bút thế mạnh mẽ, chạy xuống như rồng như rắn, nổi hấn lên trên mặt bia, thế như chế nhạo trời xanh.

Trương Tiểu Phàm nhìn sơ qua thì không có chuyện gì, thế nhưng sau khi chú tâm nhìn kỹ, bỗng cảm thấy đầu óc mê man, toàn thân bất giác không tự chủ được lùi lại phía sau một bước. Hắn trong lòng kinh hãi vô cùng, vội vàng định thần, thế nhưng nhìn thấy những chữ đó vẫn ở trên tấm bia, hoàn toàn bất động, chỉ là qui khí ấy quả thật ghê gớm.

Trương Tiểu Phàm trong lòng kinh hãi, nhìn thấy Bích Dao đã đi vòng qua tấm bia, tiến về phía sâu bên trong sơn động, liền cũng đi theo, vòng qua tấm bia, chỉ thấy phía đằng sau, tất cả mọi nơi đều là các khối thạch nhũ hình thù kỳ quái, hai người đi vòng vào bên trong thạch lâm, Bích Dao đi phía trước đột ngột dừng lại, thất thanh kêu lên kinh hãi.

Và gần như ngay lúc đó, Trương Tiểu Phàm đột nhiên phát giác, Nhiep Hồn Bồng bản thân dùng để bó cánh tay, đột nhiên bùng lên ánh sáng kỳ dị, đặc biệt là hạt châu gắn ở đầu thanh Nhiep Hồn Bồng, hơn nữa thanh quang phát ra lại không giống với thường ngày, thế nhưng là thứ ánh sáng nhu hòa, giống như gặp lại người bạn già, một người quen lâu năm đã nhiều năm nay không gặp, tỏ ra tình cảm nhớ nhung triu mến bất tận.

Trương Tiểu Phàm bối rối đưa mắt nhìn về phía trước, ánh mắt xuyên qua bên cạnh thân hình của Bích Dao, hắn nhìn thấy ở đằng trước cảnh tượng đã khiến Bích Dao kinh hãi: ở cuối động có một bức thạch bích bóng loáng, hai bên thạch bích mỗi bên có một đường hầm, không biết thông đến tận chỗ nào, thế nhưng phía dưới thạch bích, là một phiến đá phẳng màu xanh, trên mặt có một bộ xương khô, trong tư thế ngồi thẳng, yên lặng ngồi ở đó.

Và hạt châu trên Nhiep Hồn Bồng, lúc này lên hướng về bộ xương khô ấy, phát ra ánh sáng màu xanh nhu hòa.

Bích Dao đứng trước mặt, không hề chú ý đến biểu hiện kỳ quái của Trương Tiểu Phàm và sự biến hoá của Nhiep Hồn Bồng trên tay hắn, sau khi nổi kinh sợ ban đầu qua đi, nàng tức tốc trấn định trở lại, xét cho cùng nàng là người trong ma giáo, lại há có thể sợ một bộ xương khô, lập tức đi đến phía

trước, xem xét kỹ lưỡng, nhưng cũng chẳng nhìn thấy điều gì khác thường, quay hẳn đầu lại cười, nói với Trương Tiểu Phàm:

- Có lẽ đây đúng là quần áo của Hắc Tâm Lão Ma uy chấn thiên hạ tám trăm năm về trước.

Trương Tiểu Phàm tự nhiên đối với người trong ma giáo không hề có chút hảo cảm nào, hừ một tiếng, nói:

- Chúng ta vẫn phải nhanh chóng tìm kiếm xem có đường nào thoát ra hay không?

Bích Dao lườm hẳn một cái, mím môi, nói:

- Cần tìm thì người tự mình tìm đi.

Trương Tiểu Phàm ngăn người ra, mặt hơi vênh lên, hừ một tiếng, bất giác quay mình rồi hướng về đường hầm bên trái tiến bước, đi chưa được hai bước, hắn thẫn lắc đầu đối với bản thân, chỉ cảm thấy bản thân tại sao lại mất bình tĩnh đối với nữ nhân ma giáo ấy như vậy, vừa mới bị kích động đã phản ứng mạnh như vậy, chỉ sợ lúc này nàng đang nhìn theo, trong mắt đang cười giễu cợt cũng không chừng.

Thế nhưng nghĩ thì nghĩ vậy, đã cất bước đi rồi thì không thể quay đầu trở lại, đi được vài bước, phía sau lưng vẫn không có động tĩnh gì, xem ra Bích Dao không đi theo, Trương Tiểu Phàm không biết làm sao, trong lòng dường như có chút gì mất mát, nhưng tức thì thẫn thảng mình một tiếng “Không phải nhọc sức”, lấy lại tinh thần, thận trọng tiến vào phía sâu bên trong đường hầm ấy.

Đường hầm Trương Tiểu Phàm đang đi lúc này chẳng hề có chút gì khác biệt với đường đi phía bên ngoài, thế nhưng quả là u thâm tĩnh mịch hơn nhiều, nhìn xa xa phía sâu bên trong, phần lớn là một bầu hôn ám, hơn nữa đường đi dường như cũng khá dài, không thể tưởng được năm đó đám người của Ma Giáo Luyện Huyết Đường ấy làm thế nào lại gây dựng được công trình lớn đến như vậy.

Đi được một lúc, Trương Tiểu Phàm đột nhiên phát hiện, trước mặt dần dần sáng dần lên, hắn trong lòng vui mừng, gia tăng cước bộ tiến lên phía trước, chỉ thấy phía trước ở cuối con đường phát ra vầng ánh sáng nhu hoà, trong bóng tối vô cùng sáng sủa, giống như cái chạm tay ôn nhu, cảm dỗ con người ta.

Trương Tiểu Phàm hít sâu một hơi, bước vào bên trong vầng sáng ấy.

Bích Dao nhìn thấy thân ảnh Trương Tiểu Phàm biến mất bên trong đường hầm đó, kinh hãi một chút, sắc mặt trầm xuống, phụ thân nàng là một nhân vật có quyền cao chức trọng trong ma giáo, bản thân từ bé đã như một công chúa, chẳng có người nào dám trái ý nàng, không ngờ hôm nay, tại tuyệt địa này, bất ngờ gặp một thằng cha trong chính đạo tuổi thì không cao nhưng gan lại không nhỏ, khiến nàng không thể không nổi giận.

Mặc dù khi ở Thanh Vân Sơn, Trương Tiểu Phàm cũng là một thiếu niên hiền lành, vì sao khi ở chung với Bích Dao liền va nhau chan chát, ngoại trừ môn hộ khác nhau, chỉ sợ hắn bản thân cũng chẳng thể nói rõ được.

Những chuyện đó Bích Dao tự nhiên không biết được, nhưng thấy Trương Tiểu Phàm năm lần bảy lượt xung đột với mình, trong lòng rất khó chịu, thế nhưng trước mắt cả hai người đang lâm vào tuyệt địa, cũng không tiện động thủ giáo huấn tên tiểu tử này, hừ một tiếng, ghi vào trong lòng, tuy vậy bảo Bích Dao dẹp bỏ tự ái đi theo Trương Tiểu Phàm thì tuyệt nhiên là không thể, chỉ thấy nàng dường như chẳng hề suy nghĩ gì, xoay mình, rồi tiến vào đường hầm phía bên phải.

Đi được mấy bước, Bích Dao liền cảm thấy đạo lộ này chẳng khác so với đường hầm bên ngoài là mấy, thế nhưng ánh sáng do thạch bích hai bên phát ra thì yếu ớt hơn một chút, đường hầm dường như có chút hôn ám. Tuy nhiên cũng may, đường hầm này không quá dài, Bích Dao chẳng mấy chốc đã đi đến cuối đường hầm, một lần nữa lại đặt chân vào bên trong một gian thạch thất.

Gian thạch thất này kích thước vừa phải, một bên có đặt rất nhiều những cái giá, nhưng bên kia chỉ có một đồng chông chát, phần nhiều là các đồ bằng sắt như đao, kiếm, thương, đại đa số đều gãy nát không dùng được, phía trên có một chiếc riệu lớn được quăng tùy ý trông khá lạ thường, toàn thân gỉ sét, và vẫn còn nguyên vẹn, xem ra hình như được đúc toàn bằng sắt.

Bích Dao nhìn qua rồi chẳng có chút hứng thú, quay mình đi đến bên cạnh mấy cái giá, kiểm tra sơ qua một lượt, trên khuôn mặt ban đầu lộ vẻ rất vui mừng, thế nhưng chỉ một lát sau lại không ngăn chuyển thành vẻ thất vọng. Chỉ thấy trên mỗi giá đều có dán nhãn, phía trên có mấy chữ đã mờ từ lâu, thế nhưng vài chữ vẫn miễn cưỡng có thể nhìn rõ, khiến người ta thấy kích động trong lòng, đó là “Ngũ Nhạc Thần Kích”, “Quan Nguyệt Sách”, “Ly Nhân Trữ”.

Bích Dao từ nhỏ đã ở Ma Giáo, hơn nữa phụ thân là một kỳ tài thông kim bác cổ, gia học uyên bác, tự nhiên biết mấy thứ đó đều là bí bảo pháp khí thuộc hàng nhất đẳng lưu truyền trong Ma Giáo, tại sao lại không vui? Đáng tiếc trên những cái giá ấy, tất cả đều trống rỗng có nhãn mà không có vật, một nỗi sự hoan hi hảo.

Nàng thờ dãi một tiếng, tuy nhiên vẫn muốn cầu may, xem xét cẩn thận từng chiếc giá ấy, chỉ thấy cái nào cái nấy trống rỗng như nhau, thế nhưng đến cuối cùng, có lẽ trời cao không phụ lòng người, không ngờ trên ô cuối cùng nàng phát hiện thấy có đặt một hộp sắt nhỏ, tuy nhiên cái giá đó lại không có nhãn, nên cũng chẳng biết bên trong là vật gì.

Bích Dao trong lòng vui sướng, thận trọng đưa tay ra nắm lấy chiếc hộp đó, chỉ cảm thấy nó cảm khá nặng, khe khẽ lắc thử vài cái, nhưng chẳng có âm thanh nào phát ra. Bích Dao hơi chút trầm ngâm, liền đặt chiếc hộp ấy xuống đất, hít sâu một hơi, ngưng thần giới bị, hữu thủ vung lên, lập tức trong thạch thất bùng lên ánh sáng màu trắng, một đóa hoa như ngọc hiện ra trong không trung, đồng thời toả ra một mùi u hương thoang thoảng.

Bích Dao thần sắc nghiêm nghị, hữu thủ phát ra, đóa hoa nhỏ đang lơ lửng trên không quang mang đại thịnh, bay đến phía trên chiếc hộp sắt ấy, quang

mang màu trắng bao trùm toàn bộ chiếc hộp sắt. Sau đó, Bích Dao hết sức thận trọng đưa tay ra mở chiếc hộp sắt. Tay vừa chạm vào chiếc hộp, Bích Dao liền cảm thấy chiếc hộp ấy dường như không bị khoá, nặng nhàu mảy, trong mắt vô cùng cảnh giác, bấm chặt vào khe hở, nghiêng răng mở chiếc hộp sắt ra.

Chỉ nghe thấy một tiếng “cách” khẽ vang lên, vẫn chưa trông thấy rõ vật gì bên trong chiếc hộp sắt, một luồng hắc khí xông ra. Bích Dao khuôn mặt biến sắc, gần giống như điện giật ngã lã ra, nhưng đoá hoa nhỏ màu trắng phía bên trên chiếc hộp sắt tức thì lao xuống, hắc khí ngay tức khắc bị bạch quang bao phủ, kích động mấy lần tuy nhiên không thể thoát ra được. Giấy lát sau, thì thấy hắc khí dần dần co lại, và đoá hoa nhỏ trắng như ngọc ấy dần dần chuyển thành màu đen, không ngờ nó đã hút lấy hắc khí ấy.

Ngay sau khi hắc khí hoàn toàn tiêu tán, Bích Dao đợi một lát rồi mới tiến lại, nàng ngưng thần nhìn về hướng đoá hoa nhỏ của mình, nó vốn dĩ là kỳ bảo “Thương Tâm Kỳ Hoa” do phụ thân nàng phí bao nhiêu tâm huyết chế tạo riêng cho nàng. Lúc này cánh hoa vốn như bạch ngọc đã hoàn toàn biến thành màu tím đen, trông có đến mấy phần hung dữ.

Bích Dao mặt mày biến sắc, nói nhỏ:

-Cổ Thi độc! Hắc Tâm lão quỷ quả thật là tìm đen nên mới luyện ra thứ quỷ quái này!

Nàng vừa thấp giọng trừ rủa ma giáo tiền bối Hắc Tâm lão nhân, vừa nhìn vào trong chiếc hộp sắt. Lòng hộp đơn sơ, chỉ chứa đựng một vật: Là một cái chuông nhỏ vẫn còn nguyên vẹn như thứ dùng cho cúng bái, chỉ là vàng óng một màu.

Bích Dao ngây người ra, không tưởng rằng bên trong chiếc hộp sắt này thiết kế chất kịch độc hiểm có là “Cổ Thi độc” chỉ để bảo vệ cái chuông nhỏ kia, nàng nhìn tới nhìn lui vẫn không thấy gì quái lạ, trầm ngâm một lúc rồi từ từ đưa tay cầm lấy cái chuông nhỏ kia lên.

“Đình đang”.

Một âm thanh trong trẻo vang lên, như vọng ra từ lòng người, vang vọng khắp nơi ở trong thạch thất bí mật và yên tĩnh của tám trăm năm trước này.

Bích Dao cầm cái chuông lên thấy quả lắc bên trong làm rất tinh xảo, một sợi dây sắt rất nhỏ thông xuống từ nóc chuông, mỗi lần rung lên, quả lắc nhẹ nhàng đánh vào thân chuông, âm thanh từ đó mà ra.

“Đình... Đình đang.”

Nhìn ở nơi mắt Bích Dao đây vẻ thích thú, đúng là tâm tính thiếu nữ, những thất vọng khi này đã tan biến khá nhiều, lúc này nàng xem xét kỹ lưỡng cái chuông đó, quả thật không có gì khác lạ, nhìn rất giống một cái chuông nhỏ bình thường được làm tinh xảo mà thôi.

Nhưng mà Hắc Tâm lão nhân đem cất dấu cẩn thận và bí mật thế thì cái chuông này tất có chỗ diệu dụng, để khi rồi khỏi nơi đây rồi sẽ hỏi phụ thân sau.

Bích Dao nghĩ đến đó thì quyết định vậy nhưng càng nhìn cái chuông nhỏ thì càng thấy thích, nàng liền buộc nó vào bên hông, khi chuyển động thân mình quả nhiên phát ra từng đợt âm thanh trong trẻo, rất vui tai, Bích Dao vừa ý vô cùng cứ gật gù không ngớt.

Sau đó, nàng lại kiểm tra qua gian thạch thất lần nữa, song không có thu hoạch nào khác, thậm chí cả những đồng phế dụng đầy bụi bặm nàng cũng xem qua, vẫn không có vật gì đáng chú ý để từ đó tìm ra lối thoát.

Sau một lúc bận rộn tra xét, Bích Dao từ từ đứng lên, nhìn qua phía tên tiểu tử khờ kia xem tình huống thế nào.

Trước khi đi ra phía trước của thạch thất nàng còn quay đầu lại nhìn lần cuối, chỉ thấy bên trong thạch thất, mọi vật vẫn lộn xộn, đồng đồ phế dụng nàng đã lục lọi qua cũng trở nên hỗn loạn, các loại binh khí nằm rải rác trên đất, ngay ngọn búa lớn nàng cũng tùy ý quăng ở góc tường.

Sau đó, nàng bước ra khỏi gian thạch thất.

Trương Tiểu Phàm khi này đi vào đường hầm bên trái, so với đường hầm bên phải mà Bích Dao đi coi bộ dài hơn, Bích Dao đi một hồi thì thấy ánh sáng mập mờ, nhưng không nhìn rõ được tình huống bên trong, thế nhưng không hiểu sao ngay cả một chút động tĩnh cũng chẳng có, trong lòng nàng cảm thấy có chút lo lắng, ở nơi mờ mịt đầy những thứ cổ quái tàn nhẫn này, quỷ dị khó lường, có thể nào...

Nàng bước nhanh hơn theo tiềm thức, đi vào trong gian thạch thất nọ, nhìn kỹ một lượt rồi thấy yên lòng, chỉ thấy Trương Tiểu Phàm đứng giữa gian thạch thất, nhìn lên trên vách đá, ngẩn ngơ xuất thần.

Bích Dao thờ phào một hơi nhẹ nhõm, giờ đây mới quan sát căn thạch thất này kỹ càng hơn, chỉ thấy căn phòng đá này không lớn hơn căn phòng nàng đã xem qua bao nhiêu, tuy nhiên nơi đây lại trống không, chẳng có một thứ gì. Thế nhưng trên tường đá cứng rắn của thạch thất lại khắc chi chít đầy chữ, Trương Tiểu lúc này cau mày nhìn xem cẩn thận những văn tự ấy.

Bích Dao châu mày lại, tiến về phía trước nhìn xem, tức thì lộ nét vui mừng trên mặt, chỉ thấy ở phần đầu của đoạn văn tự khắc trên đá là hai chữ to lớn.

Thiên Thư!

“Thiên thư, đây là thiên thư á!” Bích Dao không nhịn được reo lên mừng rỡ.

- Cô biết Thiên thư à!

Bích Dao nhìn hán chăm chăm, nói:

-Ta làm sao lại không biết, Thiên thư này là kinh điển thánh giáo bọn ta, tương truyền từ xưa tới nay, tất cả thần thông đại pháp của đệ tử thánh giáo đều là từ Thiên thư này mà lĩnh ngộ ra cả.

Sắc mặt Bích Dao chìm xuống, nói:

-Đây là kinh điển của thánh giáo ta, là điều tối mật của đạo ta, không phải người nói bọn ta là tà ma ngoại đạo ư? Thế sao giờ lại coi trộm?

Trương Tiểu Phàm tựa hồ như không nghe những lời đó, trong mắt chỉ có những chữ khắc trên tường. Lần thứ hai hán lại đọc lại quyển thiên thư này làm hán ngộ ra rất nhiều.

“Thiên thư đệ nhất quyển”

Phù thiên địa tạo hóa, cái vị hỗn độn chi thời, mông muội vị phân, nhật nguyệt kì huy, thiên địa hỗn kì thể, khuếch nhiên kí biến, thanh trọc nãi trần.

Thiên địa sở dĩ năng trường thả cửu giả, dĩ kì bất tự sanh, cố năng trường cửu. Nhiên thiên địa vạn vật, giai hữu kì tướng, chúng sanh trầm mê, hoặc vu ngã tướng, nhân tướng, chúng sanh tướng, thọ giả tướng, dĩ vì chúng tướng cố, tâm sanh tam độc tam cụ tam không bố, bất khả cửu hĩ.

Thiên tượng vô hình, đạo bao vô danh, thị cố thuyết vô ngã, vô nhân, vô chúng sanh, vô thọ giả, tức đạt quang minh. Tri nhất chánh đạo, nội thể tự tính, thiên địa dĩ bốn vì tâm giả dã.

Cố động tức địa trung, nãi thiên địa chi tâm kiến dã.

Cố vô thật vô hư dã.

Cố thiên địa nhậm tự nhiên, vô vi vô tạo dã.

Cố vật bất cụ tồn, tắc bất tức dĩ bị tai!

Bích Dao hứ một tiếng, vốn tưởng phát giận nhưng lại thay đổi ý niệm, không nói thêm gì nữa, rồi cũng nhìn lên tường song chỉ đọc được mấy câu thì thấy đầu óc choáng váng nên ngược lại lấy làm bội phục Trương Tiểu Phàm, không ngờ những văn tự khô khan thế này mà hán vẫn nuốt nổi.

Nhưng khi xoay đầu qua nhìn Trương Tiểu Phàm thì lấy bấy giật mình, chỉ thấy trên mặt hán đầy vẻ mâu thuẫn, lầm mê, thống khổ, nguyên cả người cứ run lên nhè nhẹ, cảm giác quỷ dị không thể nói được.

Theo trong đoạn văn tự kia, hán đột ngột phát hiện ra; lúc nhỏ hán nghĩ thầm rằng pháp môn tu chân của Đạo, Phật hai nhà vốn hoàn toàn khác biệt song giờ đây tựa chung hình như đều dẫn đến cùng một cảnh giới. Mặc dù là vậy, hán vẫn thấy sững sốt song vẫn có thể tiếp nhận được, nhưng khi đọc tiếp xuống dưới thì sắc mặt hán từ từ tái ra, bởi vì từ trong cái gọi là “Thiên thư”, kinh điển của ma giáo mà hán phát hiện ra một bí mật to lớn.

Tất cả thần thông dị pháp trong ma giáo, vô cùng đặc dị, thế nhưng về căn bản, đều từ trong “Thiên Thư” này cả. Đạo Gia giảng giải nghiên cứu về việc bản thân chế ngự tự nhiên tạo hoá, Phật Môn chú trọng tới thể ngộ tự tính, nhưng trong Thiên Thư, dường như lại động chạm đến tất cả các khía cạnh, vừa có tư tưởng của Đạo Gia, lại cũng bao hàm cả đại pháp Phật Môn.

Nếu là người khác tỷ như Bích Dao, nhìn những văn tự ấy tự nhiên chẳng có khái niệm gì, luôn nghĩ rằng đó là đại thần thông do tổ sư của mình lưu lại, thế nhưng dưới mắt của Trương Tiểu Phàm, người duy nhất trên thế gian này thông hiểu chân pháp của cả hai nhà Đạo Phật, sự việc này lại vô cùng kinh hãi.

Một ý nghĩ từ trước đến nay chưa từng có, cứ lớn vồn mãi không thôi xoắn xít trong đầu hán:

Cuối cùng thì cái gì là đúng đây?

Hán không tự chủ được tiếp tục xem, sắc mặt nhợt nhạt, tâm tư kích động, tỏ rõ ham muốn hiểu biết một cách cuồng nhiệt và kỳ dị, chỉ lơ mơ cảm thấy rằng một sự bí mật to lớn đang ở ngay trước mắt mình, thế nhưng thủy chung lại tìm không ra, nhìn không thấy thì lại càng lôi kéo bản thân chạy theo mục đích ấy.

Chỉ là, trong lòng hán, cũng đã có vài phần sợ hãi, chuyện này có nên làm hay không?

Bích Dao nhìn Trương Tiểu Phàm một hồi lâu, thấy hán vẫn toàn tâm tập trung nhìn lên các chữ khắc trên tường, nét mặt cổ quái, gần như quên hẳn mình đang đứng ngay bên cạnh hán, trong lòng bùng lên một cơn tức giận vô cớ, hứ lạnh một tiếng, không ngờ Trương Tiểu Phàm lấp chặt tai chẳng nghe, cũng chẳng có động tĩnh gì cả.

Bích Dao khoé miệng mím chặt, vô cùng tức giận, nhưng không biết tại sao không muốn xuất thủ giáo huấn con người đó, tức tốc quay lưng đi thẳng, hơn nữa khi bước đi còn giẫm chân cho kêu thật to, tiếc là tiểu tử ngốc đó chẳng hề có chút phản ứng.

Bích Dao nộ khí trùng trùng bước ra khỏi thạch thất, quay trở lại nơi động có các nhũ đá hình chuông, đối với bộ khô lâu ở đó sinh ra ý bực tức, vốn tưởng cũng chẳng có gì, thế nhưng nhìn tiểu tử ấy thế nào cũng không thuận mắt, càng nghĩ càng tức, lại nhìn thấy bên cạnh tay mình hoá “Thương Tâm

Kỳ Hoa” vốn dĩ đẹp đẽ lúc này đã đen xì, tức thì trút nổi tức giận lên đầu Hắc Tâm Lão Nhân, chỉ tay vào bộ xương khô ấy mắng mỏ:

-Người cái lão quỷ chết toi này, chết đã 800 năm rồi vẫn muốn hại người hại ta, hại đoá ngọc hoa của ta biến thành ... biến thành ...

Chưa nói xong hết một câu, Bích dao lửa giận mỗi lúc một lớn, rồi chẳng nói năng nhiều, tụ bão vùng lên, “Thương Tâm Kỳ Hoa” bay ra lượn một vòng phía trên bộ khô lâu ấy, giây lát sau, chỉ nghe vang lên tiếng xương vỡ đéec tai, kêu “răng rắc”, bộ xương khô ấy cuối cùng gãy vụn thành bốn năm mảnh.

Xuất thủ xong, Bích Dao tâm tư nhẹ nhàng đôi chút, trong lòng cũng không ngăn được có một chút hối hận, không biết bản thân ở đâu ra lại có sự nóng giận đó. Đưa mắt nhìn qua, liền thấy giạt mình, trên bức tường vốn bị bộ xương khô che khuất, không ngờ có một vài hàng chữ, lập tức bước đến gần xem kỹ, chỉ thấy trên tường đó viết bốn hàng chữ:

Chuông nhỏ tắt lịm, trăm hoa héo tàn

Nhân ảnh dần gầy mòn tóc mai như sương,

Thâm tình khổ, suốt đời khổ

Sĩ tình chỉ vì vô tình mà khổ.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.